

APOŠTOL VÍRY

Smith Wigglesworth 1859-1947

Bennie Blount Ministries International
This work is in the Public Domain. Copy Freely.

Tato kniha je MAJETEK VEŘEJNOSTI. Kopírujte volně.

www.bennieblount.org – bohužel nefunkční

www.bozikralovstvi.cz

Biblické citace jsou dle [Pavlíkův studijní překlad s Božím jménem Jehova a jménem Božího Syna Jehošua a Český studijní překlad](#)

PŘEDMLUVA

Jako Jan Bunyan, kovář z Betfordu, autor knihy „Cesta poutníků“, byl i Smith Wigglesworth, klempíř z Bradfordu, jedinečná a originální osobnost. Kázal ve všech částech světa a jeho služba nesla opravdu apoštolské znaky. Dá se o něm říci, že Bůh skrze něho působil, a Slovo potvrzoval znamením. Nepsal si deník, ale v srdcích těch, jimž byl požehnáním, zůstaly mnohé vzácné vzpomínky. Malou částí toho je tato kniha.

Nikdo nemůže číst tuto knihu, aniž by byla zapálena jeho víra, protože podává skutečnou zprávu o jedinečné osobnosti a přece, kdyby Wigglesworth mohl tento životopis vidět, zvolal by: „Ne nám, ale Tobě samému, ó Bože, patří všechna čest a sláva!“

Jako mnohý z prvních apoštolů neměl školní vzdělání, ale znal Krista a Slovo Boží. Byl poslušný Slova a odvážil se věřit zaslíbením.

Životopis a s ním související úvahy jsou sestaveny z vyprávění jeho přátel a posluchačů jeho kázání i z jeho vlastního vyprávění. On sám však žádnou knihu nenapsal.

Věrný Pán ať provází tuto práci svým požehnáním!

NEJDŘÍV STÉBLO

Kok 1859 je známý jako rok velkého probuzení v Irsku. Dva roky před tím bylo mocné probuzení v Americe. V každém městě se konala modlitební shromáždění, která byla vyhledávána tisíci lidmi. Protože lidé vždy znovu vzývali Pána působil Duch Svátý tak mocně, že, jak bylo zjištěno, každý měsíc bylo vyrváno ze smrti 50 tisíc duší. Radostná zvěst o obou probuzeních v Irsku i v Americe, přiměla také věřící v Anglii, aby modlitbou hledali Boha. Také v této zemi brzy začaly hořet ohně probuzení. Spurgeon kázal v Londýně k velkým zástupům lidí a v každém shromáždění přijalo mnoho lidí Ježíše Krista za svého Pána, Spasitele.

Na jihu ostrova, ve Walesu, byl obdarován Christmas Evens podivuhodnou evangelizační službou. Obrácení byli tak velice šťastní, že ve svých shromážděních radostí tančili. To byl začátek toho, že zástupy hříšníků hledaly Krista, aby prožívaly nevypravitelnou radost jako jeho vlastnictví. V téže době se zvláštním způsobem rozhořela srdce mnoha lidí, kteří navštěvovali metodistickou církev. Bůh si obzvláště použil jednoho jejího evangelistu, Williama Bootha. W. Booth se v roce 1859 rozešel s touto církví, aby se věnoval práci evangelisty. Bůh ho vedl tak, že si jako první místo své činnosti vybral nuznou čtvrt ve východní části Londýna. Nejhorší hříšníci se obraceli a procházeli pak zemí a kázali evangelium. W.Booth později založil Armádu Spásy.

V tomto roce 1859 se narodil Smith Wigglesworth v malém místě Menston, v hrabství Yorkshire v Anglii. Jednou měl shromáždění v Eiverside v Kalifornii, kde jej prosili, aby vyprávěl svůj životopis. Vyprávěl následující:

Můj otec byl velmi chudý a pracoval mnoho hodin denně za nízkou mzdu, aby uživil matku, tři chlapce a jedno děvče. Vzpomínám na jeden studený mrazivý den, kdy můj otec vykopával a opět zaházel hrob asi 6,5m dlouhý a 1m hluboký, za mzdu 3,50 marek. Matka mu říkala, aby trochu počkal, že třeba začne tát a práce bude snadnější. Ale bylo třeba peněz na jídlo, protože doma žádné nebylo. A tak pokračoval ve své práci krumpáčem. Zem byla promrzlá do hloubky a pod tvrdým povrchem byla měkká, vlhká zem. Když vyhodil trochu této hlíny, přiletěl náhle čermáček, zobnul do červíka, spolknul ho a sedl si vysoko na větev, aby tam zaklokotal

oslavnou píseň chvály. Do té chvíle byl otec velmi malomyslný, nyní však byl tak nadšen překrásným děkovným zpěvem čermáčka, že se vzchopil s novou odvahou a s čerstvou energií začal kopat, přičemž si řekl: „Když může ten čermáček tak krásně zpívat za jednoho červa, pak jistě mohu i já jako otec pracovat pro svou Senu a své čtyři pěkné děti.“

Když mi bylo šest let, dostal jsem práci na poli. Musel jsem vytahovat řepu, a velmi dobře si vzpomínám, jak bolavé byly moje malé ruce z této namáhavé práce, která trvala od rána do večera.

Když jsem měl sedm let, šli jsme se starším bratrem pracovat do prádelny. Mého otce přijali do této prádelny jako tkalce. Od té doby se žilo v naší domácnosti lépe a bylo více jídla.

Můj otec byl veliký milovník ptáků. Jednou měl v domě šestnáct ptáků. Stejně jako otec i já jsem měl lásku k ptáčkům. Jak jsem měl příležitost, hned jsem byl venku a díval jsem se po hnízdech. Věděl jsem vždy o takových 80. až 90. hnízdech. Jednou jsem našel hnízdo plné mladých ptáčků, a protože jsem si myslel, že jsou opuštění, vzal jsem si je a připravil jsem jim místo ve své ložnici. Staří je nějakým způsobem odhalili a létali otevřeným oknem do mého pokoje a krmili je.

Moje matka pracovala pilně svojí jehlou a sama šila naše šaty, hlavně ze starého šatstva, které dostala. Já jsem nosil obyčejně kabát s příliš dlouhými rukávy, což bylo při studeném počasí velmi příjemné. Nemohu zapomenout na ty dlouhé zimní noci, kdy jsem musel vstávat ráno v pět hodin, rychle se nasnídat, pak jít 3 km, abych byl v 6 hodin na svém pracovišti. Každý den jsem pracoval 12 hodin. Často jsem říkal svému otci: „Je to velmi dlouhá doba v prádelně, od 6. ráno do 6. večer.“ Často se mi to zdálo jako celý měsíc, než bylo 6 hodin večer.

Nemohu si vzpomenout na žádnou dobu, kdy bych neměl touhu po Bohu. Třebaže ani otec ani matka Boha neznali, já jsem ho vždy hledal. Často jsem klečel na zemi a prosil ho, aby mi pomohl. Obzvláště jsem ho prosil, aby mi umožnil najít ptačí hnízda, a poté, co jsem se pomodlil, zdálo se, jako bych instinktivně věděl, kde jsou.

Jednou jsem šel do práce a dostal jsem se do bouřky. Vypadalo to, jako bych celé půl hodiny byl zahalen do ohně; tak hřměly hromy a planuly blesky. Jak jsem byl mladý, mé srdce křičelo k Bohu o ochranu, a On mě zahalil do své svaté přítomnosti. Třebaže po celou cestu jsem byl obklopen blesky a promokl jsem až na kůži, nevěděl jsem nic o strachu, jen jsem cítil, že jsem byl přikryt Boží mocí.

Moje babička patřila k metodistům. Brávala mě do shromáždění. Když jsem měl osm let, bylo v jejím sboru probuzení a konala se velká shromáždění. Vzpomínám si na jedno nedělní ráno kolem 7. hodiny, kdy všichni tito prostí lidé tančili kolem velkých kamen uprostřed sborové budovy, tleskali a zpívali: „O Beránku, krvácející Beránku, Beránku z Golgoty! Byl zabit, avšak žije a přimlouvá se za mne.“

Když jsem tleskal rukama a zpíval s nimi, tu přišlo do mé duše jasné poznání znovuzrození. Vzhlédl jsem k Beránkovi na Golgotu. Uvěřil jsem, že mne miloval a za mne zemřel. Vešel do mne život, věčný život. Věděl jsem, že jsem obdržel nový život, který přišel od Boha. Znovu jsem se narodil. Věděl jsem, že Bůh nás chce přijmout takové jací jsme, že podmínky učinil tak jednoduché, jak jen nejvíc mohl. Prostě platí: „Jen věř!“ Tato zkušenost byla první, od té doby jsem nikdy o svém záchránění nepochyboval. Ale neuměl jsem se vyjadřovat. Čím déle jsem žil, tím více jsem přemýšlel, ale měl jsem jen malou slovní zásobu, abych mohl své myšlenky vyjádřit. V tomto jsem se podobal své matce. Mohla začít vyprávět nějaký příběh, ale to, co řekla, bylo nesrozumitelné tak, že ji otec musel přerušit a řekl jí: „Ne, maminko, budeš asi

muset začít od začátku“. Nemohla se správně vyjádřit. Se mnou to bylo také tak. Přesto jsem měl velkou radost, když jsem mohl navštěvovat shromáždění, zvláště taková, ve kterých se vydávalo svědectví. Já jsem pak také povstal, ale neuměl jsem vyjádřit, co jsem cítil v hloubi duše. Potom jsem vždy umkl se slzami v očích. V jeden paměťhodný den přišli za mnou tři starší muži, ke kterým jsem měl velkou úctu, právě ve chvíli, když jsem plakal, protože jsem nebyl schopen mluvit. Vložili na mne ruce. Duch Páně přišel na mne, a v tom okamžiku jsem byl osvobozen od tohoto otroctví. Nejen, že jsem věřil, ale mohl jsem také mluvit. Od té doby, co jsem se obrátil, začal jsem získávat duše. První osoba, kterou jsem získal pro Krista, byla moje vlastní milá maminka.

Když jsem pak měl devět let, byl jsem považován za dospělého, takže od té doby jsem pracoval v prádelně jako plně zaměstnaný. Školní docházka nebyla tehdy povinná, a tak jsem byl připraven o školní vzdělání.

Můj otec chtěl, abychom my všichni navštěvovali Anglickou horní církev. On sám necítil potřebu tam chodit, ale dělal to kvůli faráři, se kterým se scházeli v hostinci a pili pivo. Můj bratr a já jsme byli v pěveckém sboru této církve, a třebaže jsem neuměl číst, naučil jsem se rychle melodii i text písní. Když většina hochů měla dvanáct let biskup je konfirmoval. Když na mne položil biskup ruce, neměl jsem ještě dvanáct let, ale necelých deset. Vzpomínám si, že když na mne položil ruce, prožil jsem něco podobného jako potom o čtyřicet let později, když jsem byl pokřtěn Duchem Svatým. Celé moje tělo bylo naplněno vědomím Boží přítomnosti, vědomím, které mi zůstalo mnoho dní. Po konfirmačních bohoslužbách se ostatní hoši hádali a proklínali, a já jsem se divil, co způsobilo rozdíl mezi mnou a jimi.

Když jsem měl třináct let, přestěhoval jsem se do Bradfordu. Tam jsem šel k metodistům a začal jsem vnikat do hlubšího duchovního života. Měl jsem velkou touhu po Bohu. Tato církev měla zvláštní misijní shromáždění. Vybrali sedm hochů ke svědectví. Byl jsem jeden za sedmi vyhlédnutých. Měl jsem tři týdny k tomu, abych se připravil na 15. minutový proslov. Celé ty tři týdny jsem žil na modlitbě. Vzpomínám si na hlasité „Amen“ a „Haleluja“ posluchačů, když jsem začal. Nevím už, co jsem říkal, ale vím, že jsem byl ovládnán mocným nadšením a naplnila mne horlivá tužba, abych přivedl lidi k poznání mého Spasitele. Od té doby jsem vždy znovu vyhledával mladé lidi a vyprávěl jsem jim o slavném vykoupení. Velmi často jsem byl odmítnut, nicméně chtěl jsem sdílet s jinými velkou radost, kterou jsem měl. Ale zdálo se mi, že mnozí o to nemají zájem. To bylo mi velkou hádankou. Mám zato, že jsem nebyl dost taktní. Vždy jsem sebou nosil Nový zákon, třebaže jsem dost špatně četl.

Bylo mi šestnáct let, když v Bradfordu otevřela práci Armáda Spásy. Měl jsem radost, že jsem mohl být mezi těmito vážnými lidmi. V těchto dnech jsem byl puzen k tomu, abych se za duše postil a modlil. Každý týden jsem pak viděl, jak řada hříšníků vydávala své srdce Kristu.

V prádelně, kde jsem pracoval, byl bohabojný muž, povoláním klempíř. Byl jsem mu přidělen jako pomocník, a on mne učil klempířským pracem. Tento muž mi také vyprávěl o křtu vodou a upozornil mě na jeho důležitost. Vzpomínám si ještě, jak mi řekl: „Jestliže v této věci poslechněš Pána, nemůžeš vědět, co všechno s tebou zamýšlí.“ Plný radosti poslechl jsem slovo Pána, abych byl s ním pohřben skrze křest ve smrt, a vyšel jsem tam z toho vodního hrobu, a vedl nový život. V té době jsem měl přes sedmnáct let.

Tento věrný muž to také byl, který mi poprvé řekl o novém příchodu Pána Ježíše. Když jsem cítil, že jsem se provinil proti Bohu, byl jsem vždy znovu a znovu ve svých myšlenkách

znepokojen, že Pán přijde a já nebudu připraven na setkání s Ním. Bývalo mi ulehčením, když jsem ho uviděl, aspoň jsem věděl, že Pán ještě minulou noc nepřišel a mne zde nenechal.

Zůstal jsem u Armády Spásy, protože se mi zdálo, jako by měla více moci k službě než kterákoliv jiná církevní společnost. Celé noci jsem trávil na modlitbách. Mnozí byli položeni na podlahu skrze moc Ducha Svatého, často až na 24 hodin. Říkali jsme tomu tehdy křest Duchem. Tito první vojáci Armády Spásy měli velkou moc, která se projevovala v jejich svědectví a v každodenním životě. Sjednotili jsme se ve víře a žádali jsme každý týden o padesát, nebo sto duši, a věděli jsme, že je dostaneme. Ach, jak jinak je to dnes, když tak mnozí vůbec neusilují o to, aby získali duše pro Ježíše, ale snaží se o tělesná zjevení.

Hleděl jsem na Pána, a určitě to byl On, kdo mi pomáhal ve všech věcech. Když mi bylo osmnáct let, požádal jsem o zaměstnání u jednoho klempíře. Vyčistil jsem si boty, vzal jsem si nový límec a šel jsem do domu toho muže. Řekl mi, že nikoho nepotřebuje. Odpověděl jsem mu: „Děkuji vám, pane, je mi velmi líto.“ Tento muž mne nechal odejít až k vratům, pak mě zavolal zpět a řekl: „Nějak se lišíš od těch druhých. Nemohu tě poslat pryč.“

Pak mi přikázal, abych položil vodovodní vedení v několika domech. Skončil jsem práci během týdne. Mistr byl tak udiven, že řekl: „To není možné, že je to hotovo!“ Ale jak se na to podíval, viděl, že práce byla dokončena k jeho největší spokojenosti. Přesto si ale myslel, že takového rychlého pracovníka nemůže zaměstnávat.

Když jsem měl dvacet let, přestěhoval jsem se do Liverpoolu. Boží moc na mně mocně spočívala. Velmi jsem toužil pomáhat mladým. Každý týden jsem shromažďoval kolem sebe skupinu bosých, rozedraných a hladových chlapců a děvčat. Vydělal jsem pěkné peníze, ale všechno jsem vložil do potravin pro tyto děti. Shromažďovali jsme se v kůlnách loděnic. Och, jaké požehnané shromáždění jsme měli! Stovky z nich byly zachráněny. S jedním svým přítelem jsem se věnoval úkolu navštěvovat nemocnice a lodě. Pán Bůh mi dal široké srdce pro chudé. Pracoval jsem těžce a vše, co jsem si vydělal, dal jsem chudým, pro sebe jsem si nenechal nic. Každou neděli jsem se postil celý den a modlil jsem se. Pokud si mohu vzpomenout, bylo skrze Boží moc zachráněno vždy nejméně padesát duší v nemocnicích, na lodích, v dětských shromážděních a v Armádě Spásy. Byly to dny velkého duchovního probuzení.

Ve shromážděních Armády Spásy mne vedoucí důstojník (kazatel) neustále vyzýval k řeči. Nevím, proč mne o to žádal, neboť moje řeč byla vždy přerušena. Stál jsem před lidmi v pláči, nemohl jsem zadržet slzy. Byl bych dal celý svět za lepší výmluvnost, ale podobně jako Jeremiáš, byl jsem muž se studnicí slz. Ale přece, když jsem před lidmi plakal, vedlo to k tomu, že jsem je vyzval, aby se zasvětili Pánu, a tato výzva měla za následek, že lidé šli kupředu. Děkuji Bohu za tyto dny, protože Pán mne držel ve zkroušeném duchu. Vzpomínka na ony dny v Liverpoolu je mi nesmírně vzácná.

Když jsem měl čtyřicet let, byl jsem vnitřně veden Pánem k tomu, abych se vrátil do Bradfordu. Zabýval jsem se myšlenkou, že si otevřu vlastní klempířství. Ve volném čase jsem chtěl pomáhat v Armádě Spásy. Tu se stalo, že jsem poznal nejlepší dívku, která se měla stát mou ženou.

UČINÍM MU POMOCNÍCI

Wigglesworth měl velké srdce plné lásky a věrnosti k svému Mistru. Často říkal: „Není Ježíš podivuhodný?“ Měl však také velké srdce pro své bližní, zvláště chudé a nuzné, pro nemocné

a trpící. Jednou nám řekl: „Za vše, čím jsem, vděčím vedle Boha své ženě. Oh, ona byla milá, podivuhodná!“

Marie J. Featherstone, kterou mu Bůh vyhlédl za pomocnici, pocházela z dobré metodistické rodiny. Její otec zdědil velkou pozůstalost, které povstala z prodeje alkoholu. Byl však přesvědčen, že špinavý zisk, na kterém lpěly ztracené duše, mu nebude k užitku, rozhodl se, že se nedotkne ani jednoho penny poskvřených peněz. Jeho dcera následovala zásady svého otce v spravedlnosti a svatosti. Byla vždy bez bázně, když měla projevit své vnitřní přesvědčení. Sedmnáctileté Marie nebo Polly, jak jí také říkali, přišla do obchodu s módním zbožím, aby se naučila umění nasazovat klobouky. Tento druh práce se jí zdál příliš nepatrný, takže po měsíci utekla z rodného města, uprchla ze všech domácích a rodinných omezení, aby našla štěstí v jiném městě. Odešla do Bradfordu. Ale Pán strážil svou služebnici, aby ji ochránil před zlým. Když si hledala v tomto městě nocleh, stalo se, že právě ve dveřích domu, do kterého chtěla vejít, stál jeden cestující, kterého znala. Řekl: „Oh, slečno Featherstone, nehodí se pro vás bydlet v tomto domě. Nemá dobrou pověst. Víím o lepším bytě pro vás.“ Přivedl ji pak do zcela bezúhonného domu.

V Bradfordu vstoupila Polly do služby u jedné velké rodiny. Jednou večer, právě když byla v centru města, přitáhly ji zvuky trubek a bubnů do jednoho pouličního shromáždění.

V těch dnech byla Armáda Spásy ještě novinkou, takže Polly se dívala na lidi s velkým zájmem. Když pouliční shromáždění skončilo, pochodovalo po ulicích Bradfordu. Polly si pomyslela: „Kam mohou tito prostí lidé jít?“ Z domu věděla, že takové místo nebylo dobré. Byla však zvědavá. Když se ohlédla napravo i nalevo, jestli ji nevidí někdo známý, šla do toho „strašného“ místa a našla si místo nahoře na galerii. Shromáždění začalo. Její zájem se zvýšil, když naslouchala čistému zpěvu a živým svědectvím nově obrácených. Evangelistka kázala Krista ve velké moci. Mladá dívka na galerii se roztoužila po poznání Ježíše a očišťující moci krve jeho, aby mohla být očištěna od hříchu. Když přišlo pozvání hříšníkům, aby hledali Spasitele, vykonala Polly svou cestu z galerie až k lavici pokání. Poprvé volala sama k Pánu za odpuštění svých hříchů. Později k ní přiklekla evangelistka a pomáhala jí k zachraňující víře v Pána Ježíše. Když pocítila jistotu, že jsou jí odpuštěny všechny hříchy vyskočila a hlasitě zvolala: „Haleluja, stalo se to!“ Wigglesworth, tenkrát ještě mladý muž, byl také přítomen. Pozoroval dívku, jak se modlila a slyšel ji volat: „Haleluja!“ Později řekl: „Vypadalo to, jako by nadšení a posvěcení Boží na ní spočinulo od začátku.“ Byla to pěkná dívka, a když se na ni díval v jejím jednoduchém oděvu a pěkně zformovaném kloboučku, shledal, že je roztomilá. Od okamžiku, kdy ji slyšel vydávat svědectví, cítil, že patří jemu. Brzy začalo mezi nimi upřímné přátelství. Nově obrácená byla žádostivá a začala dělat velké a rychlé pokroky v duchovním životě. Prostřednictvím důstojníků Armády Spásy seznámila se také s generálem Boothem. Ten jí dal svolení, aby působila v Armádě Spásy bez toho, že by musela mít obvyklé vzdělání.

Pro mladého Wiggleswortha měla Armáda Spásy velkou přitažlivost pro svou vynikající službu na záchraně duší. Celým srdcem se vydal její věci. V ní našel uspokojení své žhavé zachraňující lásky k těm, kdo ještě nebyli vykoupeni. Cítil radostné zadostiučinění, když viděl změnu mnohých mužů a žen skrze moc evangelia. Vedle toho měla pro něj velkou přitažlivost také přítomnost Polly ve shromážděních. Její svěžest a její schopnosti ve shromážděních, uvnitř i venku, dělaly na něj velký dojem. Brzy si povšimli důstojníci Armády Spásy, že mezi těmito dvěma se „něco“ děje. Směrnice Armády Spásy ovšem byly proti spojení důstojníka, neboť

Polly udělali důstojníkem, s obyčejným vojínem. Za takového počítali Wiggleswortha, třebaže ve skutečnosti se nestal nikdy členem Armády Spásy.

Jednou k ní přišel jeden major Armády Spásy a ptal se jí, jestli by chtěla jít s ním do Leith ve Skotsku, aby mu pomáhala při začátku nové práce. Souhlasila, sbalila si zavazadlo, šla s majorem na nádraží a za několik hodin byli ve Skotsku.

V prvních dnech působení Armády Spásy bylo obecnstvo velmi štědré v přinášení zkažených vajec a staré zeleniny. Dívky z Armády Spásy musely být odvážné a obratné, aby se těmto vrhaným střelám vyhnuly. Polly jednou získala modřinu od ohryzku jablka, který jí byl takto prudce darován. Měla líbezný hlas a zpívala a svědčila na ulici. Mnohé dveře a okna se otvíraly, mladí lidé poslouchali, a její práce nebyla nadarmo. Bůh podivuhodně žehnal. Pokud byla Polly v Leithu, měla zvláštní zájem o blaho nově obrácené ženy, které bydlela v 6. poschodí jednoho nájemného domu. Muž této ženy se choval jako dobytek a zakázal jí návštěvu shromáždění. Jednou se vrátil z práce a zastihl Polly a svou ženu při modlitbě. Hrozil jí, že nepřestane-li s modlitbou, vyhodí ji násilím. Protože v modlitbě pokračovaly, vzal Polly do náruče a snesl ji dolů se schodů. Na každém schodu, který bral, se modlila: „Pane, zachraň tohoto muže! Pane, zachraň tohoto muže! Pane zachraň jeho duši!“ Muž divoce nadával a strašně zuřil, ale Polly nakonec prožila radost, že ho slyšela volat o milost, když přišel na poslední schod. Spolu si dole poklekli a na posledním stupni měl „lavici pokání“. Tam jej vedla k Beránku na Golgotě, jehož krev očišťuje od každého hříchu.

Jednoho dne byla obviněna představeným důstojníkem, jako by měla zájem o jednoho tamějšího vojína Armády Spásy. Když na otázku, týkající se této věci, nemohla přisvědčit shodli se, že pokleknou. Nyní se mohla jen modlit a modlila se takto: „Pane, ty víš, že tito lidé myslí, že se zajímám o Skoty! Pane, ty víš, že tomu tak není, ty víš, že nemám v úmyslu vdát se za někoho ze Skotska.“ Když skončila, byli také její soudcové připraveni skončit rozmluvu. Polly věděla, že v Bradfordu byl jeden mladý muž, který ji vnitřně miloval, a ona jej milovala také. Brzy nato se vrátila do Bradfordu a rozvázala své svazky, které měla s Armádou Spásy. Připojila se ke sboru, který vedla jedna velmi duchovně cítící paní. Přesto zůstala a byla věrnou přítelkyní Armády Spásy, takže často hostila její důstojníky. V té době dostala pozvání k mnohým evangelizacím v metodistických sborech. Duch Boží mocně spočíval na její službě, a mnohé duše byly získány pro Krista.

Ve dvaadvaceti letech se provdala Polly za našeho Wiggleswortha, který měl tehdy třiadvacet let. V pozdějších letech vydal o ní takovéto osvědčení: „Byla mi velkou pomocnicí v duchovním životě. Byla vždy podnětem k svatému životu. Viděla, jaký jsem byl nevědomý, a hned mne začala učit správně číst a psát. Žel, nepodařilo se jí naučit mne psát úplně bezvadně.“

Wigglesworth také dosvědčil o své ženě: „Získávala lidské duše. Povzbuzoval jsem ji, aby pokračovala ve své evangelizační službě, a sám jsem pracoval dále jako klempíř. Tížilo mě srdce pro ty čtvrtě města Bradfordu, kde dosud nebylo shromáždění. Tak jsme začali pracovat v jedné malé budově, kterou jsme si pronajali.“

Za děti jsme se modlili vždy ještě před jejich narozením, aby patřily Bohu. Děti od malička chodily s námi do shromáždění a hlídal jsem je, zatímco moje žena kázala. Já jsem nebyl kazatelem, ale byl jsem vždy v lavici „pokání“ a vedl duše ke Kristu. Její práce byla rozhodit sítě, a moje práce byla přinést ryby na břeh. To poslední je právě tak důležité jako to první.

Četli jsme určité životopisy, ve kterých spisovatelé svoje hrdiny hojně nabalzamovali medem. V přísloví 25.16 čteme: „*Když nalezneš med, jez s mírou; jinak se ho přesytiš a vyzvrátíš ho.*“

Při takovém způsobu psaní životopisu je poslední dojem odpor a člověk odkládá knihu po několika kapitolách. Chceme se poctivě snažit, abychom v této knize nepředkládali tolik medu, protože ten, o kterém píšeme, byl právě tak člověkem, jako každý z nás. Nad Bradfordem přešla jednoho roku krutá zima a klempíři měli mnoho práce. Nejen v zimním období, ale také v dalších dvou letech měli mnoho oprav potrubí a jiných škod, způsobených vichřicemi. Wigglesworth se svými dvěma pomocníky byl zaměstnán od rána do večera. V těchto dnech nadměrné práce a v souvislosti s tím přibývajícím zámožností, navštěvoval shromáždění méně často. Jeho srdce ochladlo vůči Bohu. Ale čím bylo chladnější, tím více hořelo srdce jeho ženy pro Boha. Její evangelizační horlivost a modlitební život nikdy neustával.

Vedle jejího tichého, svatého křesťanského života a svědectví, tím více vynikala jeho vlažnost, a to ho dráždilo. Jednou večer došlo k výbuchu. Přišla domů ze shromáždění o něco později než jindy a když vkročila do domu, poznamenal vztekle: „Já jsem pánem tohoto domu a nedovolím, abys přicházela domů tak pozdě jako dnes!“ Polly odpověděla klidně: „Vím, že jsi můj muž, ale mým pánem je Kristus.“ To jej tak dohřálo, že ji vyhodil zadním vchodem. Ale zapomněl zavřít přední dveře. Obešla dům a smějíc se, vešla předními dveřmi. Smála se tak, že se musel smát s ní. Tak skončila tato příhoda.

Když někteří muži poleví v duchovním životě a upadnou, bývají jejich ženy kvůli tomu celý den smutné a dokonce podrážděné. Tak tomu nebylo s Polly Wigglesworthovou. Měla radostné srdce, a protože hořela láskou k Pánu Ježíši, předkládala každé jídlo plná humoru a s radostnou myslí. Podařilo se jí, získat svého muže znovu pro Pána. Po dobu těchto měsíců jeho duchovní nestálosti, byla její věrnost obzvláště vyzkoušena. Byla to její pevnost, kterou jí dal Pán ze své milosti, která jej přenesla přes tuto nebezpečnou dobu a zachránila od strašného duchovního pádu. Hlas Polly Wigglesworthové jako záchránkyň duší zněl široko daleko. Často ji posílali, aby napravila práci, která se nepodařila, nebo šla v evangelizační službě tam, kde jiní nic nepořídili. Byla nejoblíbenějším řečníkem ve shromážděních žen, a právě tak byla oblíbena v biblických hodinách pro muže. Neúnavně a horlivě konala doslovně všechny druhy duchovní práce, při čemž obstarávala svou velkou domácnost. Oba byli velmi pohostinní. Nikdy si nestěžovala ani když nenadále přivedli k jídlu anebo dokonce na několik dnů do domu hosta. V dobách konferencí měla vždy mnoho hostů ve svém domě, avšak nikdy nereptala. Jednou týdně musel Wigglesworth jet za obchodem do města Leeds. V tomto městě bylo shromáždění, kde se zvěstovalo „Boží uzdravování“. V těchto uzdravujících shromážděních byla Boží přítomnost tak zřejmá a mocná, a Pán uzdravoval tak milostivě nemocné, že Wigglesworth začal vyhledávat ve svém městě nemocné, kterým platil cestu do Leeds, kde se za ně modlili. Zpočátku o tom své ženě neřekl, protože si myslel, že „Boží uzdravování“ označí za fanatismus, tak to v těch dnech činili mnozí lidé. Přece se však brzy dověděla, co dělá, a když sama potřebovala uzdravení, provázela jej jednoho dne do Leeds. Tam se za ni modlili modlitbu víry a Pán ji uzdravil. Od té hodiny byla přesvědčena o pravdivosti „Božího uzdravování“ právě tak, jako on sám.

Práce v Bradfordu rostla, takže se museli stěhovat vždy do větších místností, až se usídlili ve velké budově na Bowlandové ulici. Zde měli na zadní stěně za kazatelnou velký plakát se slovy Bible: „Já jsem Bůh, kterýž tě uzdravuji“, který mohl každý vidět. Během roku mnozí svědčili, že byli skrze tato slova Písma uzdraveni. Do této misie přišel jeden bratr, jehož Pán podivuhodně vystrojil ke službě uzdravování. Po bohoslužbách v neděli odpoledne pozval jej Wigglesworth na čaj. Při jednoduchém jídlu položila paní Wigglesworthová tomuto kazateli

otázku: „Co byste si myslel o muži, který jiným káže uzdravení, ale sám každý den svého života bere léky?“ „Řekl bych, že tento muž nevěří plně svému Pánu“, zněla odpověď. Po jídle řekl Wigglesworth tomuto bratru: „Když moje žena mluvila o muži, který jiným káže uzdravení a sám je závislý na lécích, vztahovalo se to na mne. Od svého dětství trpím hemeroidy, takže považuji za nutné brát denně léčivou sůl. Považoval jsem to za neškodný přirozený prostředek; věděl jsem, že jinak bych denně krvácel. To by mohlo mít za následek infekci. Ale jestli chceš se mnou věřit, chci odložit sůl a důvěřovat svému Bohu. Moje tělo si dlouholetým používáním dávky soli na to zvyklo, takže ode dneška až do středy nebude přirozeně fungovat. Chceš stát tyto dny se mnou ve víře? Jinak by vynechání tohoto léku mělo za následek velké bolesti a krvácení.“ Bratr souhlasil. Od této neděle přestal brát Wigglesworth svou denní dávku soli. Ve středu přišla krize. Při té určité chvíli šel do své koupelny. Tam se pomazal olejem podle Jakubův 5:14 *„Je mezi vámi někdo nemocen? Nechť k sobě povolá starší shromáždění a oni nechť se nad ním pomodlí a potřou ho olejem ve jménu Jehovy,“* a Bůh zasáhl. Tak často veřejně svědčil, protože nebyl člověkem s nezdravou ostýchavostí, i když přišlo na to, hovořit o docela přirozených věcech. „Moje vnitřnosti pracují každický den jako u dítěte. Bůh mne zcela uzdravil. Od tohoto dne funguje všechno zcela správně, bez použití jakéhokoliv prostředku. Zkusil jsem Boha, že stačí na vše.“

Polly Wigglesworthová milovala svého muže tak, že jej dovedla i pokárat, když nebyl v právu. To bylo dost často. Jak je známo, mnozí muži se zlobí nad jakoukoliv kritikou své ženy, ale Wigglesworth přijímal její kárání vždy klidně, s úsměvem. Byl jako David, který řekl v Žalmu 141:5: *„Ať mě spravedlivý ztluče -- bude to milosrdenství; ať mě kárá. (Ať se má hlava nebrání nejlepšímu oleji -- a ještě se budu v jejich nouzi) modlit.“* Třebaže jejím připomínkám nevěnoval vždy dost pozornosti, přece nemůže být pochyby, že její napomínání mělo velkou důležitost při formování jeho charakteru.

Wigglesworth jako klempíř pracoval hodně pro hostinského. Opravoval mu čerpadlo, kterým se čerpalo do sklepa pivo.

Pro Polly, která každý den prováděla účetnictví, to byla ohavnost. Věděla, že dělníkům tam nalévali pivo a věděla i to, jaké to mělo pro ně zhoubné účinky. Její námitky získaly převahu, a po nějaké době se rozhodl její muž, s ohledem na své dělníky, že tuto práci u hostinského nebude již dělat. To sice znamenalo pro něho velkou finanční ztrátu, ale přece vytrval při svém rozhodnutí.

V Žalmu 127:3 čteme: *„Hle, děti jsou dědictví od Jehovy, plod lůna je mzda“*. Pán jim dal pět dětí, jedno děvče a čtyři chlapce. V roce 1915 odešel jeho jeden chlapec ke svému Pánu. Jeho milující otec ho velmi postrádal.

POTOM KLASY

„Má duše přilnula k Tobě“/Žalmy 63:9/. To je vnitřní stav muže podle srdce Božího.

Takový byl stav Smitha Wiggleswortha od prvních dnů jeho duchovního života. Není div, že nepřítel duší v těchto dvou letech, o nichž hovořím v předcházející kapitole, tak velmi usiloval udusit bohatství Slova v jeho srdci klamem a pečováním o život.

V knize „Cesta poutníků“ čteme o mnohých lekcích, kterým se poutník naučil v domě Vykladače. Viděl, jak naproti zdi hořel oheň, který se nějaký muž pokoušel uhasit tím, že na něj lil vodu, ale oheň hořel tím více. Vykladač mu vysvětlil význam: „Tento oheň je dílo milosti,

působící v srdci. Ten, kdo do něj leje vodu, aby jej uhasil, je Satan. Uvidíš příčinu, proč ten oheň přece hoří více a výše.“ Vzal křesťana na druhou stranu zdi a tam byl Kristus, který neustále přiléval olej své milosti.

Podobně tomu bylo s naším Wigglesworthem.

Přestože se Satanu potom podařilo na čas jeho horlivost zchladit, skrze modlitby jeho ženy byl přiléván Boží olej do vyhasínajících plamenů, takže vyšel ze zkoušek jako hořící plamen, který v následujících šedesáti letech byl den ze dne světlejší a silnější. Ale necháme ho, aby sám pokračoval ve svých příhodách.

Bůh mi dal velikou horlivost pro získávání duší. Každý den jsem hledal jednu duši, kterou bych přivedl ke Kristu. Byl jsem ochoten každý den čekat hodinu, abych mohl mít s některou duší rozhovor o jejím spasení. Na jednom místě jsem čekal půldruhé hodiny. Prosil jsem Pána, aby mě vedl k tomu, koho právě On vyvolil. Ulice byla plná lidí, ale zastavil jsem se, abych řekl Pánu: „Chtěl bych mít toho pravého!“ Po chvíli jsem byl trochu netrpělivý a řekl jsem: „Pane, nemám čas na mrhání.“ Ale Pán Bůh to nenazýval tak. Po půldruhé hodině jel kolem muž s vozem, taženým jedním koněm. Pán ke mně mluvil právě tak, jako k Filipovi, když mu řekl, aby se přidržel vozu mouřenína. Sedl jsem si na vůz vedle toho muže, a brzy jsem mu vyprávěl o nutnosti jeho záchránění. On bručel: „Proč si nejdeš po své práci? Proč sis vybral právě mne, abys se mnou mluvil?“ Divil jsem se, že bych snad učinil nějakou chybu? Pohlédl jsem k Pánu a pravil: „Je to pravý muž, Pane?“ Řekl mi: „Ano, je to pravý muž.“ A tak jsem pokračoval, mluvil jsem s ním a prosil ho, aby svůj život odevzdal Bohu. Konečně jsem uviděl, jak prolévá slzy, a věděl jsem, že Bůh obměkčil srdce jeho a semeno Božího slova se ujalo. Když jsem byl jist, že se stalo opravdu dílo milosti seskočil jsem z vozu a šel svou cestou.

O tři týdny později mi říkala moje Žena: „Smithe, ty jsi mluvil s někým o spasení?“ „To dělám vždycky, maminko.“ „Dobře, včera večer jsem byla navštívit jednoho muže. Před třemi týdny ulehl do postele a nyní umíral. Ptala jsem se ho, jestli by chtěl, aby se s ním někdo modlil. Řekl: „Když jsem byl naposledy venku, přišel ke mně na vůz jeden mladý muž a mluvil ke mně. Byl jsem k němu velmi drsný, ale on byl velmi milý a vytrvalý. Bůh mi odpustil hříchy a zachránil mne.“ Moje žena pokračovala: „To bylo naposledy, co ten muž byl venku. Tuto noc umřel. Popsal mladého muže, a já jsem podle jeho popisu poznala, že jsi to byl ty.“

Když jsem šel po ulici, vždy jsem vyhlížel, s kým bych měl mluvit o Pánu. Jednou jsme podnikli s mým bratrem túru na kolech. Každý z těchto desíti dnů jsme měli průměrně aspoň tři případy, že jsme s lidmi mluvili o jejich spasení. Ve svém zaměstnání jsem měl možnost setkat se s velkým počtem lidí, s kterými bych se jako kazatel vůbec nedostal do styku. Celý svůj život, v zaměstnání jsem prožil ve společenství s Bohem. Všude, kam jsem přišel, snažil jsem se být Jeho svědkem. Jeden člověk, který se přestěhoval do Bradfordu, ptal se tamějšího obchodníka, zda by mu mohl doporučit dobrého klempíře. „Ano, to mohu, jestli budete moci vydržet jeho náboženství. Jestliže jej budete mít jako klempíře, budete mít také jeho náboženství. On žádnou práci nedělá jinak, než, že po celou dobu, co pracuje, káže.“ „Dobře“, mínil tento muž, „chci se toho odvážit.“ Později vyjádřil svou radost z toho, že jsem s ním mluvil o Pánu.

Ve své klempířské práci jsem byl velmi úspěšný, ale velmi nezpůsobilý k tomu, abych shromáždil peníze, které mi byli lidé dlužni. Svým zaměstnancům jsem ovšem musel každou sobotu zaplatit. Jednou jsem byl v těžkém finančním postavení. Vždy jsem si myslel, že to byl Boží plán pro mne, abych byl v nouzi.

V hodině nouze mi Pán otvíral dveře, a to posilovalo moji víru. Šel jsem k Pánu a prosil: „Pane, nemám čas shánět peníze. Prosím, řekni mně, kde mohu dostat peníze.“ Řekl mi: „Jdi k biskupovi!“ Slyšel jsem, že i biskup velmi špatně platil. Každý, kdo chtěl od něho dostat své peníze, musel se s ním soudit. Ale protože Pán mi přikázal, abych k němu šel, věděl jsem, že to s ním vyřídí. Tak jsem šel ve víře. Když jsem přišel ke dveřím, setkal jsem se s paní biskupovou, která právě odcházela ještě s jinou paní. Doufal jsem, že budu moci mluvit s ní a že mi zaplatí. Teď jsem si říkal že mi nezbývá, než jít k biskupovi osobně. Přece však jsem ještě chvíli váhal, protože jsem věděl, že on nikdy neplatí. Mám odejít? Věděl jsem, že Bůh ke mně mluvil. Tak jsem šel zadními dveřmi. Ptal jsem se služebné, jestli je pan biskup doma. „Ne, on teď bude tři týdny pryč“, dostal jsem odpověď. „Tomu nerozumím“ řekl jsem. „Proč tomu nerozumíte?“ „Vypadáte znepokojený.“ „Ano, jsem velmi znepokojený. Zítra musím vyplatit své lidi. Když jsem se modlil, poslal mě Pán sem. Opravdu mne velice znepokojilo, že pan biskup je pryč a nevrátí se dříve než za tři týdny.“ Děvče se ptalo: „Kolik je vám dlužen?“ Řekl jsem: „Něco přes tři sta marek.“ Řekla: „Pojdte dovnitř.“ Vyšla a přinesla peníze. Řekl jsem: „Děláte to častěji tímto způsobem?“ „Ne“, odpověděla. Pověděl jsem jí, že Bůh mi řekl předešlého večera, abych šel do tohoto domu. Řekla mi, že její paní jí v tutéž dobu dala mzdu a že nyní byla pužena, aby mi účet zaplatila z této své mzdy. Řekl jsem jí: „Co vás přimělo, abyste to učinila?“ Odpověděla: „Nemohu vás nechat odejít bez peněz. To je vše, co vám mohu říci.“ Bůh mi ukázal, že on může učinit možným to, co u lidí je nemožné. Takové zkušenosti přispívají k tomu, aby v mém srdci působila živá víra a byla rozmnožena.

Jednou ráno, když jsme byli se všemi našimi dětmi u snídaně, řekla mi žena: „Harald a Ernst jsou dnes ráno velmi nemocní. Než začneme snídat, modleme se za ně.“ Okamžitě na mou ženu i na mne přišla Boží moc, a když jsem položil na děti ruce, byly obě úplně uzdraveny. Když jsme viděli toto uzdravení, které se stalo před našima očima, byli jsme oba naplněni velikou radostí. Pán byl vždy tak dobrý, že se dokázal sám jako náš rodinný lékař.

Toho dne jsme šli s učněm na práci do domu, kde bylo zaměstnáno velké množství sloužících. Viděl jsem, že paní domu byla velmi neklidná. Přišla do místnosti, kde jsem pracoval, dívala se na mne a pak zase vyšla ven. Brzy se vrátila a řekla: „Nemohl byste poslat učně pro něco do obchodu?“ Odpověděl jsem: „Právě jsem ho chtěl poslat do obchodu, chybí mi kousek roury.“ Jakmile byl chlapec ze dveří, řekla mi: „Řekněte mi, prosím vás, co je příčinou, že na vaší tváři je takový podivuhodný výraz radosti?“ Odpověděl jsem: „Dnes ráno přišly dvě moje děti nemocné k snídani. Moje žena a já jsme se za ně modlili a Pán Bůh je úplně uzdravil. Byl jsem naplněn radostí, když jsem viděl, co On učinil, a ta radost je ještě ve mně.“ Řekla: „Prosím vás, řekněte mi, jak bych mohla získat takovou radost. Můj dům je plný nepříjemností. Můj muž mě dnes ráno opustil po velkém sporu. Prosím vás, řekněte mi, jak mohu získat ten pokoj, klid a radost, které máte vy.“ Řekl jsem jí: „Pán zachránil moji ženu i mne, a my víme, co to znamená mít v domě Boží moc. On nám vychází vstříc ve všech našich nesnázích a naplňuje nás pokojem a radostí.“ Řekla: „Prosím vás můžete mi pomoci?“ Řekl jsem: „Pán vám může pomoci teď.“

Zdálo se, že se bojí, že by mohl vstoupit někdo z jejich sloužících; tak zavřela dveře a držela ruku na klíce; měla úzkost, že by mohla být v každém okamžiku vyrušena.

Pán ji zachránil, zatímco držela ruku na klíce. Tam ji naplnil radostnou jistotou, že všechny její hříchy byly obmyty. Řekla: „Oh, jak to mohu udržet?“ Odpověděl jsem: „Pořádáte snad někdy

kávovou společnost?“ Řekla: „Ano, ve čtvrtek, příští týden.“ Na to jsem jí řekl: „Řekněte všem dámám, jak vás Pán zachránil a zeptejte se jich, jestli by se s vámi mohly modlit.“

To byla služba, kterou mi Pán dal v letech, kdy jsem byl klempířem. Měl jsem tu radost, že jsem mohl vést ke Kristu mnoho mužů a žen a sloužících děvčat, když jsem šel za svým zaměstnáním a svědčil pro mého Krista. Když mě Pán držel finančně zkrátka, měl přitom svůj záměr. V mnohých směrech jsem měl kvetoucí obchod, ale pokud jde o hotové peníze, vycházel jsem vždy jen tak tak.

Vzpomínám si na jeden den, kdy jsem se jako obvykle modlil a ptal jsem se Pána: „Kam mám jít koncem tohoto týdne pro peníze?“ Řekl mi: „Jdi k architektovi a žádej ho o šek.“ Pracoval jsem pro jednoho architekta a v poslušnosti slova svého Pána šel jsem za ním. Když jsem přišel do jeho kanceláře, řekl: „Co byste chtěl?“ Vysvětlil jsem mu, že bych potřeboval šek. „Za svou práci?“ ptal se. „Za postavení kamen v Osletgate.“ „Proč?“ ptal se, „vždyť jste sotva tu práci započal.“ Odpověděl jsem: „To nemění nic na skutečnosti, že práce je udělána.“ Dotyčná práce byla v řadě nových domů. Řekl mi: „Nemohl jste ještě tuto práci dokončit zadal jsem vám ji teprve před týdnem.“ Řekl jsem mu: „Zadal jste mi práci, protože jste věděl, že ji rychle provedu.“ Ptal se: „Jak jste to mohl dokázat?“ „Vzal jsem všechny své dělníky z jiných pracovišť a šel jsem na věc.“ Pochyboval, pak vzal klobouk a řekl: „Podívám se na to.“ Šli jsme tam spolu. Když viděl práci, byl velmi spokojen. „To je ohromné, zrovna tak jsem to chtěl mít!“ Pak napsal šek.

Jedna věc byla dostat šek, druhá, jeho proplacení. Vydal jsem se na cestu do kanceláře majitele továrny, jemuž náležela nemovitost. Cestou jsem zahlédl v jedné výkladní skříni tento biblický text: „Důvěřuj Pánu vždycky!“ Šel jsem dále ve víře, že všechno půjde dobře, když jsem složil na Pána celou důvěru. V tovární kanceláři jsem předložil šek pokladníkovi. Bylo to v sobotu ráno. Vykřikl hlasitěji, než jsem uměl křičet sám: „Zde nedostanete žádné peníze. Peníze vyplácíme jen v určité dny v měsíci. Říkám vám, že zde nedostanete žádné peníze!“ Křičel tak hlasitě, že jsem si pomyslel, že není úplně normální. Náhle se za ním otevřely dveře. Objevil se majitel a poznamenal: „Co to tu je?“ Řekl jsem: „Nevím, můj pane. Předložil jsem tomuto muži šek k proplacení a nevím proč tak křičí.“ Napadlo mi, že Pán nechal pokladníka tak křičet, aby jeho křik přivolal majitele. Továrník přečetl šek a řekl pokladníkovi: „Vyplaťte tomu muži jeho peníze. A jestli ještě něco takového uslyším, vyletíte.“ Vyšel jsem z kanceláře se svými penězi a chválil Pána. Když jsem přišel k obchodu, kde jsem četl tu výpověď z Písma, vešel jsem dovnitř a řekl: „Kolik žádáte za tento text?“ Nestál moc, a koupil jsem jej. Tento text byl pro mne velkým požehnáním, protože mě trvale upomínal, abych vždycky důvěřoval Pánu.

Ve svém volném čase jsem se hodně věnoval nemocným a potřebným. Každý týden jsem se snažil jít do Leeds, kde bylo kázáno „Boží uzdravování“. Ale hodně jsem kritizoval, uměl jsem tvrdě lidi soudit. Nerozuměl jsem, proč mnozí, kteří zvěstovali Boží uzdravování, nosili brýle. Takových jsem se ptal: „Proč nosíš brýle, když věříš v Boží uzdravování?“ Na to jsem trochu narážel. Později jsem musel při čtení Bible sám nosit brýle a byl jsem pro to kritizován.

Ale byl jsem plný soucitu k nemocným a nuzným. Každé úterý jsem určitému počtu z nich zaplatil cestu do Leeds a vzal jsem je sebou do shromáždění. Jednou jsem jich měl s sebou devět. Vedoucí leedského uzdravujícího shromáždění vyhlíželi z okna a říkali: „Tu zas přichází Wigglesworth a přivádí sebou další. Kdyby jen věděl, že by tito lidé mohli být uzdraveni i v Bradfordu stejně jako v Leeds.“

Tito vedoucí věděli, že jsem měl obzvláštní soucit s nemocnými a nuznými. A tak mi jednoho dne řekli: „Potřebovali bychom jet na konferenci do Keswicku a uvažovali jsme, kdo by měl tu práci zde konat. Přišli jsme na tebe.“ Řekl jsem: „Já nemohu vést uzdravující shromáždění.“ Řekli: „Nemáme tu nikoho jiného. Svěřujeme ti péči o tu práci v té době, co budeme pryč.“ Tu jsem dostal nápad: „Dobře, několik jich může mluvit, já pouze převezmu vedení.“ Když jsem tam příští týden přišel, byla místnost naplněna. Přirozeně nejprve jsem vyhlížel někoho, kdo by mluvil. Ale všichni, koho jsem se ptal, řekli: "Ne, tobě to bylo předáno, ty to musíš dělat." Nevím už co jsem řekl, ale vím, že když jsem skončil řeč, vyšlo dopředu patnáct lidí, kteří byli uzdraveni. Jeden z nich byl nějaký muž ze Skotska, který poskakoval na páru berlí. Prosil jsem za něho a byl plně uzdraven. To povzbudilo ostatní, aby věřili Bohu ve své uzdravení, a všichni byli uzdraveni. Víím, že to nezpůsobila moje víra, ale byl to Bůh ve svém milosrdenství, který mi v této hodině přišel na pomoc.

Potom mi Pán otvíral stále více dveře víry. Na jeden večer jsem ohlásil v Bradfordu shromáždění Božího uzdravování. Vzpomínám si, že ten večer přišlo dvanáct lidí, a všech dvanáct bylo podivuhodně uzdraveno. Jeden z nich měl těžce poraněný jazyk následkem pádu. Byl úplně uzdraven. Stejně byli uzdraveni i ostatní.

Jednou se mě ptal jeden muž, vztahuje-li se Boží uzdravování také na mořskou nemoc. Odpověděl jsem: „Ano, je to duch strachu, který je příčinou mořské nemoci, ale poroučím ve jménu Ježíše tomuto duchu, aby vyšel.“ Už nikdy více netrpěl mořskou nemocí, třebaže musel často cestovat po moři.

Jednou ke mně přišel jeden muž. Byl to velmi zbožný bratr. Řekl jsem mu: „Bratře Clarku, dnes jsi tak sklíčený. Co se ti stalo?“ Odpověděl: „Moje žena umírá. Po celou noc byli u ní dva lékaři a řekli, že už nebude žít.“ Řekl jsem mu, proč nevěří Bohu za svou ženu. Odpověděl: „Bratře Wigglesworthe, nemohu za ni věřit.“ Se zlomeným srdcem odešel. Šel jsem k příteli, který se jmenoval Howe. Ten otevřel v našem městě malou misii. Myslel jsem, že to by byl pravý muž, který by mohl se mnou jít a podepřít mě. Když jsem se ho ptal: „Chceš jít se mnou?“ odpověděl: „Ne, opravdu bych nemohl. Již se mne neptej, prostě věřím, že když tam půjdeš ty, Bůh uzdraví.“ Měl jsem dojem, že tato slova mu vložil do úst Bůh, aby mě povzbudil. Dobře, znal jsem ještě jednoho muže, jménem Nichols. Když měl příležitost k modlitbě dokázal se třikrát modlit za celý svět a pak se ještě vrátit. Tak jsem šel k němu a řekl: „Chceš jít se mnou a modlit se za sestru Clarkovou?“ Odpověděl: „Ano, s radostí.“

Měli jsme před sebou 2 kilometry. Řekl jsem mu, když se začne modlit, aby nepřestal, pokud nebude hotov. Když jsme přišli do domu, viděli jsme, že sestra Clarková již skoro odchází domů. Řekl jsem bratru, kterého jsem přivedl s sebou, ať se začne modlit. Když viděl, že má příležitost, začal. Nikdy jsem netrpěl víc než ve chvíli, kdy se modlil. Křičel jsem k Pánu: „Ať přestane! Pane, prosím, ať se ten muž přestane modlit!“ Proč? Protože se modlil za toho milého muže, který stál před ztrátou své ženy a za děti, které budou bez matky. On to dělal tak zle, že jsem musel vykřiknout: „Ať přestane, Pane! Nemohu to vydržet!“ Díky Bohu, přestal.

Třebaže jsem věděl, že ani Nichols ani Clark nevěřili, že bude uzdravena, vzal jsem si sebou do kapsy malou lahvičku oleje. Opatřil jsem ji dlouhou zátkou, takže jsem si ji mohl kdykoliv lehce otevřít. Vyjmul jsem lahvičku z kapsy a držel ji za zády. Pak jsem řekl: „No, teď se modli ty, bratře Clarku!“ Bratr Clark, povzbuzen modlitbou bratra Nicholse, se modlil, aby ho Bůh zachoval při jeho velké ztrátě. Nemohl jsem to všechno vydržet a křičel jsem: „Pane, ať přestane!“ Byl jsem tak vážný a tak rozrušený, že mě mohli slyšet až ven. Díky Bohu, přestal.

Jen co přestal, vytáhl jsem lahvičku a šel jsem k posteli umírající paní. V té době jsem byl začátečník. Neuměl jsem to lépe, tak jsem vylil ve jménu Ježíše celý obsah lahvičky na tělo sestry Clarkové. Stál jsem vedle ní u hlavy postele, když tu náhle se zjevil Pán Ježíš. Otevřel jsem oči a pozoroval ho. Tam stál v nohách postele. Obdaroval mne dobrotivým pohledem. Je mi, jako bych ho ještě teď viděl, zatímco vám toto vyprávím. Na toto vidění jsem nikdy nezapomněl, vidění toho krásného, milého úsměvu. Po několika okamžicích zmizel. Ale toho dne se stalo něco, co změnilo celý můj život. Sestra Clarková byla vzkříšena a naplněna životem. Žila, aby vychovala ještě pěkný počet dětí. Přežila svého muže o mnoho let.

Každý musí projít zkouškami. Věříš-li v Boží uzdravování, určitě bude zkoušena tvoje víra. Bůh nemůže přivést člověka do stavu požehnání a plné spolupráce s ním, jedině zkouškami a navštívením. Viděli jsme s manželkou, že bychom nemohli jít s Bohem polovičatě. Jestliže jsme věřili Božímu uzdravování, muselo to být s úplným vydáním našich srdcí. Tak jsme se v tom vydali Bohu a pak jeden druhému. Toto vydání se, od této chvíle v každé nemoci spoléhat na Boha, přineslo do našeho života nový pořádek. Podívali jsme se jeden druhému do očí a řekli jsme: „Od této chvíle nebudou přicházet do našeho domu žádní lékaři, žádné léky ani nic podobného.“

Je ovšem velmi snadné takto se odevzdat a slíbit, pokud je člověk zdravý a silný, ale věrnost se dokáže, až když přijde doba navštívení, která jedině je rozhodující. To jsme zdaleka nevěděli, že brzy nato přijde taková doba zkoušky.

My oba jsme byli velmi horliví pro Pána a mnoho času jsme věnovali pouličním shromážděním. Jednou v neděli mě zachvátila silná bolest, která mě srazila na podlahu. Dva muži mě podpírali a přivedli domů. To se mi stalo předtím již vícekrát, ale bolesti nebyly tak silné. Celou noc jsme se modlili. Druhý den ráno jsem řekl své ženě: „Zdá se mi, že toto je můj konec. Modlili jsme se celou noc a nestalo se nic. Cítím se jen hůř. Není už vyhlídky, že by se ještě něco mohlo stát. Znáš naše ujednání. Jen tenkrát zavoláme lékaře, bude-li jeden z nás odvolán, aby pozůstalý byl ušetřen nesnází s vyšetřováním a odsuzováním nezasevěných. Abys toho byla uchráněna, měla bys teď zavolat lékaře. Nechám to na tobě, co uděláš.“

Těžké věc! Byla v smutném postavení se všemi těmi malými dětmi kolem sebe. Zdálo se, že každá naděje zhasla. Se zlomeným srdcem mě opustila a šla k lékaři, ne že by věřila, že by mi mohl pomoci. Věděla, že zde již nebylo pomoci, ale věřila, že přišel konec.

Když přišel lékař, vyšetřil mě, potřásl hlavou a řekl: „Zde již není naděje. Má již šest měsíců nádor a jeho orgány jsou v takovém stavu, že již není naděje.“ Šel stranou za mojí ženou a řekl jí: „Paní Wigglesworthová, musím udělat ještě několik návštěv, vrátím se později. Jediná naděje je okamžitá operace, ale bojím se, že váš muž je pro ni příliš slabý.“

Když byl venku, přišla jedna starší dáma s mladým mužem. Byla to modlitebnice, která věřila, že každá nemoc je od ďábla. Zatímco se modlila, mladý muž vložil na mne ruce a zvolal: „Vyjdi, Satane, ve jménu Ježíše!“ Ke svému překvapení jsem se cítil tak dobře, jako když jsem byl zdravý. Jakmile se za mne pomodlili, odešli. Já jsem ale vstal ve víře, že žádný, kdo byl uzdraven, nemá právo zůstat v posteli. Když jsem sešel dolů, zvolala moje žena: „Oh!“ Řekl jsem: „Jsem uzdraven!“ Mínila: „Doufám, že je to doopravdy.“ Ptal jsem se: „Je nějaká práce?“ „Ano, je tu jedna paní, která právě potřebuje klempíře. Kdybychom to nemohli udělat, musela by jít k jinému.“ Dala mi adresu, a já jsem tam šel, abych tu práci udělal. Mezitím se vrátil lékař. Odložil svůj hedvábný klobouk na stůl a šel po schodech nahoru. Pak slyšel, jak moje žena volá:

„Doktore, doktore!“ Ptal se: „Voláte mne?“ „Doktore, on odešel. Šel do práce.“ Doktor odpověděl: „Přinesou ho zpět jako mrtvolu, tak jistě, jako že žijete.“

Nuže, tato „mrtvola“ ve všech těchto letech procestovala svět a zvěstovala evangelium. Vzkládal jsem ruce na lidi s nádory snad v každém dílu světa a nevím o případu, který by nebyl úplně uzdraven, zejména když se lékaři vzdali každé naděje.

OBLEČEN MOCÍ S VÝSOSTI

Moje žena byla velká kazatelka. Třebaže já jsem neměl žádnou schopnost kázat, předsevzala si, že mě vyučí pro službu slovem. Pořád říkala, že bych měl příští neděli kázat. Prohlásila, že je jisté, že dovedu kázat, jen ať to zkusím. Když zase jednou udělala takovéto prohlášení, byl z toho týden práce a potu. V neděli jsem potom vystupoval s velkou odvahou na kazatelnu. Ale když jsem přečetl text a řekl o tom pár slov, končil jsem obvykle tak, že jsem já řekl k shromáždění: „Jestliže někdo z vás umí kázat, má teď příležitost, protože já jsem hotov.“

Ona to se mnou prostě vždy znovu zkoušela, ale vždycky to skončilo stejně. Právě ona byla kazatelka, a já jsem ji povzbuzoval, aby to dělala. Ale zjistil jsem, že Pán může z člověka udělat kazatele, jestliže má v srdci břímě ztracených duší, jestliže mu jejich bída stále stojí před očima. Vzhledne-li na Pána, dá mu milost vyjádřit to, co cítí v srdci.

V jedné čtvrti Bradfordu jsme po dvacet let pořádali pouliční shromáždění. Tím, že jsem každý týden svědčil na ulici, dal mi Pán víc volnosti v řeči. Moje žena i já jsme od začátku věřili na biblické posvěcení, ale byl jsem si vědom, že je ve mně ještě mnoho tělesného. Jednou k nám přišel posvěcený člověk a kázal o plném posvěcení. Nazýval posvěcením zcela určité dílo milosti, které následuje po znovuzrození. Když jsem deset dní čekal na Pána na modlitbách a podle Římanům 12:1-2 mu vydal své tělo jakožto živou oběť, Pán určitě na mně něco učinil, protože od té doby jsem měl skutečnou volnost v kázání. Považoval jsem to za křest Duchem Svatým. A tak jsme ve své misii zvěstovali obojí: uzdravení těla i posvěcení.

Nikdy jsme si nemysleli, že by bylo od nás správné, abychom kázali jenom my. Tak jsme dali každý týden příležitost několika mladým mužům nebo dívkám. Tito mladí pracovníci se vyvíjeli. Výsledek byl, že mnozí z nich se stali pozhnanými kazateli.

Myslel jsem, že jsem získal již všechno, co člověk může mít v duchovním životě. Jednoho dne jsem ale slyšel, že věřící byli pokřtěni Duchem Svatým a mluvili novými jazyky a že se u nich objevily duchovní dary. Přiznávám, že mě to velmi zajímalo.

Jednoho dne jsem viděl přicházet k domu nějakého muže a pozoroval jsem, že má veliké těžkosti, aby vystoupil po našich schodech k domovním dveřím. Ale podařilo se mu to tak, že se vytahoval po zábradlí. Když vešel dovnitř, posadil se a řekl: „Kdyby naši věděli, že jsem šel do vašeho domu, nebyli by mne pustili. Máte horší pověst než kdokoliv, o kom jsem kdy slyšel.“

„Jestliže je to také vaše mínění o mně, měl byste raději odejít. Nechtěl bych tu mít nikoho, kdo by nebyl přesvědčen o mé opravdovosti.“ „Ó“, řekl, „já vám věřím. Prosím vás, nevyhánějte mě. Kdybyste znal můj strašný stav, neposílali byste mě pryč. Vložte ruce na moji nohu. Můžete to udělat?“ Udělal jsem to a shledal jsem, že na dotek byla jako prkno a ne, jako noha. Řekl jsem: „Nevypadá moc jako noha. Jaká je příčina?“ „Je to rakovina. Celá noha od shora až dolů je zasažena. Oh, přece mne nepošlete pryč.“ Odpověděl jsem: „Nepošlu vás pryč. Chci jít a zjistit, co o tom říká Bůh.“ Když jsem čekal před Pánem, přišla mi slova: „Jdi, řekni tomu muži, ať se sedm dní postí a jeho tělo bude zase jako tělo malého dítěte.“ Řekl jsem mu, co mi Pán

pro něho dal. Odpověděl: „Věřím tomu, co vám Bůh řekl. Půjdu domů a udělám všechno, co mi Bůh nařídil učinit.“

Po čtyřech dnech jsem se díval z okna. Tu jsem uviděl toho muže. Ale místo, aby se přidržel zábradlí a vytahoval se po něm jako nemocný, skákal po schodech nahoru. Jako chlapec oběhl dům a volal: „Jsem úplně uzdraven!“ Zeptal jsem se: „Co teď uděláte?“ Odpověděl: „Půjdu a budu se ještě tři dny a tři noci postit. Jen jsem vám chtěl povědět, co již Bůh i při mně učinil.“ Když k nám přišel příště, uviděl mou dceru Alici. Slyšel, jak říká, že odchází do Angoly v Africe. „Rád bych měl na tom podíl,“ řekl a vytáhl hrst zlatých mincí z kapsy. Potom řekl: „To je můj dárek na vaši africkou cestu.“ Obrátil se na mne slovy: „Slyšel jste, co je nového? V Sunderlandu obdrželi Ducha Svatého a mluví tam v jazycích. Rozhodl jsem se, že pojedou do Sunderlandu a podívám se na to. Jel byste se mnou?“ Odpověděl jsem, že by mne těšilo, kdybych jej mohl doprovázet. Řekl: „Dobře, tak pojedete se mnou, já všechno zaplatím.“ Byl tak šťastný, že byl uzdraven a zcela jistě oslavoval Pána za ten div, který se stal v jeho životě.

Napsal jsem dvěma lidem, kteří se přestěhovali do Sunderlandu a kteří byli zachráněni naší bradfordskou prací. Dozvěděl jsem se, že to, co se tam děje, je velmi nebezpečný blud a že také mluvení jazyky je působeno zlou mocí. Aby mne uchránili od tohoto strašného bludu, zjednali stejně duchovně smýšlející ženu, která mne měla varovat. A tak první věci, které jsem slyšel, byly falešné zprávy. Když jsem vyslechl všechno, co si předsevzali, zvolal jsem: „Modleme se!“ Pán mi dal podivuhodnou volnost při modlitbě, takže mi po modlitbě řekli: „Neřídte se podle toho, co ti říkáme, ale následuj svého vlastního vedení!“

Bylo to v sobotu večer, když jsem šel do shromáždění. Co jsem nechápal, bylo toto: Přijížděl jsem rovnou z Bradfordu, kde Duch Boží mocně působil. Mnozí, pohnuti Boží mocí, leželi na podlaze a vzývali Boha. Ale v tomto shromáždění se mi nezdálo být tolik moci jako v našem Bradfordu. To mě zklamalo. Ale hladověl jsem po Bohu a on znal můj hlad, přesto, že se zdálo, že mi nikdo nerozumí.

Vzpomněl jsem si na svědectví jednoho muže, kterého Pán pokřtil Duchem Svatým po třítýdenním čekání, a který mluvil novými jazyky. Volal jsem: „Chtěl bych slyšet tyto jazyky, neboť kvůli tomu jsem sem přišel!“ Odpověděli: „Až budeš pokřtěn Duchem Svatým, budeš sám mluvit jazyky.“ Podle mého vlastního mínění jsem již byl pokřtěn Duchem Svatým. Považoval jsem za křest Duchem Svatým těch deset dní čekání na Boha s jejich podivuhodným výsledkem, o kterých jsem se již dříve zmínil. Tak jsem jim řekl: „Vzpomínám si, jak při mém křtu Duchem svatým byl můj jazyk rozvázáán. Když jsem potom vydával svědectví, byl viditelný podivuhodný rozdíl.“ „Ne, to nebylo ono“, odpověděli.

Ale hledal jsem přece Boha celým svým srdcem. V neděli ráno jsem šel do shromáždění Armády Spásy, které bylo v 7 hodin. V tomto shromáždění jsem byl třikrát položen na podlahu silou moci Boží. Trochu zahanben svým stavem a tímto průběhem, a také aby mě špatně nechápali, pokoušel jsem se sám sebe kontrolovat mezitím, co jsem znovu povstal poklekal a modlil se. Když skončilo shromáždění, řekl mi kazatel: „Odkud jsi můj bratře?“ Odpověděl jsem: „Jsem z Bradfordu. Přicházím do Sunderlandu, abych obdržel nové jazyky, které zde dostávají.“ „On“, řekl na to, „to je ďábel, kterého zde dostávají.“

Ale přece mne pozval, abych u něho odpoledne kázal, a byli jsme podivuhodně pozhnaní. Přesto mi všichni rozmlouvali, abych nechodil k letničním a nevyhledával mluvení v nových jazycích.

Pastor Boddy, v jehož církvi se konala ona první letniční shromáždění, ohlásil, že v noci z úterka na středu se bude konat shromáždění tzv. „bdění“. Byl to velmi vzácný čas. Přítomnost Pána byla podivuhodná, ale nikoho jsem neslyšel mluvit jazyky. Ve 2:30 hodin ráno řekl bratr Boddy „Ukončíme shromáždění.“ Byl jsem zklamán. Byl bych tam chtěl zůstat celou noc. Protože jsem zapomněl klíč od svého hotelu, řekl mi jeden misionář z Indie: „Pojď, přenocuj u mne.“ Ale nešel jsem spát. Strávili jsme noc na modlitbě a obdržel jsem velké požehnání.

Po čtyři dny jsem nechtěl nic jiného než samého Boha. Pak jsem cítil, že se musím zase vrátit domů. Tak jsem šel do bytu kazatele, abych se rozloučil. Řekl jsem sestře Boddyho „Teď odjízím, ale doposud jsem nedostal jazyky.“ Odpověděla: „Ty nepotřebuješ jazyky, ale křest Duchem Svatým.“ „Já jsem byl pokřtěn Duchem Svatým, sestro“, protestoval jsem, „ale chtěl bych, abys vložila na mne ruce, než odejdu.“ Vložila na mne ruce a pak musela odejít z pokoje. Ale oheň sestoupil. Byla to slavná chvíle, když jsem tam byl tak sám s Bohem. Ponořil mě do své moci. Byl jsem si vědom očistění drahou krví a volal jsem: „Čist, čist, čist!“ Naplnila mne velká radost. Dostal jsem vidění, v němž jsem viděl Pána Ježíše Krista. Viděl jsem ho vyvýšeného na pravici Boha Otce, a prázdný kříž. Již jsem dále nemohl mluvit svou mateřtinou, ale začal jsem ho chválit v nových jazycích, jak mi Duch Boží dal vymlouvat. Nyní jsem věděl, třebaže jsem před tím mohl prožít pomazání Duchem, že teď jsem konečně obdržel skutečně křest Duchem Svatým, a to tak, jak byl dán o letnicích.

PO KŘTU DUCHEM SVATÝM

V téže době, kdy jsem byl pokřtěn Duchem Svatým, začínalo shromáždění Nejprosvěcenější církve. Hned jsem tam šel. Právě mluvil vikář. Věděl jsem, že ještě nebyl pokřtěn Duchem Svatým. Přerušil jsem ho se slovy: „Oh, nech mne něco říci: Právě jsem byl pokřtěn Duchem Svatým!“

Budova byla plná lidí, nevím už co jsem mluvil, ale vím, že všichni lidé byli nanejvýš nespokojeni se svým stavem. Řekli: „My jsme tohoto muže kárali, že byl tak nadmíru hladový, ale on přišel teprve před několika dny a už byl pokřtěn Duchem Svatým, zatímco někteří z nás čekají již šest měsíců, a ještě nic neobdrželi.“ Na všechny přišel nyní veliký hlad. Od toho dne začal Bůh vylévat svého Ducha a v krátké době bylo pokřtěno Duchem Svatým padesát bratří a sester. První, co jsem udělal, bylo, že jsem telegrafoval domů: „Byl jsem pokřtěn Duchem Svatým a mluvil v nových jazycích.“ Během zpáteční cesty domů se mě ptal ďábel: „Vezeš to sebou do Bradfordu?“ Až na své pocity jsem v okamžiku nic sebou nevezl, ale spravedlivý nežije z pocitů, ale z víry. Tak jsem zvolal k úžasu všech spolucestujících: „Ano, беру to sebou!“ Naplnila mě velká radost, když jsem to prohlásil, ale jaksi jsem věděl, že od tohoto okamžiku budu mít velké boje.

Když jsem přišel domů, řekl mi můj syn: „Otče, mluvil jsi v jazycích?“ Odpověděl jsem: „Ano, synu.“ „Pak bychom to chtěli slyšet“, řekl. Ale já jsem nemohl nic mluvit; neboť třebaže jsem byl pokřtěn Duchem Svatým, nedostal jsem dar jazyka, který je rozdílný od jazyka, který se projevuje při křtu Duchem Svatým. To přišlo teprve za devět měsíců. Můj syn nechápal, že mluvení v jazyku, které provází křest Duchem Svatým, není „dar jazyků“, o němž je psáno v 1.Korintským kapitola 12. To první je dáno jako znamení, že Duch přišel v letniční plnosti. Nemusí být již žádný projev v jazycích, pokud není znovu dáno zvláštní pomazání Duchem. Naproti tomu „dar jazyků“ může být obdarovaným použit kdykoliv v modlitbě a vzývání.

Moje žena mi řekla: „Tak ty jsi mluvil jazyky, není-liž pravda?“ Odpověděl jsem: „Ano“. „Dobře“, řekla, „chtěla bych, abys věděl, že jsem právě tak křtěna Duchem jako ty a nemluvím v jazycích.“ Viděl jsem, že spor započal ve vlastním domě. „Dvacet let jsem kázala“, pokračovala, „a ty jsi seděl na pódiu vedle me. Ale v neděli budeš kázat sám, a uvidím, co na tom je.“

Dodržela slovo. V neděli zaujala místo vzadu v sále. Do tohoto dne jsme doposud sedávali na pódiu vždy spolu. Tak začalo rozdělení také ve sboru. Zatímco jsem vystupoval po třech stupních na pódium, dal mi Pán slovo z Izajáše 61:1 *„Na mně je Duch Pána, Jehovy, protože mě Jehova pomazal k přinášení dobré zvěsti tichým, poslal mě obvazovat zlomené srdcem, prohlašovat zajatým svobodu a vězňům otevření žaláře“*

Nebyl jsem žádný kazatel, ale když jsem uslyšel hlas svého Pána mluvit ke mně taková slova, začal jsem. Dnes si již nemohu vzpomenout, co jsem řekl, ale moje manželka byla strašně rozčilená. Lavice, na kterou si sedla, měla devět sedadel, a ona po ní klouzala sem tam, až postupně seděla na každém z devíti míst. Pak řekla hlasem, který mohl slyšet každý v její blízkosti: „To není můj Smith, Pane, to není můj Smith!“

Oznámil jsem právě poslední píseň, když povstal sekretář misie a řekl: „Chtěl bych mít to, co dostal náš vedoucí.“ Zvláštní na věci bylo to, že když se chtěl posadit, minul se svého sedadla, a ocitl se na zemi. Pak se zdvihnul můj nejstarší syn a řekl, že také on by chtěl mít to, co dostal jeho otec; a také on zaujal své místo na podlaze. Nyní bylo nápadné, že se všichni v duchu a navzájem smáli. Pán obrátil zajetí Sionu ve skutek a ústa svých dětí naplnil smíchem podle slov Pána v Žalmu 126:1-2.

To byl začátek velkého vylití Ducha Svatého, v němž stovky a tisíce přijaly křest Duchem Svatým, a každý z nich mluvil jazyky, jak jim Duch dal vymlouvat. Bůh věděl, že mám jít do celého světa, abych zvěstoval tuto přeslavnou pravdu, že všichni mohou být pokřtěni Duchem Svatým tímž způsobem, jako se to stalo o letnicích, s mluvením v nových jazycích, jak Duch dává vymlouvat.

První zavolání po křtu Duchem Svatým jsem dostal od jednoho majitele továrny v Lancashire, který zaměstnával přes tisíc lidí. Psal mi, že slyšel, že jsem obdržel křest Duchem Svatým jako učedníci na počátku, a že by se rád seznámil s člověkem, který prožil tuto zkušenost. „Přijdete-li, zavřu továrnu každé odpoledne a můžete mezi 13. a 23. hodinou vykonat pět shromáždění.“ Odepsal jsem: „Připadám si jako velký sud, kterému hrozí prasknutí, nebudu-li mít žádný odliv; přijedu k vám a povedu ta shromáždění.“

Do té doby jsem neměl schopnost kázat, ale teď jsem cítil, že mám prorockou řeč, která tekla v moci Ducha Svatého jako proud. Tak jsem jel do Lancashire, a onen muž zavřel svou továrnu. Kázal jsem od 13. do 23. hodin s krátkými přestávkami. Zcela jistě naplnil Kristus své zaslíbení: Jan 7:38 *„Kdo věří ve mne - jak řeklo Písmo: Z jeho útrobu potečou řeky živé vody.“* Velký počet z této továrny byl slavně zachráněn.

Brzy také byla pokřtěna Duchem Svatým moje milá manželka, a pak jsme oba jezdili po nejrůznějších částech země, abychom odpověděli na mnohá pozvání, která odevšad přicházela. Všude, kam jsme šli, křtil Pán Duchem Svatým.

Jednou jsme spolu jeli do malého místa v Shropshire, kde jsem měl shromáždění v metodistické kapli. Když moje manželka kázala, sestoupil oheň a lidé v kapli byli křtěni Duchem Svatým. Narazili jsme zde také na odpor, a nebylo málo pronásledování. Bylo to malé místo v zemi a všechno okolí se zdálo být pohnuté. Věděli o probuzení v tomto sboru. Druhý den po

tom, co přišel oheň, procházel jsem se vesnicí a vstoupil jsem do jednoho obchodu potravinami. Náhle přišlo na tři lidi, kteří byli v obchodě hluboké poznání hříchů, a než jsem opustil obchod, byli všichni ti lidé zachráněni. Když jsem se potom procházel ulicí, viděl jsem na poli dvě ženy, které nesly vědra. Zavolal jsem na ně: „Jste zachráněny?“ Také ony byly dotčeny otřásajícím poznáním svých hříchů. Pustily vědra a začaly se modlit. A na tom poli je Pán zachránil.

Kam jsem přišel, dopadalo na lidi poznání hříchů. Přišel jsem k jednomu kamenolomu, kde byl zaměstnán velký počet mužů. Zatímco upravovali kámen, kázal jsem jim. Opět přišlo poznání hříchů na tyto lidi a mnozí z nich byli zachráněni. Na zpáteční cestě z tohoto kamenolomu jsem musel jít okolo jednoho velkého hotelu. Právě, když jsem se k němu přibližoval, jeli kolem mne na dvoukolce muži. Nikdy jsem neviděl muže s horšími obličejí. Když se ke mně přiblížili, zlořečili mi a pokoušeli se mne zasáhnout bičem. Vypadalo to jako útok přímo z pekla. Křičeli hlasitě, takže z hotelu vyběhli hostinský, hostinská a pět lidí a pak poštvali na mne zuřivé psy, zatímco zlořečili a proklínali, jsem k nim nepromluvil ani slova. Ale jejich útoku jsem se nebál. Ihned jsem zvolal: „Ve jménu Ježíše, v moci Jeho krve, vyháním vás zpět do vaší propasti!“ Vrazili do hotelu a já jsem šel dovnitř a kázal jim Ježíše. Tehdy tam bylo uzdraveno a pokřtěno mnoho lidí, a sláva Páně se stále zjevovala. Po dvaceti letech jsem opět toto místo navštívil. Lidé vyprávěli historii tohoto podivuhodného navštívení Božího.

Do naší misie přicházelo mnoho lidí z nejrůznějších částí země a skoro při každé příležitosti prosili, abych navštívil jejich místo a něco pro ně udělal. Dostal jsem mnoho telegramů, abych šel k jednomu muži, který byl nebezpečně nemocný. Když jsem přišel odpoledne do selského stavení, ptala se u dveří nějaká paní: „Vy jste Wigglesworth?“ Odpověděl jsem: „Ano.“ Řekla: „Je mi líto, že vám musím říci, že jste přišel příliš pozdě. Pro mého syna se už nedá nic udělat.“ Řekl jsem: „Pán Bůh mne ještě nikdy neposlal na žádné místo pozdě.“ Pak jsem se ptal, jestli bych toho muže mohl vidět. Ležel ve své posteli s obličejem obráceným ke zdi a šeptal, že kdyby ho obrátili, mohl by zemřít, neboť jeho srdce je tak slabé. „Dobře,“ řekl jsem, „budu se modlit, aby tě Pán posílil.“

V prvních dnech své činnosti jsem se více snažil modlit a postit se. Věděl jsem, že tento případ je mimo lidskou naději, a tak jsem skoro celou noc bděl a modlil se. Ráno jsem vstal velmi brzy a šel jsem se modlit na sousední pole, protože kvůli tomuto případu jsem měl na srdci těžké břemeno. Tam na poli mi dal Pán zjevení, že toto má být v mém životě něco nového. Šel jsem do domu a prosil tu jeho matku, aby vytáhla šaty pro svého syna, protože Bůh jej pozdvihne. V této části Anglie bylo studené, vlhké podnebí. Tak jsem věděl, že je nutné, aby se jeho šaty nejdříve nahřály u ohně, než přijde a bude se moci obléci. Ale oni nevěřili, proto jeho šaty nepřipravili.

Ted' byla neděle ráno; věděl jsem, že v metodistické církvi bylo shromáždění. Šel jsem tam. Prosili mě, abych kázal. Slovem Božím byla v těchto srdcích probuzena víra a pak se něco stalo. Všichni znali toho mladého muže jménem Matyáš a říkali: „Matyáš vstane!“ To mi ukázalo, že je v jejich srdcích víra, taková jako ve mně.

Vrátil jsem se do toho domu a ptal se: „Přinesli jste šaty pro syna?“ Myslím, že byli trochu zahanbeni, protože to neudělali; tak vytáhli jeho šaty a přinesli k ohni. Pak jsem vešel do světnice a vyprávěl jsem mladému muži vidění, které jsem měl. Řekl jsem mu, že se něco stane, rozdílné od toho, co jsem dosud prožil. Řekl jsem dále: „Když na tebe položím ruce, naplní sláva Páně místnost, až nebudu schopen stát. Budu ležet bezmocně na podlaze.“

Vyšel jsem ven, přinesl jeho šaty a řekl jsem jeho blízkým: „Všechno, co máte udělat je, abyste mu natáhli ponožky.“ Proč jsem je prosil, aby mu natáhli ponožky, je tajemství. Jeho nohy byly kost a kůže. Viděl jsem jeho bezmocnost a věděl jsem, že se musí stát zázrak. Když mu jeden z rodiny natáhl ponožky, řekl jsem: „A teď můžete opustit místnost.“ Zavřeli dveře. Myslím, že je to velmi důležité, mít zavřené dveře, máš-li takový případ jako tento; nebo pak víš, že jsi zavřen s Bohem. Modlil jsem se a hned, v okamžiku, kdy jsem se mladého muže dotknul, moc Boží naplnila místnost a byla tak působivá, že jsem padl na podlahu. Můj nos a moje ústa se dotýkaly podlahy. Půl hodiny jsem tak ležel v slávě Boží. Celý ten čas Matyáš na posteli křičel: „Pane, je to k tvé slávě, k tvému zvelebení!“ Postel se pohnula, všechno v místnosti se pohnulo Boží mocí. Matyášova síla, jeho život a jeho srdce, - což bylo na něm nejslabší, ano, vše bylo obnoveno. Ležel jsem ještě na podlaze v slávě, když se zdvihl z postele a začal se oblékat. Když se oblékal, křičel: „Pozdvihl jsi mě ke své slávě!“ Potom otevřel dveře a volal: „Tati, Bůh mne uzdravil, jsem uzdraven!“ Též sláva naplnila kuchyň. Otec i matka padli na zem a dcera, kterou vzali z nemocnice a jejíž rozum nebyl ještě úplně ustálen, byla během dne plně uzdravena. Celé město se pohnulo, a týž den začalo probuzení. Přišel jsem do této vesnice neznámý a nepozorovaně, ale když jsem odcházel, vyšlo všechno obyvatelstvo a volalo: "Prosíme, přijď zase, přijď, prosíme, a zůstaň u nás podruhé déle!"

V Granthamu jsem navštívil jednu naši obrácenou, která se do tohoto města přestěhovala. V okamžiku, kdy jsem vešel do dveří, řekla: „Můj bratr tě chce přivést k jednomu muži, který má rakovinu měchýře.“ Šel jsem s jejím bratrem do domu nemocného muže. Ještě, než jsem vešel do domu, mohl jsem slyšet jeho sténání. Sténal tak hlasitě, že jsem to mohl slyšet ve vzdálenosti 40 m od domu. Když jsem vstoupil do světnice, ještě sténal. Zároveň mi Bůh ukázal, že ani on, ani jeho žena nebyli zachráněni. Tak jsem řekl tomuto muži: „Jste zachráněn?“ „Oh“, volal, „kdybych byl zachráněn, mohl bych klidně zemřít. Kdybych byl zachráněn, nedělal bych si nic také z této rakoviny ani z ničeho jiného!“ Ukázal jsem mu cestu ke spasení, a Bůh zachránil toho muže i jeho ženu. Tomuto muži bylo tak zjeveno spasení, že jeho radost přetékala. Když jsem opustil dům, mohl jsem ho ještě ve vzdálenosti 40 m od domu slyšet, jak volá „Halelujá!“ Ta změna se nedala popsat. Neměl již žádné potíže s rakovinou. Spěchal jsem na nádraží a stihl jsem právě svůj zpáteční vlak do Bradfordu.

Brzy jsem nahlédl, že moje zaměstnání musí ustoupit službě, kterou mi svěřil Bůh. Živil jsem svou rodinu klempířskou prací, ale často mě z práce odvolávali. Protože lidé neradi čekají, museli se ohlížet po pomoci jinde, pokaždé, když jsem se vrátil do Bradfordu, měl jsem obchodní ztráty. Pak přišly tuhé mrazy. Šel jsem za svými zákazníky a pomohl jsem jim obalit vodovodní trubky, aby v nich při tak silných mrazech nezamrzla voda. Ale věděl jsem, že jak přijde obleva, budu muset jít na mnohá místa, abych opravil prasklé vodovodní trubky.

Byl jsem pozván na konferenci do Prestonu. Během této konference mrazy přestaly. Teď přicházely telegramy s prosbou, abych ihned přišel do Bradfordu a provedl opravy. Vedoucí konference mi řekl: „Velice jsi nám pomohl a byl jsi velkým požehnáním. Viděli bychom rádi, kdybys tu zůstal až do konce konference. Ale když myslíš, že musíš jet domů, chceme tě nechat odejít.“ Přijel jsem domů, ale zjistil jsem, že většina mých zákazníků, kteří měli roztrhnuté trubky, si mezitím vyhledali jiné klempíře. Byla tu jen jedna vdova, která nemohla sehnat, jiného klempíře. Šel jsem do jejich domu a našel jsem ho protékající vodou i se spadlým stropem. Bylo mi ji líto, a tak jsem opravil trubky i strop. Byla velmi vděčná, protože mnoho dní čekala na pomoc. Když řekla: „Povězte mi, co jsem vám dlužná“, řekl jsem: „Nechtěl bych

od vás za to žádnou odměnu. Chci toto dát jako oběť Pánu jako svoji poslední klempířskou práci.“

Jeden přítel jednou poznamenal: „Všichni lidé, kteří říkají, že žijí z víry, mají sešlapané podpatky a jejich šaty jsou staré a obnošené.“ Věřil jsem, že mne Bůh bohatě zaopatří, budu-li mu věrně sloužit. Tehdy jsem mu slíbil, že ho budu slepě následovat, ale jako podmínku, jsem si položil, aby moje podpatky nebyly nikdy pro ostudu a abych nemusel nikdy nosit kalhoty s roztrhanými koleny. Řekl jsem Pánu: „Jestli se přihodí některá z těchto věcí, pak se zas vrátím ke své klempířské práci.“ Nikdy nezameškal naplnit všechny moje potřeby. Přidal mi na viděních a na víře a dal mi pozvání do všech částí Anglie. Byl jsem průkopníkem letničního poselství ve velmi mnohých sborech ve Velké Británii. Brzy přicházela také pozvání z jiných zemí.

Zůstalo mi mnoho peněz v nezaplacených pohledávkách. Bez soudní pomoci jsem je nemohl vymoci. Tak jsem dal raději přednost tomu, že to ztratím, než abych se dožadoval zákona. Všechny dluhy, které jsem v té době měl, vyrovnal mi jeden mladý přítel, kterému Pán otevřel srdce, aby mi odkázal značné peněžní dary.

Moje žena a já jsme v neděli udržovali naši práci v Bradfordu, třebaže jsem často býval nepřítomný, abych mohl být jinde. Byl jsem přesvědčen o účinnosti návštěv v domácnostech, a modlil jsem se v každém domě, do kterého jsem jen vstoupil. Všude, kam jsem šel, byly duše zachraňovány a nemocní uzdravováni.

Nestyděl jsem se za evangelium, takže jsem si opatřil nejvyšší stožár, jaký se dal sehnat, a postavil jsem ho před misií. Na tomto stožáru vlála vlajka skoro 3 m dlouhá a 1,5 m široká. Jedna strana vlajky byla červená, druhá byla modrá a písmo bylo bílé. Na jedné straně jsem měl biblický text: „Já jsem Pán, tvůj lékař“, a na druhé: „Kristus zemřel za náš hřích.“ Tato vlajka působila na kolemjdoucí velkým dojmem.

Bůh mi stále přidával víru a přiměl mě k tomu, abych viděl to, že slovo Boží bylo napsáno proto, aby nám ukazovalo, jak máme jednat na základě víry. Viděl jsem, že Kristus řekl: „Když pořádáš hostinu, pozvi chudé, chromé, kulhavé, slepé a blahoslavený budeš, protože nemají, čím by se ti odplatili, ale bude ti odplaceno při zmrtvýchvstání spravedlivých.“ Tak jsem pověřil dva lidi, aby šli a vyhledali všechny nuzné nemocné a potřebné. Dal jsem jim leták, který je zval k jídlu a dobrému pohoštění v naší misii.

Když ti dva obešli okolí, shromáždili velký zástup potřebných. Už tento pohled se nedal popsat. Byli zde slepí, chromí, staří a choří.

Kolem celé misie byly pojízdné židle, lidé o berlích a slepí, kteří museli být přivedeni. To byl až dosud nejlepší den mého života. Plakal jsem a plakal a plakal. Příčina mého pláče byla bída před mýma očima; potom jsem plakal radostí, že jsem měl takovou příležitost a v očekávání, že uvidím věci, jaké jsem před tím nikdy neviděl. A opravdu to tak bylo.

První, co jsem udělal bylo, že jsem každému dal prvotřídní jídlo. Když byli nasyceni, nabídli jsme jim zábavu, ne světským způsobem, ale celý program byl opravdu zábavný. Jako první na programu byl muž, který byl po dlouhou dobu odkázán na pojízdnou židli, a ten vyprávěl, jak byl Boží mocí uzdraven. Následovala paní, která byla uzdravena zase z krvácení. Vyprávěla mi, že byla uzdravena skrze modlitbu a mazání olejem den před tím, než měla jít na operaci. Pak jsme měli jednoho muže, jehož noha a ruka zůstaly po záchvatu mrtvice ochrnuty. Vyprávěl, jak byl Pánem uzdraven, když už se ho lékaři vzdali.

Po půldruhé hodině byli tito ubozí, bezmocní lidé hluboce pohnuti a plakali, protože slyšeli, jak Ježíš umí uzdravovat nemocné. Řekl jsem jim: „Nuže, dnes jsme vás pobavili, ale příští sobotu budeme mít jiné shromáždění. Vy, kteří jste dnes svázáni, kteří jste byli přivezeni na svých pojízdných židlích, ba někteří, jako ta žena v evangeliu jste všechny své prostředky dali lékařům a přece vám nebylo lépe, budete nás příští sobotu večer bavit svědectvím o zázracích, které dnes přijmete skrze jméno Ježíše Krista. Pak jsme se za tyto lidi modlili a Bůh se s námi setkal v moci. Následující sobotní večer to bylo slavné, když jeden po druhém vyprávěli, jak je Bůh uzdravil a vysvobodil z nejrůznějších nemocí.

Na tuto první sobotu nikdy nezapomenu. Volal jsem: „Kdo chce být uzdraven?“ Přirozeně, každý chtěl být zdrav. Vzpomínám si na zvláštní případ. Přivezl jsem jednu ženu na její pojízdné židli. Kolo bylo polámané, ale nouzově jsem ho spravil. Pomohl jsem jí z jejího bytu, ale kolo se znovu polámalo. Řekl jsem jí: „No, potom už nebudeš po ní nikdy toužit.“ Znovu jsem to spravil. Konečně jsme došli do misie. Bůh ji tak slavně uzdravil, že domů šla sama. Jsem svědkem, že vyšla po všech schodech k svému bytu, až do své ložnice, při čemž neustále chválila Pána. Byl tu také jeden mladý muž, který měl už 18 let záchvaty epilepsie. Byl úplně uzdraven. Nemohl nikdy vyjít ven bez doprovodu. Jeho matka ho přivedla do shromáždění a Bůh se s ním setkal tak podivuhodně, že během dvou týdnů pracoval v továrně a přinášel domů mzdu.

Jiný případ byl mladý muž, který byl sehnutý, jako ta žena v Bibli. Pán Ježíš to pojmenoval duchem nečistým a poukázal, že je svázána zlým duchem. Toho dne byl mladý muž zachráněn a vysvobozen, právě jako byla vyproštěna ta žena v synagoze. Kristus řekl při své uzdravovací službě, že dělá skutky Boží. A řekl, že také my budeme moci dělat Boží skutky. A řekl, že budeme-li věřit, uzříme slávu Boží. On vyhnal nečistého ducha; tak jsem také já vyhnal nečistého ducha ve jménu Ježíše a mladý muž byl okamžitě napřímen. Každý chválil Pána za divy, které viděl.

Jiný pozoruhodný případ byl hoch, který byl od hlavy k nohám uzavřen do tenkého železa. Místo bylo lidmi velmi naplněno, takže otec ho vysoko vyzvedl a podal muži, který seděl před ním. Tento ho podal dalšímu, a ostatní si ho podávali dále, až ho nakonec položili na pódium. Pomazal jsem ho olejem a položil na něj ruce ve jménu Pána Ježíše Krista. Okamžitě vykřikl: „Tati, tati, jde to přes mne!“ A téhož dne byl vyproštěn a zcela uzdraven.

Můžete se divit, že v srdcích vznikla živá víra, když viděli takové zázraky? Za týden přišli tito lidé jako svědci a vyprávěli, co s nimi Kristus učinil.

SLUŽBA UZDRAVOVÁNÍ

Často jsem slyšel Wiggleswortha, že nebylo rozhodující, kde v Bibli hledal text; skoro vždy jeho kázání končila tím, že Pán nejen odpouští všechny hříchy, ale také uzdravuje všechny neduhy. Jeho stálé poselství byl prostě „Kristus“. O něm řekl: „Není žádného, kdo by přišel na tento svět s takovým milujícím slitováním a kdo by bral podíl na všech lidských bídách tak, jako Ježíš. Vysvětluje nám: „Amen, amen, pravím vám, kdo ve mne věří, skutky, které já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.“ Bůh chce, abychom my všichni měli tu odvalu víry, které se odváží všemu věřit, co je nám v jeho Slovu nabídnuto. Ale ať pokračuje sám Wigglesworth ve svém vyprávění:

Byl jsem ve Švédsku. Když jsem tak procházel ulicí, viděl jsem, jak jeden muž upadl ve vratech. Ihned byla kolem něj tlačence lidí, říkali, že je mrtev. Okamžitě jsem použil síly moci jména Ježíše Krista, a muž byl hned vysvobozen. Zmínil se o hrozných věcech, které mu Satan našeptával. Pak nám řekl, že Satan z něho vyšel.

Při mém pobytu na Ceylonu mě poslali na jedno místo, kde jsem se měl modlit za nemocnou ženu. V důsledku rakoviny se nacházela v strašném stavu a byla skoro mrtvá. Dům byl naplněn lidmi, jimž jsem zvěstoval Krista. Řekl jsem: „Vím, že tato žena bude uzdravena; chtěl bych, abyste poznali moc mého Boha, který vás může zachránit z hříchu a vysvobodit z každé moci Satana.“ Modlil jsem se za tu ženu. Její vysvobození bylo tak podivuhodné a udělalo na lidi v domě takový dojem, že její uzdravení zveřejnili v novinách. Paní sama šla do shromáždění a vypravovala, jak ji Pán plně uzdravil.

Kristus nám řekl: „Tato znamení budou mít ti, kteří věří.“ Co znamená věřit? To znamená: mít k tomu, co řekl Pán, takovou důvěru, že Ho vezmeme za slovo prostě proto, že to řekl On.

Vzpomínám si na jeden den, kdy mě požádali, abych navštívil jednu umírající paní. Když jsem vstoupil do světnice, kde paní ležela, viděl jsem, že pokud jde o přirozenou pomoc, není již naděje. Měla nádor, který byl smrtelný. Když jsem na ni pohlédl, věděl jsem, že není žádná možnost pomoci, jedině když Pán způsobí zázrak. Díky Bohu, věděl jsem také, že On to může učinit. Řekl jsem té paní: „Vím, že jsi velmi nemocná, ale chceš-li být uzdravena a na znamení toho, jelikož nemůžeš ani paži zvednout, můžeš snad zdvihnout aspoň prst.“ Její ruka ležela na posteli, ale přece trochu zdvihla prst.

Řekl jsem svému příteli: „Pomodlíme se za ni a pomažeme ji olejem.“ Když jsme ji pomazali, poklesla jí brada. Můj přítel řekl: „Je mrtvá.“

Hleděl jsem jí do obličeje a řekl jsem: „Ve jménu Ježíše zlořečím této smrti!“ Její celé tělo, od hlavy až k nohám, se začalo třást. „Ve jménu Ježíše, poručím ti chodit!“, řekl jsem. „Ve jménu Ježíše, chod!“ A ona šla. Můj přítel vyšel ven a vyprávěl lidem, že viděl ženu, které vstala z mrtvých. Uslyšel to lékař té paní a přišel se na ni podívat. Řekl: „Slyšel jsem od pana Fischera, že jste byla zase přivedena k životu. Chtěl bych, abyste mi řekla, je-li tomu tak.“ Když přisvědčila, ptal se: „Odvážila byste se vydat o tom svědectví v jistém sálu, kdybych vás tam dovezl autem?“ „Půjdu kamkoliv, abych to dosvědčila“, byla její ochotná odpověď. Když přišla do sálu, byla velmi bledá, ale na jejím líci ležel nadzemský jas. Byla oblečena bíle a já jsem si myslil: „Jak krásně vypadá!“ Řekla toto: „Po mnoho let jsem šla smrti vstříc, ale teď bych chtěla žít pro své děti. Přišla jsem do takového stavu, kdy se zdálo, že už není naděje. Vzpomínám si, že přišel ke mně jeden muž, aby se se mnou modlil. Řekl: „Chceš-li žít, pohni prstem, nemůžeš-li mluvit nebo zvednout ruku.“ Vzpomínám si, že jsem pohnula prstem, ale od toho okamžiku nevím již nic jiného, protože jsem byla v slávě. Viděla jsem množství lidí. Ano, cítím, že se musím pokusit říci, jaká byla ta sláva. Oh, jakou radost, jaký zpěv bylo slyšet! Bylo to tak krásné, ale všechno převyšovala tvář Ježíšova. Právě když jsem se cítila tak blaženě, ukázal Pán na mne. Neříkal nic, ale já jsem věděla, že mám jít. V nejbližším okamžiku jsem slyšela muže, který říkal: „Ve jménu Ježíše, chod!“ Je-li zde lékař, bude mě těšit, když uslyším, co má k tomu říci.“ Doktor povstal a pokoušel se mluvit, ale zprvu nemohl. Jeho rty se třásly a jeho oči byly jako studánky vody. Nakonec řekl: „Měsíce jsem se modlil. Cítil jsem, že není naděje a řekl jsem domácím, že paní nebude žít. Ve skutečnosti to byla věc jen několika dnů. Poznal jsem, že byl vykonán zázrak ve jménu Ježíše.“ Tento lékař napsal svému příteli: „Budeš-li mít někdy příležitost slyšet Wiggleswortha, tak to vezmi vážně. Mnozí v tomto okolí byli uzdraveni.“

Dostal jsem mnoho telegramů a dopisů s prosbou, abych přijel do Londýna a modlil se za jistou paní. Jednotlivosti mi nebyly sděleny. Věděl jsem, že ta žena je ve velké nouzi. Když jsem přišel do domu, vzal mě otec trpící za jednu ruku a matka za druhou; zhroutili se a velmi plakali. Pak mě vedli na balkon, ukázali na pootevřené dveře pokoje a odešli. Vešel jsem do dveří. Nikdy v životě jsem neviděl takový pohled. Viděl jsem krásnou mladou ženu. Čtyři silní muži ji drželi na podlaze; její oděv byl roztrhán následkem zápasu.

Když jsem vstoupil do místnosti a podíval se jí do očí, kroutily se, ale mluvit nemohla. Byla jako ten muž, který viděl Ježíše a běžel k němu. Jakmile přišel k Ježíši, mluvili démoni. Démoni, kteří byli v tomto děvčeti, mluvili a řekli: „Známe tě. Nemůžeš nás vyhnat, je nás mnoho.“ „Ano“, řekl jsem, „vím, že je vás mnoho, ale můj Pán, Ježíš, vás všechny vyžene.“

Byl to podivuhodný okamžik, kdy On, Pán, se sám zabýval takovou situací. Síla satanova působila v tomto děvčeti tak mocně, že v jediném okamžiku se vykroutila ze sevření těchto čtyř silných mužů. Duch Boží na mě podivuhodně odpočinul. Šel jsem přímo k ní a díval jsem se jí do obličeje. Viděl jsem v něm zlé moci.

Její oči se blýskaly démonickou silou. „Třebaže je vás mnoho, poručím vám ve jménu Ježíše, abyste v tomto okamžiku vyšli ven!“ Hned začala vrhnout a během následující hodiny vyvrhla 37 zlých duchů a každého jednotlivého z nich pojmenovala, tak jak vycházeli. Téhož dne byla úplně v pořádku. Příštího jitra v 10 hodin seděla se mnou u stolu a slavila Večeři Páně.

Při návštěvě v Los Angeles, kde náš Wigglesworth měl stanovou evangelizaci, vyprávěl jeho hostitel tento případ: „Jednou večer, právě když měl započít ve stanu kázat, nastal velký rozruch v jedné z předních řad. Jedna paní tam omdlela. Obklopil ji kruh lidí. Wigglesworth volal: „Proklínám tě, ty zlý ďáble, že rušíš toto shromáždění!“ Okamžitě se ozývaly ze všech stran hlasy, které jej kritizovaly pro tvrdost.

Ale následky tohoto případu ospravedlnily jeho způsob jednání. Za několik dní přišel manžel oné omdlelé paní za Wigglesworthem do bytu. „Moje žena byla léta nemocná“, oznamoval, „a já jsem ji musel obsluhovat. Každé ráno jsem ji musel nosit snídani na podnosu do ložnice. Od večera, kdy jste proklel zlou moc, se všechno změnilo. Příští ráno mi řekla: „Dnes mi nemusíš nosit snídani. Jsem uzdravena a vstanu, abych sama připravila snídani.“ Od té doby to dělá každé ráno. Bezpochyby ji skličoval duch slabosti, ale od onoho večera, kdy omdlela a vy jste tomu duchu pohrozil, je ta skličenosť pryč, a je teď úplně svobodná.“

V pozdějších letech doprovázeli Wiggleswortha jeho zeť James Salter a jeho dcera Alice. Ona převzala velkou část jeho korespondence a on velmi pomáhal různým posluchačům k posílení víry, když vyprávěl o mnohých pozoruhodných znameních, která provázela kázání Slova také v Belgickém Kongu. Bratr a sestra Salterovi vyprávějí o stovkách zázraků, které se tam staly na modlitbu víry našeho Wiggleswortha. Tak jako jeho Mistr byl mužem moci. V Kansas City ho zavolali, aby se modlil za jednu posedlou ženu. Když přišel do domu, vyvrcholila démonická moc v ženě strašlivým proklínáním, které ze sebe vyrážela. Poručil ve jménu Ježíše zlému duchu, aby ženu opustil. Pak se připravil, že odejde z domu. Žena ho následovala ke dveřím a stále strašně proklínala. Neřekl: „Předpokládám, že jsem se nemodlil s vírou a bude lépe, když se vrátím a pomodlím se znovu.“ Takový postup by byl pro něho chybný. Ale obrátil se a řekl s mocí k démonické síle v této paní: „Řekl jsem ti, abys ji opustil!“ To stačilo. Žena byla plně osvobozena. Její duchovní pastýř později potvrdil, že již nikdy více neměla nic společného a démonickou mocí.

O všech ostatních uzdraveních, které uvádíme v této kapitole, nás zpravil bratr Salter.

Wigglesworth často říkával na počátku shromáždění: „Abych vám ukázal, že Pán je mezi námi a jeho moc uzdravovat a požehnat je zde, chceme podat důkazy. Ve Skutcích apoštolských čteme: „*Vypracoval jsem, ó Theofile, první pojednání o všech věcech, jež Jehošua počal i konat i jimž vyučovat*“ /Sk.1.1/. Jeho skutky předcházely jeho kázání. Každé Ježíšovo kázání, bylo provázeno „příkladem“, zázrakem. Budeme následovat jeho příkladu. Budu se modlit za tu osobu z tohoto velkého shromáždění, která první povstane, bez ohledu na druh nemoci, která ji zatěžuje a Bůh dá vysvobození.

Jak často se chvěla naše srdce, když jsme jej slyšeli pronášet toto odvážné oznámení, neboť v našem středu byli i nemocní rakovinou, tuberkulózou, lidé v pojízdných židlích a velmi těžké, ba žalostné případy nemoci každého druhu. Tajně jsme doufali, že povstane někdo s lehčí nemocí, a ne nějaký nemocný, s pokročilou rakovinou anebo znetvořený člověk.

Při jedné příležitosti jeden ubohý a znetvořený muž s pokroucenými údý, se dvěma holemi jako podporou, pokusil se na jeho výzvu vstát na své nohy. Když ho bratr Wigglesworth viděl, pronesl svým svérázným způsobem: „No, co je s tebou?“ Když muž našel jakousi polohu, řekl mu: „Všechno v pořádku, budeme se teď za tebe modlit.“ Celé shromáždění se s ním sjednotilo v modlitbě. Pak řekl, obraceje se k muži: „Teď odhod' své hole a pojď ke mně!“ Muž chvíli tápal, pak nechal své hole padnout k zemi a začal se pohybovat kupředu. „Stoupej, stoupej!“ křičel Wigglesworth a muž kráčel. „Ted běž!“, poručil. K úžasu a velké radosti nás všech přítomných a našemu bezhraničnému ulehčení, muž poslechl a byl uzdraven.

Ve Švédsku jeho kázání o Božím uzdravování a křtu vodou tak rozčílila lékaře a některé služebníky církve, že se spojili a poslali vládě žádost. Její rezultat byl ten, že Wigglesworthovi bylo zakázáno, aby se dotýkal na veřejnosti lidí anebo aby na ně vzkládal ruce za účelem uzdravení.

Jednou kázal v parku, kde se ke konci shromáždění sešlo podle odhadu dvacet tisíc lidí, kteří jej slyšeli. Byli přítomni také někteří zástupci úřadů, aby se přesvědčili, bude-li Wigglesworth zákaz respektovat. Dovedl této situaci čelit. Prosil, aby všichni nemocní povstali, pokud mohou. Jinak měli jakýmkoliv způsobem projevit svou bídu a on se bude modlit. Pak řekl: „Nyní si každý sám položte na sebe ruce a já se budu modlit, aby vás Pán uzdravil.“ Nemocní vložili své ruce na svá vlastní bolavá místa a on se modlil jednoduchou modlitbu víry. Stovky lidí byly na to požehnány a uzdraveny. Tímto způsobem se neprohřešil proti zákonu.

V posledních dnech používal tuto jednoduchou metodu při velkých shromážděních, když věděl, že to trvá hodiny modlit se za každého jednotlivého člověka, který potřebuje pomoc. Tak se stalo, že se v parku ve Stockholmu zrodilo to, co bylo později označováno jako „uzdravování ve velkém.“ Ve skutečnosti byl k tomuto způsobu přinucen následkem opatření švédských úřadů. Zcela jistě se dá říci, že touto metodou bylo uzdraveno na sta lidí a že uzdravení byla trvalá.

V jednom velkém městě, kde jsme po dobu jednoho měsíce mívali denně dvě shromáždění, byla tato metoda používána každý den vzhledem k velkému množství, které vyhledávalo jeho službu. Před pódiem seděl muž, který napjatě a s velkým úsilím upíral své oči na kazatele, aby si udělal obraz o tom, co říká. Byl hluchý 40 let. Zatímco Wigglesworth právě tímto způsobem nabízel uzdravení, hluchý začal náhle fantastickým způsobem mávat svým kloboukem a vyběhl ze shromáždění. Vrátil se k večernímu shromáždění a svědčil: „Byl jsem 40 let hluchý, ale při ranním shromáždění, když se kazatel modlil za nemocné, klaplo něco v mé hlavě. V mých uších

nastal šum a hluk, a proto jsem vyběhl ze sálu. Venku jsem slyšel úplně zřetelně kazatelův hlas.“

V dalších shromážděních sedával na posledním místě v nejvzdálenějším rohu. Tak velká byla jeho radost, že všichni teď měli vědět, jak dokonale slyší.

V tomtéž shromáždění byl jeden válečný invalida, který měl výstřelem poškozenou páteř. Také on byl plně uzdravený při „uzdravování ve velkém“. Dva nebo tři lidé byli v téže době uzdraveni z rakoviny. Jednoho malého chlapce postavili na stůl; jednu nohu měl o 5 cm kratší než druhou. Jeho otec ho vyzvedl do výšky, aby ukázal shromáždění, co se stalo. Chlapec svědčil: „Když kazatel řekl lidem, aby pohnuli rukou nebo nohou anebo něčím jiným, co bylo právě nemocné, natáhl jsem svou nohu a ona narostla právě tak dlouhá jako ta druhá.“ Tento zázrak vidělo přes 1500 lidí.

Ve stejném shromáždění povstala jedna paní a řekla: „Jsem těžce trpící. Již dlouhou dobu jsem v rukou lékařů. V současné době mám nemocné ledviny, žlučové kamínky a chronické vředy.“ Také ona povstala, když byla dána výzva a byla úplně uzdravena. Stovky byly požehnány, uzdraveny a vysvobozeny tímto způsobem modlitby ve shromážděních. Třebaže jsme začali před 20 lety, výsledky byly trvalé. Nedávno /listopad 1947/ stála zde v Los Angeles jedna paní, která byla také v onom shromáždění uzdravena.

V jednom velkém městě ve Spojených státech /Arizona/ ve středisku to pro tisíce nemocných tuberkulózou, kteří hledali v tomto kraji zdraví, jsme měli řadu shromáždění. Zpráva o tom se rychle rozšířila mezi těmito lidmi. Mnozí překonali velké vzdálenosti, aby se mohli zúčastnit. Byli zde bohatí i chudí ze všech tříd a ve všech stádiích choroby. Také tu použil Wigglesworth způsob „uzdravování ve velkém“. Když dal výzvu, zdvihla se jedna mladá paní, u níž nemoc pokročila již velmi daleko. „Postavte se v chodbě!“, volal na ni. Následkem námahy lapala po dechu. „Nuže“, řekl, „já se budu teď za vás modlit a pak budete běhat kolem této budovy.“ Modlil se a hned pak volal: „Běž, běž, běž!“ Odporovala: „Ale já přece nemohu běžet, sotva stojím!“ „Neodporujte mi“, volal, „dělejte, co jsem vám řekl!“ Nejevila ochotu pohnout se z místa. Tak skočil z pódia a nutil ji běžet. Trochu ji pomohl a ona se ho držela, až byla rychlejší. Nakonec klusala bez jakékoli námahy kolem velkého sálu. Když jsme ji viděli po delším časovém odstupu, byla úplně zdravá.

Jiné paní v tomtéž shromáždění také řekl, aby běžela. Když projevila odpor a nechtěla běhat, trochu ji postrčil. Nato se o něho opřela a běžela několikrát kolem budovy. Její nohy byly předtím bezvládné následkem ischiasu a její chodidla byla tak zmrzačená, že sotva mohla chodit. Bůh ji plně osvobodil a po všechny následující dny podnikala cestu do shromáždění pěšky, místo aby používala pouliční dráhy. Byla tak šťastna, že mohla používat své údy.

Svůj postup s jednotlivci nazýval „uzdravování v malém“. Jednoho dne stála jedna paní na ulici v Leeds /Anglie/ a čekala na autobus. Vedle ní čekala jedna sestra v sesterském stejnokroji. Začaly spolu rozhovor. Domluvily se, že obě jsou věřící a jak se bavily, přišly na uzdravování nemocných. Paní řekla sestře, že její syn má nemocný palec a že s ním chce jít do nemocnice. „Nedělejte to“, varovala ji sestra, „ještě by mu mohli lékaři palec vzít. Dám vám jednu adresu. Dotyčný se za něj bude modlit a Pán se jeho palce dotkne.“ Mezitím přijel autobus. Třebaže nejel tím směrem, kterým chtěla jet naše sestra, nastoupila s nyní již známou paní, aby pokračovala v započatém rozhovoru. V autobuse jí řekla ta paní: „Já jsem také nemocná a mám rakovinu prsu.“ Sestra vytáhla z kabelky malou knížečku a napsala do ní jméno Smitha Wiggleswortha. Když tak skončila svou práci pro Pána, vystoupila na další vhodné zastávce.

Nemocná paní napsala Wigglesworthovi. Brzy jsme ji navštívili a slyšeli, že má rakovinu v pokročilém stádiu. Modlili jsme se za ni a připravovali se na zpáteční cestu domů, protože jsme urazili 40 km. Bůh té paní dal plné zdraví, osvobodil a posilnil ji na celém těle. Protože se cítila nanejvýš dobře, začala uklízet a zdobit svůj dům. Při vyprazdňování jedné skříně našla starou Bibli. Když ji otevřela, padly její oči na místo, které si podtrhla červeným inkoustem. Znělo: „Tvoje zdraví rychle vzkvete.“ Toto místo si poznamenala před 12 lety, pak na to zapoměla a neuplatnila žádný nárok na Boží zaslíbení. Nyní byla její víra posilněna: slovo a zkušenost, doslovně se to naplnilo. Od té doby uplynulo několik roků, ale ona již s rakovinou neměla nic společného.

Ve Skutcích 19:11-12 čteme: *„a Bůh konal skrze Pavlovy ruce nevšední mocné činy, takže na nemocné byly přikládány i potní šátky nebo zástěry z jeho těla a choroby od nich ustupovaly a zlí duchové vycházeli.“*

Ve stovkách případů byly způsobeny zvláštní zázraky skrze šátky, které Wigglesworth posílal nemocným. Přišly stovky dopisů, podávajících zprávy o divech, které se takto staly. Mohly by být popsány svazky, které by neobsahovaly nic jiného než jen odpovědi na takové případy. Touto metodou byly uzdraveny všechny druhy nemocí. Kuřáci odložili tabák, ve světě zbloudilí synové a dcery byly přivedeny ke Kristu a rozloučené manželské páry se znovu k sobě vrátili. Jeden obzvláště zajímavý případ se týkal jedné paní, která si napsala o šátek, a také ho dostala. Umírala na rakovinu. Když přišel šátek, položila si ho na podušku a zamýšlela ho použít za přítomnosti manžela a rodiny. Tak jak ležela, začala cítit přítomnost Boží, až došlo k uzdravení. Dnes je bez jakýchkoliv příznaků rakoviny. Smith Wigglesworth vždy jasně a zřetelně prolašoval, že za všemi těmito použitými metodami byl Jehova – uzdravovatel, a že Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes i na věky.

Byl vždy svérázný. Často dělal neobyčejné věci, ale v každém případě se nechal vést Duchem Svatým. Při jedné příležitosti, když sloužil ve velkém shromáždění, zdál se být ve svém jednání vůči jedné dámě příliš drsný. Padla na podlahu. Poručil, aby ji zdvihli. Ale ona znovu padla. Někteří, kteří stáli okolo, pokusili se ho napomenout, ale on jim dal na srozuměnou, že on zná svou věc, že zde má co činit s ďábelskou mocí, a ne s nějakou paní. Znovu ji zdvihli a když stála, vypadl jí z těla veliký rak na podlahu. To byla odpověď.

Často špatně porozuměli jeho metodám a pohnutkám, a špatně je vykládali. Pak vytrval, plný lásky, před Bohem a vůči lidem s prostoduchým okem a svatou upřímností. Kritika jej nemohla rozladit ani pohnout. Říkal: „Nejsem pohnut tím, co vidím nebo slyším, ale tím, co věřím.“

Když sloužil trpícím, bohatě mu tekly slzy. Jak jemně uměl zacházet s dětmi a starými! Dobýval nebe svými srdce se dotýkajícími modlitbami za lidi obtížené bolestmi a trpícími. Rasových rozdílů nedělal. Černí, rudí, hnědí, žlutí, všichni hledali jeho službu a všichni byli požehnaní skrze jeho modlitby a dary. Ve své službě nedělal rozdíly v postavení. Dovedl ostře a rozhodně odmítnout a pokárat, když ho chtěl někdo zneužít k osobním věcem.

V jednom městě pracoval celý měsíc a měl denně tři shromáždění. Bůh působil na lidi. Byly použity všechny způsoby uzdravování, a - nejlepší ze všeho - duše byly zachráněny. Jednoho dne řekl vedoucí kazatel, který nechal postavit halu, v níž se konala shromáždění: „V našem městě je jedna dáma, která je velmi nemocná. Domnívám se, že kdyby byla uzdravena, vyvolalo by to velký dojem na lidi. Navštívili byste ji, bratře Wigglesworthe?“ Odpověděl, že je velmi zaměstnaný se třemi shromážděními denně, s modlitbami za nemocné a také za ty, kteří toužili po křtu Duchem Svatým. Sotva mu zbude čas. Ale kazatel trval na tom, přičemž

zdůrazňoval společenské postavení té paní a jejího manžela, a poukazoval na dojem, který by vyvolalo takové uzdravení na všechny, kteří tyto lidi dobře znají. „Dobře“, řekl Wigglesworth, „jaká doba je nejhodnější pro takovou návštěvu?“ Konečně bylo dohodnuto, aby udělal krátkou návštěvu na naší cestě do večerního shromáždění. Vzhledem k vysokému postavení dámy doprovázeli bratra Wiggleswortha, mne a moji ženu, vedoucí kazatel a oba jeho pomocní kazatelé do domu, který byl v nejlepší čtvrti města.

Přiblížili jsme se ke dveřím, zazvonili a byli uvedeni do palácovitého pokoje. Odtud nás dovedli do velké ložnice. Tam seděla podobná východnímu monarchovi na trůnu, skvěle oblečená dáma na duhově zbarvené posteli v rozkošně vyšívaných poduškách. S. Wigglesworth strnul nad takovým pohledem. Pak řekl: „Nuže, máte to tu krásné a zcela pohodlné.“ „Jak prosím?“ lapala po dechu. „Řekl jsem, že to máte pěkné a docela pohodlné.“ Nu a teď začala pořádně nadávat, až byla úplně vyčerpaná. On řekl „Vidím, že teď nejste pro mne připravená. Dobrý večer.“ Řekl to a vyšel z domu a nastoupil do čekajícího auta. Moje žena a já jsme se pokoušeli mu říci, že přece jen zacházel s tou paní trochu hrubě. „Já znám svůj kšeft“, řekl. Kazatelé setrvali ještě chvíli v ložnici a pokoušeli se dámu upokojit. Když vyšli ven, prosili ho, aby se vrátil a modlil se s ní. Ale on zůstal nedotčen a řekl: „Ne, ona není připravena, nechte mě jet na shromáždění.“ Všichni jsme byli kvůli této příhodě ve svých myslích velmi znepokojeni. Ale jestli i něco zpozoroval, nedal na sobě nic znát, neboť během bohoslužby celé požehnání spočinulo na jeho kázání, právě tak jako na modlitbě za nemocné.

Příští den jsme měli shromáždění v obvyklou dobu. Duch Páně byl milostivě s námi. Na konci kázání řekl Wigglesworth pozvání pro všechny, kteří by chtěli k Bohu blíže. „Učiniš-li jeden krok kupředu, budeš požehnan. Obdržíš více. Vyjdeš-li na pódium, budu se za tebe modlit a Bůh ti vyjde vstříc se svou pomocí vůči tvým bídám.“ Celé shromáždění se hnulo kupředu, jedna důstojná dáma v čele. Ve snaze, aby přišla nahoru první, spadla na podlahu. Byla to dáma, kterou jsme večer předtím zanechali v posteli. Když jsme odešli, činila pokání. Bůh ji uzdravil z pouhé milosti a nyní vydala svůj život Pánu. Teď to byla zkroušená paní a velmi se omlouvala. Znovu jsme se mýlili ve svém uvažování. Bůh ospravedlnil jednání Smitha Wiggleswortha.

28. listopadu 1947 - když jsem byl v kapli Bethel v Los Angeles, slyšel jsem vyprávět tyto tři události:

Jeden muž vyprávěl: „Narodil jsem se v Norsku. Tam jsem asi před 22 lety slyšel bratra Wiggleswortha. Tenkrát jsem umíral na tuberkulózu. Bůh mě na jeho modlitbu uzdravil, a v krátké době jsem přibral na váze 25 liber. Pak jsme se přestěhovali do Chicaga. Moje žena byla těžce nemocná na plíce. Tři roky plivala krev. Vzal jsem ji do shromáždění, kde sloužil Wigglesworth. Když se za ni modlil, byla ze své nemoci vysvobozena. Do té doby jsme neměli děti, ale po uzdravení lékař zjistil, že otěhotněla. Řekl: „Je to tragické. Určitě zemře matka nebo dítě.“ Matka i dítě však přežily porod. Ano, od té doby se nám narodily ještě dvě děti, a jak moje žena, tak i děti jsou silné a zdravé.“

Po shromáždění k nám přišla jedna rodina: otec, matka, dvě dorostlé dcery a syn. Aby mohli být ve shromáždění, překonali více než 190 km. Psali Wigglesworthovi a prosili ho o posvěcený šátek. Otec trpěl vnitřními vředy a syn měl nádor na šíji. Když si otec přiložil šátek, přestaly mu bolesti a byl uzdraven ze všech svých vředu. Chlapci praskla boule na šíji, otok se ztratil a nadále s tím neměl žádné potíže. Muž řekl: „Neměli jsme jinou možnost dát o tom vědět vašemu tchánovi, proto jsme přijeli do tohoto shromáždění, abychom mu to řekli. Děkujeme Bohu za tuto službu.“

V tomto shromáždění přišla k nám jistá osoba a řekla: "Mohla jsem být v Anglii celý den s bratrem Wigglesworthem v jeho domě v Bradfordu. Odpoledne nás vzal s sebou do blízkého parku, kde jsme si sedli a chvíli spolu mluvili. Během této krátké chvíle přivedl dva muže k Pánu a s dalšími dvěma se modlil za uzdravení jejich těla. Vypadal tak zaměstnaně, že můj přítel a já jsme se rozhodli se trochu projít. Když jsme se vrátili, viděli jsme ho klečet po boku dalšího muže, kterému ukázal cestu k Pánu Ježíši. Modlil se a kázal celý ten čas, co jsme tam byli. Žil pro Boha, a tím bylo pomoheno druhým lidem."

Smith Wigglesworth nedal Satanu žádné místo. Mnohým, kteří ho tu neznali, se zdál příliš extrémní a drsný. Z následujících příhod můžete seznat jeho postoj vůči Satanu.

Jednou čekal na autobus. Tu přišel malý psík a věšel se na jednu paní, která byla jeho velitelkou. Pravděpodobně spěchala a nezpозorovala, že ji pes následuje. Sehnula se, pohladila ho a řekla: „No, a teď musíš běžet domů, miláčku!“ Ale on se k ní tím více tulil. Ještě jednou řekla celkem mírně: „No, teď je ale čas, abys běžel domů!“ Ale zvíře vrtělo ocasem, začalo se třást po celém těle a nechtělo ji poslechnout. Tu se již blížil také autobus. Paní vypadala rozpačitě, potom ale dupla nohou a řekla ostře: „Ihned domů!“ Psík dotčen náhlým postojem své paní stáhl ocas mezi zadní nohy a uháněl odtud tak rychle, co mu nohy stačily. „Tak to musíš dělat se Satanem“, řekl Wigglesworth dost hlasitě, aby ho slyšeli ostatní čekající cestující.

O jiném shromáždění píše bratr James H. Taylor z West Roxbury /Mass., USA/:

Myslím, že našemu svědectví bude věnována větší pozornost a bude hodnotnější, když si povšimnete, že jsme měli místa vpředu v druhé řadě, abychom prožili z nejbližší vzdálenosti průběh uzdravujícího shromáždění a viděli, jaké divy se přihodí.

Krátce před začátkem shromáždění jsme viděli vejít děvče, opřené o dvě berly, provázené jedním pánem a paní. Její nohy byly totálně zmrzačeny. Od pasu dolů vypadala úplně bezmocné a ochable. Udělali jsme jí místo v první řadě. Při výzvě k obrácení pokoušela se s pomocí průvodců dostat kupředu. Wigglesworth ji upozoroval a řekl: „Zůstaň tam, kde právě jsi. Až budeš opouštět toto místo, bude z tebe jiné děvče.“

Když se pomodlil s ostatními, obrátil se k děvčeti. Mezitím mu řekli, že nikdy nemohla pořádně chodit, protože neměla v nohách činné svaly. Nyní položil na ni ruce, modlil se a volal: „Ve jménu Ježíše, chod!“ Podíval se na ni a řekl: „Ty se bojíš, že?“ „Ano“, odpověděla. „Nemáš se proč bát. Jsi uzdravena, chod!“ jásal. A - chvála Bohu - šla. Napřed jako malé dítě, které se učí chodit; pak přešla dvakrát podél pódia. Buď Bohu čest!

Když jsme opouštěli místnost, viděli jsme její berly, které zůstaly ležet na sedadle. Zahlédli jsme ji venku na schodišti, kde stála jako ostatní a bavila se se dvěma přítelkyněmi. Buď oslaven Pán nebe i země, kterýž uzdravuje ty, kdo mu věří! Amen! Paní, která ji doprovázela, byla její matka, muž její strýc. Plakal jako dítě, když byla uzdravena. Svědčil ve večerním shromáždění, že doma vyšla po schodech bez něčí pomoci, ačkoliv předtím tudy nikdy nemohla vyjít. Její matka měla na prsou otok, z kterého byla zároveň uzdravena. V tomto shromáždění se staly ještě jiné podivuhodné věci.

Jeden bratr svědčil, že byl uzdraven z rakoviny, kterou trpěl dva roky. Jeden ubohý nemocný muž, jehož se lékaři zřekli, jehož noha se nedala použít k chůzi, byl uzdraven a dvakrát oběhl halu. Na dotaz, kolik lidí bylo uzdraveno v tomto uzdravovacím týdnu, povstalo nejméně 200 lidí. Podivuhodný Pán, co mohu ještě říci? - Chvála buď Bohu!"

V PŘEKYPUJÍCÍ PRÁCI

„Pracoval jsem více než oni všichni“, prohlásil apoštol Pavel. Ale hned k tomu dodával: „Ale ne já, nýbrž milost Boží, která byla ve mně.“

Život našeho Wiggleswortha se v mnoha směrech rovnal životu apoštola Pavla. Ale on přiznával, že všechna jeho práce mohla být vykonána z milosti a skrze víru. Stav jeho víry neměl nic společného s křikem, naříkáním, námahou, ale on vkládal ruce, důvěřoval a spočinul v Bohu, věda o jeho podivuhodných zásobách milosti. Ano, věděl: Boží zaslíbení bylo neomylné. Věřil svatému Písmu, že Bůh nám daroval vše pro život a božskou blaženost, a tak pokládal v živé víře ruce na mimořádně velká zaslíbení, a jeho očekávání a představy o Boží moci byly spolehlivě naplněny.

Opět necháme Wiggleswortha, aby sám převzal svůj příběh:

Bůh mi požehnal tak rozmanitým způsobem! Viděl jsem, jak slepí od narození obdrželi světlo svých očí. Viděl jsem, jak tři osoby byly probuzeny k životu po tom, co již zemřely. Všechny věci, které jsem mohl prožít, mi ukázaly, že Kristova zaslíbení vzhledem k velkým skutkům jsou pravdivá, a proto mu musím vzdát všechnu chválu.

Měl jsem výsadu, že jsem mohl působit v Indii a na Ceylonu a vidět, jak se tam Bůh podivuhodně a mocně projevil. Vrcholný bod byl snad v Kolombu. Oh, jak Bůh žehnal! Kázal jsem o posvěcení Duchem. Shromáždil se velký dav. Naplnil místnost k udušení. Ale Boží moc byla úžasná. Po kázání, které se konalo s překladem, při teplotě nad 50°C, modlil jsem se každý večer za více než 500 nemocných. V těchto velkých vedrech přinášely matky svoje děti sebou. Mívali jsme jich ve shromážděních často 50 nebo ještě víc, a protože vzduch byl velmi těžký, děti křičely. Řekl jsem: „Než začnu kázat, chci pomoci malým a posloužit jim.“ Bylo to podivuhodné pozorovat to mlčení, ticho, pokoj a pořádek těchto shromáždění, jakmile byly vloženy ruce na tyto malé děti. Boží moc byla přítomná. Jeden muž, který byl dlouho slepý, byl uzdraven uprostřed tohoto velkého zástupu. Jeho oči byly v okamžiku otevřeny. Viděli jsme mnoho podobných divů.

Nemohu pochopit, jak Bůh vybaví některé své děti slávou, ctí a vznešeností. Fakt je, že to činí. Byly tam tisíce, které se nemohly dostat do shromáždění; ale když jsem vyšel ven a kráčel tímto velkým množstvím, lidé, kteří se nemohli dostat dovnitř, natahovali své ruce, dotýkali se mne a byli uzdraveni. Obdivuji Boží milost, že se tak mohlo dít. Je něco v tom „věřit Bohu“, pro co je Bůh ochotný pomínout milióny jiných a požehnat právě tebe. Věřím, že vždy směřuje k tomu, aby se setkal s tebou zvláštním způsobem, když se odvážíš mu věřit.

Na jednom místě jsem byl jen čtyři dny, a byli zklamáni, že jsem nemohl zůstat déle. Ptal jsem se jich: „Mohli byste mít shromáždění ráno v 8 hodin?“ Přisvědčili. Prosil jsem je pak: „Řekněte všem matkám, které by chtěly, aby jejich děti byly uzdraveny a všem starším 70-ti let, aby přišli.“ Uviděl jsem v 8 hodin asi 400 matek s jejich malými dětmi a 150 starých lidí s bílými vlasy, kteří všichni přišli, aby byli uzdraveni. Od toho dne vyšlo tisíce lidí, aby slyšeli Slovo. Myslím, že jednou volalo o milost 3 000 lidí. Byl to úžasný pohled.

Jednou jsme přijeli do Norska kolem 9. hodiny. Řekl jsem svému tlumočnickovi: „Nikdo neví, že jsem zde. Doved' mne, prosím, k fjordům, chci se trochu zotavit, protože jsem unavený.“ Strávili jsme několik hodin na sluníčku a odpočívali jsme. Pak jsme se vraceli. Když jsme se blížili k budově, kde jsem měl mluvit, viděl jsem, že ulice byla úplně plná vozidel všeho druhu, a tyto opět byly plné nemocných. Bratr, který měl překládat, vyběhl na nejvyšší schody, které vedly do haly a řekl: „Co teď uděláme? Dům je naplněn lidmi!“ Shodil jsem kabát, vstoupil do

každého čekajícího auta a modlil se za lidi. Byl to veliký křik tam na ulici, když Bůh začal uzdravovat. Pak jsem šel do haly a Bůh uzdravoval také tam.

Ale to nebylo všechno. Když jsme seděli za stolem, zvonil telefon a přišla zpráva: „Co máme dělat? Městský sál je plný a tisíce stojí ještě venku. Policie si neví rady s tímto množstvím.“ Odpověděl jsem: „Přijedeme tam tak rychle, jak bude možno.“

Dva policisté mě uchopili a protlačovali množstvím. Když jsem vešel do městské síně, naskytl se mi pohled jako nikdy, tak byla naplněna. Stáli jeden těsně vedle druhého jako herinci; nemohli upadnout, i kdyby se o to pokusili. Duch Páně byl na mně. Začal jsem kázat. Zapomněl jsem už předmět svého kázání, ale věděl jsem, že mě stravoval oheň Boží. Volal jsem k Bohu o poselství, které by bylo jiné, ba úplně zvláštní, aby se stalo v tomto shromáždění něco, co by je odlišovalo od ostatních. Když jsem kázal, slyšel jsem mluvit Boží hlas: „Budeš-li mne prosit, chci ti dát každou duši.“ Věděl jsem, že to byl Boží hlas, ale byl jsem pomalý, abych ho přijal. Pak znovu přišel hlas: „Budeš-li věřit a mne prosit, chci ti dát každou duši.“ Vzhledl jsem k Němu a řekl: „Velmi dobře, ó Pane, učiň tak! Prosím ti, dej mi každou duši!“ Vanutí Ducha Svatého šlo nad každou duši, nad celým tím místem, a já jsem nikdy nikde neviděl nic tomu podobného. Všude volání o milost! Věřím, že Bůh mi dal každou duši. To je moje představa letnic. Letnice jsou: víra. Máš moc, protože přišel na tebe Duch Svatý. Víra, že Bůh tě učinil podílníkem Boží přirozenosti skrze jeho veliká a drahá zaslíbení. Jeho vlastní, věčná moc pracuje v tobě a vytváří božský pořádek, který nikdy nebude překonán ničím na světě.

S. Wigglesworth dával přednost, a to po celý svůj život, nepatřit k žádné náboženské společnosti. Jeho láskou naplněné srdce tlouklo pro všechny svaté. Byli jsme s ním na různých místech, kde vyhledal Armádu Spásy, aby byl mezi nimi v jejich modlitebním shromáždění v 7 hodin. Odtud šel do metodistické církve k bohoslužbám s Večeří Páně v 8 hodin. Při třech různých příležitostech měl shromáždění pro služebníky této církve. Když si to přáli, oblékl si i talár. Jeden metodistický duchovní připravil pro něj stanové shromáždění, kterážto novina vyvolala u biskupa zachmuření čela. Ale syn tohoto duchovního byl uzdraven skrze službu bratra Wiggleswortha. Manželka tohoto duchovního mu poslala šátek, aby se nad ním Wigglesworth modlil, a dostal za to děkovný dopis.

Letniční sbory pod jménem „Církev Boží“ v Anglii ho pozvaly obyčejně na svou výroční konferenci. Chtěli, aby všichni mladí muži přijali užitek z jeho inspirující služby. Nechtěl však nikdy mít podíl na jakémkoliv obchodním jednání a řekl vždy: „Jenom jedte, budu se za vás modlit.“ A tak šel stranou a oddal se modlitbám.

Protože se nijak zvlášť neuváděl, neměl pro své cesty žádnou lidskou pomoc. Tak přicházel na nová místa bez jakéhokoliv doporučení nebo podpory, jedině se svou pověstí, kterou nabyl během své služby. Tak tomu bylo obzvláště v mnohých evropských zemích, které navštívil po první světové válce. Do Švýcarska přišel jako úplný cizinec, ale Bůh byl s ním v mocné síle. Města byla pohnuta pro Boha a byl neustále zván, aby se vrátil do této země. Měl tam mnoho požehnání.

Když jsme přišli na Nový Zéland, čekal ho tam jediný muž. Ale tisíce byly získány pro Boha, zachráněny, uzdraveny a naplněny Duchem Svatým skrze jeho službu, trvající několik měsíců. Bylo zjištěno, že toto bylo za celé století největší duchovní navštívení. Jako výsledek jeho služby při jednom nedělním shromáždění ve Wellingtonu sedělo asi 2 000 účastníků pospolu při lámání chleba.

Nebylo nikoho, kdo by ho odvezl, když v Kolombu /Ceylon/ opustil loď. Jeho příjezd prošel skoro nepozorovaně. Ale nebyl tam mnoho dnů, když celému okolí klepalo srdce od moci Boží. Celé zástupy se tiskly, aby se ho dotkly, a množství těch, kteří stáli v jeho stanu, bylo uzdraveno a požehnáno. Jaksi ho vždy předcházela jeho pověst a při jedné příležitosti, když jeho loď přirazila u jednoho z ostrovů Tichého oceánu, musel kázat a modlit se za nemocné, pokud loď zase neodjela. Byl neúnavný ve své horlivosti pomáhat potřebným.

Když přijel poprvé do Palestiny, byl tam úplným cizincem. Ale netrvalo dlouho, a už kázal evangelium a modlil se za nemocné. Na Olivové hoře měl několikrát službu velmi požehnanou. Nebylo jich méně pokřtěno Duchem Svatým než o Letnicích. Celé okolí se tak dostalo do pohybu, takže odjezd vlaku, Jeruzalém – Haifa, se opozdil a on mohl dokončit své kázání lidem, kteří se kolem něho shromáždili v zástupech.

Během cesty do Egypta se bavil velmi vážně s vlivnými nekřesťany, kteří ho po příjezdu do Alexandrie pozvali k jídlu, aby mohli pokračovat v rozhovoru s ním. V souvislosti s touto návštěvou svaté země poznamenal často s úsměvem, že snad byl první kazatel z pohanů, který od Židů dostal nějakou oběť. Ano, Bůh ho používal velmi často na jeho cestách, ať to bylo vlakem nebo lodí.

Sám vypráví:

Vzpomínám si, jak jsem jednou cestoval do Cardiffu v Jižním Walesu. Na té cestě jsem se hodně modlil. Můj oddíl byl plně obsazen a věděl jsem, že všichni ti lidé byli nevěřící. Ale zatímco tolik žertovali a vyprávěli bláznivé vtipy, nenašel jsem příležitost, abych řekl jediné slovo o svém Mistru. Když jsme se blížili k jedné stanici, šel jsem si umýt ruce, abych mohl hned po příjezdu spěchat do shromáždění. Vyšel jsem na chodbu a když jsem se vrátil do svého oddělení, vyskočil jeden muž a řekl: „Vy jste mne usvědčil z mých hříchů!“ Potom padl na kolena. V několika minutách klečeli mnozí lidé, hluboce dotčeni, stejným způsobem. Ptali se: „Kdo jsi?“ A tak jsem dostal Božím působením příležitost mluvit k lidem a bohatě jsem toho využil. Mnoho duší se v tomto železničním vagóně zrodilo do nebeské říše.

Na své cestě do Austrálie psal:

Nenápadně jsem začal mezi cestujícími svědčit o Boží moci a hned jsem se do toho dostal, takže se to opravdu vyplatilo. Jeden o tom řekl druhému, a tak mi byly otevřeny dveře Slova. Vpředu v první třídě cestoval jeden pán s dámou, byli velmi bohatí. Jejich sluha se svou manželkou cestovali druhou třídou. Ráno a večer jsme měli bohoslužby, které vykonával biskup z Bombaje. Byly také velmi dobré. Já jsem měl po jedněch takových ranních bohoslužbách s tímto biskupem dlouhý rozhovor, a on byl velice zaujat mou prací.

Po večerním shromáždění jsem zjistil, že sluha a jeho manželka mě velice horlivě shánějí. Jejich paní onemocněla. Přivolaný lodní lékař prohlásil, že velice těžce. Sluha jí vyprávěl o mně, a nyní si žádala mou návštěvu. Byla opravdu těžce nemocná a vedle toho naplněná učením Křesťanské vědy. Když teď viděla, že toto učení zklamalo, upadla do velké úzkosti. Řekl jsem jí o jediném učení, které znám, a to učení byl a je Ježíš. Ale ona o něm nic nevěděla. Modlil jsem se s ní, vložil jsem na ni ruce a pohrozil démonu ve jménu Ježíše; ihned ji opustila horečka. Hned potom začala pátrat v Slově Božím po posvěcení. Teď je na palubě a těší se v Pánu; a já jsem mohl mít navíc radost, že jsem mohl mluvit o spasení se sluhou a jeho ženou.

Jeho zeť, James Salter, o něm píše:

Jak opuštěně vypadal na palubě velkého cestovního parníku, když s tisíci jinými nastoupil cestu do Austrálie. Ale když loď odrazila od přístavní hráze, pozdvihl se jeho hlas a volal opětovně

„Haleluja!“ s takovou silou, jak jsem to nikdy před tím neslyšel. Spolucestující se nemálo ulekli a kapitán poznamenal: „Tento muž má plíce jako z ocele.“ Na této lodi to bylo, že ho prosili, aby spoluúčinkoval na nějakém koncertu. Vyprosil si, aby byl poslední na programu. Pianistka řekla, když ji dal svůj zpěvník, že ho nemůže doprovázet. Ale to ho ani v nejmenším nerušilo. Zpíval sólo, píseň, která oslavovala Pána. Koncert se náhle proměnil v modlitební shromáždění, v němž duše hledaly spasení a tanec, který měl následovat, byl odřeknut.

Jednou slíbil pomoc mladému muži, který chtěl započít dílo Páně ve velmi tvrdém okolí. Wigglesworth se tehdy nacházel se svou dcerou a zetěm na pobřeží Tichého oceánu, kdežto mladý bratr očekával jeho pomoc na atlantickém pobřeží. Wigglesworth nehleděl na velké náklady, celkem asi 500 dolarů, aby jel tam a aby svůj slib splnil. Když začalo první shromáždění, bylo přítomno, kromě jeho vlastní skupiny, jen šest lidí. Hala měla kapacitu 5 000. Nebyl to žádný povzbuzující začátek, ale než skončilo tažení, byla tato ohromná hala naplněna, a mladý muž mohl startovat se svým novým sborem.

On setrval při své horlivosti i v největších vedrech, když ho obklopovaly roje much anebo uprostřed zápachu lidských mas nemocných, kteří trpěli odpornými tropickými nemocemi. Stejně horlivý zůstal v ledově chladném Norsku nebo Finsku. Modlil se bez ustání za nemocné, zatímco jeho tlumočníci jeden po druhém odcházeli pro tělesnou slabost.

Často mu říkali: „Je nemožné, abys v tomto městě vydržel tři shromáždění denně; lidé neprijdou znovu, a i kdyby se tak stalo, je to mnoho pro kazatele.“ Prostě zůstal u svých tří shromáždění. Lidé přicházeli vždy znovu a on to držel kolikrát celý měsíc. Stejně jako v stanových největších shromážděních tak i v nejhorších podmínkách zachoval svou sílu týden po týdnu. Vyzkoušel, že jeho jho je rozkošné a břímě lehké. Byla to jeho záliba, každý čas konat Boží vůli. Byla to jeho strava, konat Boží dílo, o němž věřil, že mu je Bůh dal, aby dokonal svou službu. Radost Páně ho naplňovala až do konce jeho života.

V neděli pracoval více než v jiné dny. Po mnoho let konal v sobotu svobodná shromáždění až pozdě do noci. Končil je modlitebním spojením. Ale již brzy ráno v neděli vstal, aby připravil všechno pro shromáždění. V zimních měsících byl zaměstnán také topením, oprašoval židle a připravoval Večeři Páně. Pak řídil brzy ráno modlitební shromáždění. V prvních dnech jeho činnosti kázala jeho paní, jak stále připomínal. Hostil také mnoho hostí, kteří stále naplňovali dům. Večerní nedělní shromáždění trvalo také velmi dlouho, protože bylo třeba se za mnohé modlit a mnohé duše přivádět ke Kristu, takže Wigglesworthovi se vraceli domů velmi pozdě v noci. A doma často ještě pečovali o nemalý kruh hostů, takže se to přetáhlo přes půlnoc. Naši milí Wigglesworthovi byli příkladní duchovní rodiče.

Oni nepřivedli děti pouze k zrození, ale pečovali a živili je Slovem Božím a pracovali modlitbou, v které o ně zápasili, aby každý jednotlivý plně stál ve vůli Boží. Tak jejich praktické křesťanství jakož i svatý život a jejich posvěcenost Bohu byly pobídkou pro mnohý mladý život. Boží děti ze všech částí světa chválili Boha za inspiraci a požehnání, které dostaly skrze život těchto dvou.

Bratr Salter řekl:

Neúnavný po celý svůj život; jen krátce před jeho rozloučením jsme zpozorovali změnu, že se poddává svému věku. Jednou přišel domů z nějaké konference, na které mnoho působil, ano velmi mnoho. Viděli jsme jeho trochu unavený pohled, když jsme si ho odváželi z nádraží. Ten večer při modlitební hodině řekl: „Nerozumím dnešním mladým kazatelům. Ve svém stáří kážu se zalíbením ještě třikrát denně a v každém shromáždění se modlím s nemocnými. Ale oni si

vezmou odpoledne volno, jdou si odpočinout a mne nechají samotného znovu kázat. Když jsem byl tak mladý jako oni, kázal jsa celý den, pak jsem se modlil a míval jsem celé noci shromáždění bdění s takovými, kteří chtěli být pokřtěni Duchem Svatým.“ Tím způsobem pracoval v mnohé námaze dnem i nocí a vytrval, pokud slunce nezapadlo.

DIVY V AUSTRÁLII A NA NOVÉM ZÉLANDĚ

Na jaře 1922 navštívil náš Wigglesworth poprvé Austrálii. Z dopisu, uveřejněném v časopise „Confidence“, vyjímáme následující:

Bratr Wigglesworth přišel poslední čtvrtek do Melbourne a večer měl shromáždění. Ačkoliv posluchačům zřetelně objasnil, že by raději uviděl zachráněného jediného hříšníka než 10 000 tělesně uzdravených, přece jen vyzval všechny, kteří trpí jakýmkoliv neduhem, aby přišli dopředu. Bylo mnoho těch, kteří vydali svědectví, že pocítili okamžité zřetelné uzdravení. Malá šestiletá holčička byla viděna, jak po modlitbě evangelisty odchází předními dveřmi s matkou z budovy. Maminka volala: „Podívejte se na ni. Po celý svůj život nechodila!“ Muž, který pro revmatismus už čtyři roky nechodil, byl uzdraven. Složil své berly na pódium a vzdal chválu vítězné moci Boží tam, a poskakoval a hlasitě chválil Pána.

Od onoho prvního večera se událo mnoho jiných divů uzdravení. Včera večer přinesli jednu paní, aby se bratr Wigglesworth za ni modlil. Šest a půl roku nechodila. A díky Bohu, vstala ze svého pojízdného křesla a chodí. A tak šla domů za svým mužem, tlačícím prázdný vozík.

Došlo k mnoha obrácením. Jen v jediném shromáždění přijalo 40 lidí Krista jako svého Pána a Spasitele. Požehnané proudy probuzení plynou a Pán koná své dílo.

Mnozí se střízlivě ptají: „A jsou ta uzdravení trvalá?“ Leží před námi svazek svědectví, napsaných 15 měsíců po Wigglesworthově návštěvě. Mezi nimi 18 svědectví o obzvláštním uzdravení během tohoto prvního australského evangelizačního tažení. Mám před sebou výtisk listu "Australian Evangel" z 1. února 1927, který obsahuje 15 svědectví od lidí, kteří byli uzdraveni během evangelizace, které se konala před pěti lety. Máme jiný výtisk téhož listu se svědectvím ženy, která byla pozvednuta ze smrtelné postele rovněž před pěti lety.

Toto svědectví je tak pozoruhodné, že chceme nechat tuto ženu samu hovořit. Jedná se o paní W.E. Brickhill z Viktorie:

V 17. letech jsem po životě ve světě a hříchu přijala Pána Ježíše jako svého osobního spasitele. Nezapomenu na to nádherné jitro, kdy jsem procitla s vědomím, že jsem přenesena ze smrti do života, z moci hříchu a Satana do nádherné svobody dítek Božích. Ale po 16. měsících služby Pánu jsem utrpěla nešťastný úraz, který mi přivodil těžké škody a vnitřní poruchy. Čtyři lékaři se radili a konečně usnesli, že je nutná operace. Ta byla bezúspěšná, a tak začalo mé 14 roků trvající ustavičné trápení, doba, kterou jsem trávila převážně na lůžku. Později se zjistilo, že celá moje bytost je zachváčena tuberkulózou. Tato hrozná nemoc zachvátila celý můj organizmus, včetně mozku, takže jsem trpěla dnem i nocí nespavostí. Jen chvíle oddechu jsem měla po použití drog. Ale i ty často nepůsobily.

Objevovaly se další a další příznaky. Moje vnitřní orgány byly rozežrány, takže jsem ztratila chuť k jídlu. Můj stav byl takový, že jsem skoro všechno jídlo odmítala a to málo, co jsem pozřela, jsem vyvrátila. Ani nápoje jsem často nesnášela. Léčilo mě mnoho předních specialistů, ale bez výsledku. Často docházeli k závěru, že můj konec je blízký a že mi není pomoci. Smrtelné působení nemoci se rozšířilo i na ledviny a proděravělo je. Vnější známky

byly patrné na levé paži, kyčli, a stehnu. Tyto údy byly tak velice zachváceny, že byl na ně odporný pohled. Vyhublá na kost, vážila jsem 42 liber /asi 21 kg/. Lékaři řekli, že budu žít jen asi 6 týdnů; ale to mi nenahánělo strach. Těšila jsem se, že smrt mne zbaví utrpení.

Když jsem tak ležela ve svém beznadějném stavu, pronikl do mé duše v únoru 1922 paprsek světla se zprávou, že v Melbournu působí jeden evangelista z Anglie, který káže evangelium o Ježíši Kristu a jeho moci uzdravovat nemocné. Byl to Smith Wigglesworth a vyprávělo se, že se za nemocné modlí. Když mi byla tato zpráva zvěstována, začala jsem věřit v Boží moc a toužit, aby evangelista přišel a modlil se u nás za mne. Ale dověděla jsem se, že jeho čas je tak naplněný a přetížený, že není možné, aby přišel. To na mne působilo nejdříve velmi sklíčujícím dojmem, ale díky Bohu, má víra přes to rostla. Ptala jsem se rodičů, zda by mne nedonesli do shromáždění. Po mnoha, mnoha prosbách, jakkoli s vnitřním odporem, přece svolili. 16. února jsem pak byla donesena do shromáždění. Když jsem tam byla, má víra ještě vzrostla. Jasně jsem cítila Boží přítomnost. Byla to svatá doba. Konečně se evangelista obrátil na mne a když viděl, že se jedná o úbytek, řekl: „Sestro, věřím, že Pán tě uzdraví. Neboj se, toliko věř!“ Mé oči neviděly lidi, jen a jedině Ježíše. Očekávala jsem na jeho dotyk. Když jsem byla pomazána, po modlitbě za mé uzdravení mě pronikla Boží moc a já jsem byla úplně uzdravena. Všechny mé bolesti, slabost a nemoc skončily. Haleluja! Má duše byla vysvobozena. Vstala jsem a chválila jsem Pána.

Jakmile jsem se setkala s Pánem, chtěla jsem hned spěchat domů a vyprávět, jaké veliké věci mi způsobil. Již cestou domů jsem svědčila tím, že jsem běžela sama, bez pomoci. Doma se u mne projevila taková chuť k jídlu, že to nelze nazvat jezením. Moji domácí byli plni starostí, když viděli, jak se cpu, protože se obávali, že se vrátí důsledky, na něž byli zvyklí. Ale já jsem s požitkem a díkyčiněním pojídala výborné jídlo.

Po jídle sundali obvazy s postižených částí těla. Ukázalo se, že Pán uzdravil rozpadlé kosti, svaly nateklé a zhnisané proměnil ve zdravé a pokryl je bílou, novou kůží jako dítěte. Všechny mé city a chutě byly obnoveny a tuto noc jsem poprvé od začátku nemoci spala zdravým spánkem. Je tomu přesně pět let, co na mně tak zřetelně spočinula ruka Páně, jeho přítomnost mě zastínila a jeho Duch mne naplnil. Pán mi dal práci na svém díle brzy po mém uzdravení, a to v nejvykřičenější části našeho města, a jeho předivnou milostí mohly být mnohé duše zachráněny. V této práci stojí se mnou můj muž, kterého mi Pán před třemi léty podivuhodným způsobem přidal.

Upřímně toužím, aby mé svědectví o uzdravující moci Boží sloužilo k tomu, aby bylo pomoheno mnohé pochybující duši uvěřit v Boha a zakusit, že On stojí ve svém slovu: „*tomu, kdo věří, jsou všechny věci možné*“ /Marek 9:23/ a "*Jehošua Kristus je týž včera i dnes i do budoucích věků.*" /Hebrejům 13:8/.

Současně jsme dostali dopis jednoho Božího služebníka W.Buchanana z Melbourne, který popisuje evangelizační tažení kazatele Wiggleswortha v tomto městě. „Prožívali jsme tři týdny triumfálních vítězství v melbournských shromážděních. Asi 1 000 duší se obrátilo k Pánu Ježíši Kristu a mnozí byli uzdraveni. Vždy znovu ještě dostáváme další svědectví od uzdravených.“

Náš Wigglesworth byl velkým požehnáním v mnoha částech Austrálie, a pak odešel na Nový Zéland. Následuje výňatek z dopisu předsedy evangelické misijní společnosti na N. Zélandě, E.Penningtona z Wellingtonu.

V červnu 1922 přišel Smith Wigglesworth jako neznámý člověk do Wellingtonu. Žádné fanfáry ho nevířaly, jen několik malých oznámení v místním tisku ohlašovalo shromáždění. Přes 1 000

lidí navštívilo jeho první shromáždění v neděli večer a následující večer stoupl počet návštěvníků o pět až šest set. Od té chvíle bylo nemožné najít lokál, kde by bylo dostatečné množství míst k sezení pro ten nával posluchačů. Největší městská hala pro 3 000 posluchačů byla každý večer nabitá. Mnohokrát čekali lidé přede dveřmi, aby jim neušla ta vzácná příležitost uslyšet toho muže s jeho nádherným poselstvím o Kristu. Pisatel nebyl nikdy dříve svědkem takových událostí, které se děly při zvěstování tohoto Duchem Svatým naplněného muže, ačkoliv měl příležitost slyšet mocné svědky jako Torreyho, Chapmana aj. během jejich evangelizačních tažení na N. Zélandu. Pokaždé, když se ozvala výzva pro nevěřící, aby se vydali Kristu, byly reakce okamžité a obrovské. Mnohokrát to bylo 400 - 500 lidí, kteří se rozhodli během jednoho večera. Ve Wellingtonu samém se rozhodlo pro Krista přes 2 000 lidí, v mnohých případech vešly celé rodiny do Božího království.

Některé zprávy v novinách nebyly příliš příznivé. Nicméně máme před sebou článek s nadpisem: „Věříte na uzdravování skrze víru?“, který se objevil v novinách. Článek začíná: Samozřejmě v něco takového nevěříte. Jinými slovy, nevěříte tomu, co jste nikdy neviděli. Možná však jste něco takového viděli a upadli jste do rozpaků, jak se to přihodilo i mně. Nebo možná jste uviděli a neupadli do rozpaků, ale obrátili jste se. Mnoho lidí se nedávno ve Wellingtonu obrátilo. Někteří z upřímného přesvědčení, někteří nikoli, ale pro posměch zůstali k modlitbám po shromáždění. Ať už tomu věříte nebo ne, uzdravování vírou je skutečnost, která stojí za to, abychom jí věnovali pozornost. Jen se podívejte na ty tisícové zástupy, které proudily k městské dvoraně, aby slyšely Smithe Wiggleswortha.

Zájem tak viditelný a prokazatelný mne povzbuzuje, abych se věcí trochu obíral

Leží přede mnou množství místopřísežných prohlášení. Jsou od wellingtonských občanů, kteří přišli do Wigglesworthova shromáždění hledat uzdravení. Jsou pravdivé. Odevzdal je pan C.A. Baker a mluví samy za sebe ...

Jména neuvádím. Originály jsou uloženy jako záruka pravdivosti k nahlédnutí v úřadě dominia. Pak následuje pět místopřísežných prohlášení. První je od jednoho Švýcara, který trpěl chronickou dnou a ochrnutím obou nohou od kyčlí dolů a mohl chodit jen o berlách. Když evangelista po modlitbě a pomazání olejem poprosil o berle, odevzdal mu je a odešel domů. Udal, že po 14 let měl na šiji cystu velikosti slepičího vejce. Často si ji chtěl nechat lékařsky odstranit. Ráno po svém uzdravení zjistil, že zmizela.

Jiné z těchto prohlášení je od dvacetiletého děvčete, které od dětství trpělo dvojitým zakřivením páteře. Do 4 let nechodila a zvednout se mohla ze země jedině tak, že si pomáhala oběma rukama se vytáhnout. Jednu nohu měla o 7,5 cm kratší, tedy téměř nepoužitelnou. Také obvod této nohy byl o 7,5 cm menší. Přemluvila rodiče, aby ji vzali s sebou do dvorany. Tam položil evangelista ruce na její hlavu a záda. Byla úplně uzdravena. Vyznává: „Páteř se mi napřímila a v několika dnech se mi nohy úplně vyrovnaly. I mé hýždě se upevnily a napřímily. Příští neděli jsem tak velice chtěla být ve shromáždění, že ačkoliv nejel žádný vlak, šla jsem obě cesty pěšky bez jediné známky potíže nebo nemoci.“

Po uvedení pěti místopřísežných prohlášení praví reportér: „Je tu ještě k dispozici mnoho takových prohlášení, ale nedostatek místa nedovoluje otisknutí. Co si o tom myslíte? Věříte v uzdravování skrze víru, nebo jste stále ještě v řadách pochybovačů?“

V roce 1927 byl Wigglesworth ještě jednou v Austrálii a na Novém Zélandě. Tentokrát ho doprovázela dcera Alice a zeť James Salter. Měl znova úspěšné evangelizace v mnoha městech. Slovo bylo doprovázeno a potvrzováno mnoha divy. Dvě následující zprávy mluví samy za sebe.

Objevily se v listu „Australian Evangel“ 1.2.1927 Sl. Toddová z Naremburnu svědčí: „Při svém zaměstnání jako ošetřovatelka v Sydney jsem utrpěla vážný úraz, při němž došlo ke zlomenině kolenní číšky. Nejlepší odborníci v Sydney a Orange mne ošetřovali, ale nic nepomohlo. Mohla jsem vždy jen krátce povstat, ale zase jsem skončila na lůžku. Tak uplynulo 18 měsíců. Byly to dlouhé, únavné týdny. Po čtrnácti měsících jsem ještě měla tu smůlu, že jsem si zlomila druhou nohu a musela jsem zůstat šest týdnů na lůžku. Bolesti byly často nesnesitelné. Byla jsem opravdu invalida a téměř bez naděje, že ještě kdy budu moci vykonávat své povolání. Protože jsem jinak byla zdravá, hleděla jsem s úzkostí do budoucnosti, kdy jako na obě nohy chromá, budu na obtíž druhým, kteří budou muset o mne pečovat.

Jak jsem byla slepá! Zapsali mne mezi invalidy; ale žila jsem mezi lidmi, kteří věřili v uzdravující Boží moc a snažili se mě o této pravdě přesvědčit. Já jsem však byla jiného mínění.

Jistě, Bible vypravuje o mnoha podivuhodných věcech, ale to bylo kdysi, a já jsem si myslela, že je to už dávno pryč, že žijeme v jiné době, kdy je všechno jiné. Mnozí mluvili o S. Wigglesworthovi, ale mne to nezajímalo.

Když tento evangelista začal svou misii u nás, která měla trvat jen pět dní, hovořil se mnou můj bratr se svými přáteli přesvědčivě o pravdě Písma svatého – o uzdravování vírou. Protože jsem až dosud odporovala, vzala jsem znovu svou Bibli a jako ten marnotratný syn byla jsem i já vedena říci: „Vstanu a půjdu k Otci svému.“ Už léta jsem byla věřící, ale musela jsem se teprve opravdu probudit, než jsem uslyšela jeho hlas a než On mohl pomazat mé oči, abych viděla. Při čtení Písma utkvěl můj zrak na verši: „*vím jedno: že jsem byl slepý a teď vidím.*“ /Jan 9:25/. To mi táhlo myslí celý pátek a sobotu. Také jiné Boží slovo: „Já Hospodin neměním se!“ Tak neustále mi zněla tato slova v srdci, že jsem se rozhodla ještě tentýž večer jít do shromáždění a prosit o modlitbu. Na jedné noze jsem měla přístroj z kůže a kovu, který chránil číšku před vymknutím, což mi působilo děsné bolesti. Druhá noha byla v sádře. O berlích jsem došla k autu, aby mě dovezlo na shromáždění, a ačkoliv jsem nesmírně trpěla, věřila jsem, že budu uzdravena. Po kázání jsem se připojila k těm, za něž se bratr Wigglesworth modlil. Když evangelista na mne vložil ruce a modlil se za mne, měla jsem pocit, jako by do obou zraněných míst na nohou mi tryskal proud vody. Když jsem se odvrátila, necítila jsem se vůbec lépe, a vyslovila jsem před některými přáteli své zklamání.

Celou cestou domů jsem plakala a vylévala své srdce před Bohem a ustavičně jsem opakovala: „Věřím, Pane, pomoz mé nevěře!“ Pomohli mi z auta. Ale po několika krocích se mi zdálo, že mohu jít sama. A sotva jsem dosáhla prahu, ozářilo mě tak jasné světlo, že jsem téměř zavravorala a zvolala jsem: „Sláva tobě, ó Bože, jsem uzdravena!“ A také že jsem byla. Prošla jsem domem a chválila jsem Pána, ano, mohla jsem chodit tak dobře jako před úrazem. Když jsem pohlédla na berly, řekla jsem: „Vraťte je tomu známému, který mi je půjčil. Já už je nepotřebuji! Haleluja!“ Příští den jsem si sundala přístroj i sádku, protože už takové věci nepotřebuji. Jsem dokonale zdravá. Po dvou dnech jsem byla pokřtěna Duchem Svatým dle Skutků 2:4. Dnes pro mne znamená má Bible nekonečně více než dříve. Nyní se dívám na svého Pána jako na Vykupitele z hříchu, jako na svého velkého Lékaře, jako na toho, který křtí Duchem Svatým a jako na toho, kdo brzy přijde ke své nevěště.

Jiné svědectví je od paní M. Legate Pople, Orange: „Hospodin vedl mne cestou přímou“ /Genesis 24:27/. To se mi zdá nejlepším objasněním všech těch podivuhodných Božích požehnání, která jsem směla zakusit v uplynulých pěti letech. Tak ráda bych byla šla domů. Mé srdce bylo do té míry nemocné, že mohlo vysadit při sebemenším pohybu. Už 16 týdnů jsem

ležela bez nejmenšího pohybu. Necítila jsem hlad ani žízeň. Jen čas od času jsem okusila trochu lehké polévky, abych uspokojila ty, kdo mi ji přinesli. Toužila jsem nesmírně být už konečně doma, vysvobozená ze vší pozemské bídy a soužení. Když mi vyprávěli o bratru Wigglesworthovi a ptali se mne, zda se i za mě má modlit, odpověděla jsem důrazným "Ne!". Vždyť tak mnoho přátel se už za mne modlí, nestála jsem o další modlitebníky. Celá moje mysl byla zaujata nebeskými věcmi. Jak málo jsem věděla o těch slavných věcech a požehnáních, která lze okusit ještě na této zemi a o nichž si můj Spasitel přál, abych je také okusila, dříve, než odejdu do bran věčnosti.

Bratra Wiggleswortha čekali asi za měsíc, ale neočekávaně byla data změněna, a tak přišel jaksí nepředvídaně. To se mne však netýkalo, ani mé trpící sestry Toddové, protože jsme si umínily, nemít s evangelistou nic společného. Jak pravdivá jsou však slova: „Nejsou myšlenky mé jako myšlenky vaše, ani cesty vaše podobné cestám mým.“ Když už byla ta shromáždění v plném proudu, začala moje přítelkyně a spolutrpitekka hledat v Písmu, zda je tomu tak, jak Wigglesworth učí a jak o tom mnozí svědčí, neboť se dostavila uzdravení Boží mocí. Byla jsem ujištěna a přesvědčena o pravdivosti slova „Já Hospodin neměním se“, když přišla do mého pokoje a rozhodně mi oznámila, že půjde do shromáždění a nechá si vložit ruce s modlitbou za uzdravení.

Téhož večera jsem ji viděla, jak s mnohou námahou se pohybuje o berlích k autu, a jaksí jsem cítila, že bude uzdravena. Po návratu skákala po schodech k mému pokoji. Jako ten člověk ze Skutků apoštolských poskakovala, chválila Pána a volala: „Sestro, jsem zdravá!“ A také že byla! Podivuhodné věci! Haleluja!

Celou noc jsem se modlila a hledala Pána. Pak mi napadlo: Jak mám nalézt Pána, kterého miluji, když odmítám zkusit, zda mě snad přece jen nechce použít ještě na zemi jako malé světélko v koutku, když před mýma očima činí takové veliké věci?

Příštího rána, poslední den evangelizace jsem čekala toužebně na někoho, kdo by přišel do mého pokoje, a komu bych mohla říci, aby bratr Wigglesworth byl tak laskav a přišel po dopoledním shromáždění ke mně a pomodlil se za mne. Ale nikdo se neobjevoval. Už se ve mně zvedaly pochybnosti. Konečně někdo vešel do pokoje, ale mne si nevšiml. Pětkrát jsem prosila, než se mi dostalo příslibu, že má prosba bude bratru Wigglesworthovi předložena. Kdysi jsem řekla jediné „Ne“ a teď jsem pětkrát řekla „Ano“.

Čekání se mi zdálo nekonečné. Konečně vešla sestra a se zářícím obličejem mi sdělovala, že přišel. Pohleděla jsem na Ježíše, když bratr Wigglesworth vstoupil. Evangelista řekl své dceři, která ho doprovázela, aby vložila ruce na má kolena. On sám mi vložil ruce na hlavu, modlil se a pohrozil smrti. Pak mi řekl: „Jsi hotova vstát?“ „Ano“, odpověděla jsem. A tak jsem vstala bez pomýšlení na to, že ještě před několika minutami jsem se neodvažovala žádného pohybu. Naplňovala mě jen jedna myšlenka: rychle se obléci a pozdravit své žáky v biblické škole. Sotva jsem byla hotova, dveře se otevřely a několik jich vešlo. Když mne viděly vzhůru a oblečenou, některé radostí plakaly, jiné jásaly, jiné mne objímaly.

Byla jsem dokonale uzdravena. Všechna slabost mě opustila. Požádala jsem o jídlo a chutnalo mi. Byla jsem jako nově narozená, naplněná svatou Boží přítomností, v jediném okamžiku probuzená ze stínu smrti do plného života, abych Mu mohla sloužit. Příštího dne po svém uzdravení jsem byla pokřtěna Duchem Svatým dle Skutků 2:4. A nyní mě plní denně a každou chvíli nevýslovnou radostí a slávou.

NÁVŠTĚVY VE ŠVÝCARSKU A ŠVÉDSKU

V roce 1920 působil Wigglesworth po šest měsíců v různých zemích Evropy. Působil krátce ve Francii a odtud šel do Švýcar. Následující zpráva je výňatek z přípisu paní Dabetové z Paříže, která ho překládala ve Francii a francouzském Švýcarsku.

Ve francouzských Alpách, v Chatres, jsme měli konferenci. Přišli čtyři pracovníci na vinici Páně, aby se informovali, a pak mohli mluvit proti tomu, co Bůh skrze Wiggleswortha působil. Ale všichni čtyři jsou nyní přesvědčeni o tom, že tato letniční práce je od Boha. Jeden z nich zvolal: „Jsem pod Božím nebem!“

Voly tažený vůz přijel před dům, kde bylo shromáždění.

V něm ležel muž v pevných obvazech. Odvážil se povážlivě daleké cesty ve víře, že bude uzdraven. Trpěl rakovinou žaludku a nemohl nic jíst. Na voze měl s sebou plný koš jídla. Když se ho ptali, nač to má, když nemůže jíst, odpověděl: „Ne, nyní nemohu jíst. Ale až budu uzdraven, sním to po cestě domů.“ Měl dětinně prostou víru a samozřejmě se Pán Bůh ho dotkl.

Ptala jsem se jedné ženy při východu ze shromáždění: „Jsi uzdravená?“ Odpověděla: „Samozřejmě.“ Bylo tu uzdraveno několik případů hluchoty. V jednom případě byly sluchové kůstky rozsypané. Chyběl ušní bubínek, a přece postižený byl uzdraven a slyšel.

V Lausanne byl muž, který se narodil slepý. Jeho žena měla tuberkulózu a byla v děsném stavu. Slyšela o shromážděních, ptala se svého muže, zda je schopen věřit v uzdravení. Dostala výsměšnou odpověď, plnou viditelné nevěry. Přece však přišli oba do shromáždění a oba našli Spasitele, byli uzdraveni a pokřtěni. Změnily se dokonce i jejich obličeje, neboť zejména žena měla ošklivý obličej. Mužův případ je příklad pomalého uzdravování. Zrak se mu vrací postupně. Byl tam také jeden člověk, který trpěl hluchotou a měl kýlu. Myslel si, že nemůže se odvážit prosit za uzdravení dvou věcí, a tak prosil, aby byl zbaven hluchoty. Ale Pán uzdravil obě jeho nemoci.

Bylo tam dítě, kterému Pán dal nové oko, a jedna skoro slepá žena, která byla uzdravena. Celá řada chromých nechala nám tu berly.

V Godivilu byly uzdraveny tři osoby od úbytí, mezi nimi též 19leté děvče, které leželo na smrtelné posteli. Pán ji podivuhodně požehnal a pokřtil ji svým Duchem.

Ve Vevey byl jeden bratr jménem Zand. Prahnul a žíznil po Bohu a chodil všude tam, kde doufal více slyšet o Bohu a lépe ho poznat. Patřil mezi tzv. „otevřené bratry“ jako u nás křesťanské sbory, ale může u nich ke stolu Páně každé dítě Boží. Řekl: „Nejsem stále spokojen i když jsem při obrácení obdržel křest Ducha, stále mi něco schází.“ Jeho spolubratři o něm soudili, že je kacír, a doporučovali mu, aby se od takového kacírství očistil. Odpověděl: „Udělám to“. Přišel a byl dle Písma pokřtěn Duchem Svatým.

Byla tu i skupina mladých bratří, kteří mívali dobrou pouliční shromáždění. Čtyři z nich vystoupili na kopec k modlitbám. Jacísi kolemjdoucí začali po nich házet kamením. Ale oni šli hlouběji a hlouběji do lesa a modlili se až do rána a všichni byli pokřtěni Duchem Svatým.

V Morgesu jsme měli konferenci. Byl tam přivezen muž na pojízdném křesle, který již po několik let nechodil. Jeho uzdravení se podobalo tomu u dveří Krásných. Poskakoval, a šel domů, následován chlapcem, který za ním tlačil teď už nepotřebný vozík.

Jiný člověk byl uzdraven z nervového zhroucení. Navštívil lékaře a ten mu řekl, aby se vrátil a poděkoval za své zázračné uzdravení.

V Ženevě přišlo asi 300 lidí kupředu v touze po Spasiteli. Podobně žehnal Pán i v německém Švýcarsku. Nádherně se Pán dokázal i v Neuchâtel. Jeden člověk, který byl pokřtěný Duchem Svatým, opakoval celé kázání na hoře, jiný z moci Ducha mluvil italsky a německy.

O své návštěvě ve Švýcarsku pravil Wigglesworth, že bylo nádherné sledovat, jak se Duch Svatý vznáší nad posluchači, když Wigglesworth mluvil pomocí překladatele. Jedna paní s nosní a kožní rakovinou přišla dopředu, aby se za ni modlil. Obrátil ji tvář k posluchačům a pravil: „Podívejte se na ni! Bude tu zítra večer a uvidíte, co Bůh při ní způsobil.“ Modlil se za ni a ona opustila shromáždění. Následující večer se vrátila. Bylo vidět, že rakovina zmizela a celý obličej byl potažen novou, zdravou kůží. Jiná žena měla strašně zohavený obličej. I za ni se Wigglesworth modlil. Příští den se objevila s úplně novou pokožkou. Celá zářila.

Jeden mladík, který si přišel do shromáždění tropit žerty a posměch, padl na zem a nemohl mluvit. Wigglesworth přikázal zlému duchu, aby z něho vyšel, a mladík byl vysvobozen. Do jednoho shromáždění poslal schválně někdo tři blázny a usadil je do přední řady, aby rušili. Wigglesworth přikázal démonům, aby dali pokoj a bylo po rušení.

Ještě během pobytu ve Švýcarsku přišli k Wigglesworthovi dva policisté se zatykačem a chtěli ho zatknout, protože uzdravuje bez povolení. Přišli ke kazateli letničního sboru v Godivilu. Řekl jim: „Pan Wigglesworth tu právě není, ale ještě, než ho zatknete, pojdte se mnou. Rád bych vám ukázal výsledky jeho služby na tomto místě.“

Zavedl je do nejvykřičenější části města, k domu jedné ženy, která byla velmi často ve vazbě pro hádky, a tak většinu života strávila ve vězení. Kazatel pravil: „Tato žena vešla opilá do shromáždění. V takovém stavu jí pan Wigglesworth vložil ruce na hlavu a prosil Boha, aby ji vysvobodil. Její tělo bylo zruinované, měla děsné bolesti, ale Bůh ji vysvobodil od opilství i od bolestí.“ Žena promluvila sama za sebe a řekla policistům: „Bůh zachránil moji duši a od té chvíle nemám ani nejmenší touhu po pití.“ Policejní důstojníci řekli: „Váháme zastavit takový druh práce. Bude muset přijít někdo jiný a provést zatčení.“ Tím to skončilo.

Jednou přišel do shromáždění v Neuchâtel zubní lékař. Myslel si: „Tento muž je podvodník. Káže o Boží uzdravující moci, a jistě má umělé zuby. Po shromáždění půjdu za ním a poprosím ho, aby otevřel ústa, že mu prohlédnu zuby. Má-li umělý chrup, odhalím ho jako podvodníka.“ A tak po shromáždění poprosil zubní lékař Wiggleswortha, aby otevřel ústa, že by si rád prohlédl zuby. Užasl, jak později sám doznal, když uviděl zuby, jaké ještě nikdy u nikoho neviděl. Smith Wigglesworth věřil Bohu, že má moc zachovat mu všechny zuby. A Pán mu je zachoval, takže v 87 letech měl ještě všechny zuby vlastní.

Dr.Lanz, neboť on to byl, byl usvědčen a začal také důvěřovat Bohu. Po několika letech hovořil v Londýně a řekl: „V posledních třech letech jsme ve Švýcarsku prožili veliké věci. Službou S. Wiggleswortha vznikla ve francouzském i německém Švýcarsku mnohá nová shromáždění. Mnozí z našich lidí obdrželi to velké požehnání letnic, křest Duchem Svatým se znamením a jsme za to hluboce vděční. Před dvěma lety chodívalo v Bernu do shromáždění tak 15 až 20 lidí. Dnes máme veliké shromáždění a novou dvoranu. Mládež se schází na ulicích a káže poselství o vysvobození z hříchu a křtu Ducha Svatého. Každou neděli večer je ve středu města velké shromáždění po širým nebem. Mnozí byli zachráněni, uzdraveni a pokřtěni od Ducha Svatého.“

Wigglesworth nám vypravoval:

Ve Švýcarsku jsem byl dvakrát ve vězení. Ale chvála Pánu, pokaždé jsem vyšel zase na svobodu. Jeden důstojník vyznal: „Neshledávám na vás žádnou vinu. Byl jste zde ve Švýcarsku pro nás velikým požehnáním. Uprostřed noci mi řekli: „Můžete jít.“ Odpověděl jsem: „Ne, půjdu jen pod jednou podmínkou: všichni důstojníci si kleknou a já se za ně budu modlit.“

Jedna paní v Neuchâtel trpěla po léta na ledvinové otoky. Byla u mnoha lékařů, ale nikdo ji nemohl trvale pomoci. Za účelem operace šla do jedné nemocnice v Bernu, ale lékaři shledali sedm hnisavých ložisek a řekli, že je nemožné ji operovat. Uslyšela o shromážděních a přišla, aby jí bylo pomůženo. Byla úplně uzdravena a pokřtěna Duchem Svatým. Dostalo se jí té veliké radosti, že směla vydat svého syna, který se také ve shromáždění obrátil a byl Pánem povolán ke službě, jako misionáře pro Belgické Kongo.

Jedna Dánka, paní Levini, která kdysi zdobila přední dánské divadelní scény a později se stala misionářkou, doprovázela S. Wiggleswortha na jeho cestách Dánskem a Švédskem. Toto je její zpráva:

Byla to doba navštívení shůry. Odvažují se tvrdit, že na stovky lidí našlo Spasitele. Tisíce byly uzdraveny od všemožných druhů nemocí. Mnozí byli probuzeni k novému životu a zástupy obdržely křest Ducha Svatého jako v době letnic. Za všechno toto budiž čest a sláva našemu Pánu Ježíši Kristu. A tu je několik divů, které jsem viděla vlastníma očima.

Začnu prvním shromážděním, jehož jsem se zúčastnila. Bylo to v Srebo /Švédsko/. Hledala jsem vlastně sama pomoc. Dlouhou nepřetržitou službou na vinici Páně jsem byla úplně vyčerpaná. Druhého dne bylo shromáždění uzdravováním. Po kázání přicházely stovky mužů a žen, aby zakusily dotek Páně. Nebyli jsme zklamáni. Když byly na mne vloženy ruce, pronikla mne podivuhodná Boží moc. Byla jsem úplně uzdravena. Bylo nádherné pozorovat v následujících shromážděních působení moci Boží, jak sestupuje na lidi. Někteří zvedali ruce a volali: jsem uzdraven! Jiní padali na zem uchvácení mocí Boží. Jedna mladá slepá dívka zvolala, když jí bylo poslouženo: „Ach, kolik oken má tato hala!“ Během celých tří týdnů byl velký sál denně přeplněný. Zástupy byly uzdraveny a zachráněny. Shromáždění, ve kterých uzdravení a obrácení vydávali svědectví, byla nádherná. Jeden pravil: „Byl jsem hluchý a když za mě byly vysílány modlitby, byl jsem uzdraven.“ Jiný svědčil: „Měl jsem úbytě, modlitbou jsem nyní vysvobozen!“ atd.

Ve Skorde měli malý sál pro ty, kteří toužili po křtu Duchem Svatým. Duch Svatý opravdu přišel na čekající a mnoho nemocných bylo uzdraveno. Byl tu mladý muž, jehož tělo bylo úplně zničeno hříchem. Ale Pán je plný milosrdenství k hříšníkům. Když byl pomazán olejem a byly naň vloženy ruce, sestoupila na něho Boží moc. Volal: „Jsem zdravý!“ Pak se rozplakal a nařikal jako malé dítě, když vyznával své hříchy. V té chvíli ho Pán zachránil. Šel pak do velkého sálu, kde vydal svědectví, že ho Pán spasil a uzdravil.

Ve Stockholmu byl tak velký nával, že sál nestačil. Často čekaly celé zástupy hodiny přede dveřmi, aby se dostaly dovnitř, až někdo odejde. Tu byl jeden muž, který chodil o berlích a celé tělo se mu ochrnutím třásl, ale ve víře se odvážil prvního kroku. Zvedl jednu nohu, pak druhou, obešel kolem pódia, pak kolem budovy a byl zdrav.

Během tohoto shromáždění začala nějaká žena křičet. Kazatel jí přikázal, aby byla tiše. Ale místo toho vyskočila na židli, rozpráhla ruce a volala: „Jsem uzdravena! Měla jsem rakovinu úst a nebyla jsem spasena. Ale když jsem v tomto shromáždění naslouchala Božímu slovu, Pán mě zachránil a také uzdravil rakovinu.“ A volala znovu a znovu: „Jsem spasena! Jsem uzdravena od rakoviny!“ Byla radostí bez sebe. Lidé plakali a smáli se radostí.

A byla tu jiná žena, která nemohla chodit. Seděla na židli, když jí bylo slouženo. Zažila totéž, co stovky jiných. Povstala, rozhlížela se celá udivená, zda bdí či sní. Najednou se zasmála a vykřikla: „Mé nohy jsou uzdraveny!“ Ale pak řekla: „Ale já nejsem zachráněna!“ A slzy jí tekly proudem po tváři. Modlili se za ni, a později opustila shromáždění zachráněná, zdravá a plná radosti.

V Oslo přijel jeden muž se svým synem taxíkem na shromáždění. Otec ležel již dva roky a nebyl schopen se postavit. I jemu bylo poslouženo. Upustil obě berly, obrátil se a chválil Boha. Když to viděl jeho syn, zvolal: „Pomozte i mně!“ Po chvíli odcházeli otec se synem bez berlí a bez taxíku domů.

V Kopenhagenu to byly tisíce, které denně navštěvovaly shromáždění. Denně bylo dvěma až třem stům poslouženo darem uzdravování. Každý večer bylo pódium úplně obležené. Znovu a znovu, když někteří odcházeli, přicházely nové a nové duše a hledaly pomoc. Mnozí byli pokřtěni Duchem Svatým.

Z Oslo psal Wigglesworth dopis o těch velkých zástupech, které proudily na shromáždění. Tisíce se vůbec nevešly do velké budovy, která byla pronajata pro tuto evangelizaci. Píše: „Přes tři hodiny jsem sloužil nemocným po jeden a půl hodinovém kázání. Mnozí z těch, kteří přicházeli, byli zcela bezmocní. Sloužil jsem veřejně darem uzdravování. Stovky byly uzdraveny. Na pódiu zůstala veliká hromada berlí, holí a jiných aparátů. Shromáždění přihlíželo službě darem uzdravování a jásalo. Dojem byl nádherný, vždyť slepí viděli a chromí chodili. Jeden muž prosil v nemocnici, kde ležel, aby také on směl na shromáždění. Ale nedovolili mu to. Ale on rozhodně trval na tom, že půjde. Lékaři řekli: „Půjdete-li, nepřijmeme vás už zpět. A on odpověděl: „Však já se už nevrátím!“ Po modlitbě byl úplně uzdraven a odhodil své berle. „Pravím vám, jsou to velké věci, a ještě větší jsou před námi, jen věřte!“

Když později Wigglesworth mluvil o své práci ve Švédsku, řekl:

Když jsem byl ve Švédsku, spočívala na mně zřetelně Boží moc. Tam se také stalo, že pro modlení za nemocné a pro uzdravování jsem byl zatčen. Jako jedna armáda stála proti mně luterská církev a lékaři. Vyžádali si zvláštní audienci u krále, aby dosáhli mého vypovězení ze země. Došlo to tak daleko, že mě doprovázeli dva tajní policisté, protože moc Boží působila mezi lidmi.

Jedna ošetřovatelka z královské domácnosti přišla na shromáždění a Pán ji uzdravil nohy. Už nevím, zda měla zlámanou stehenní kost nebo vymknuté koleno. Šla ke králi a řekla mu: „Byla jsem službou tohoto muže uzdravena, vidíte, že už dobře chodím.“ „Ano“, odpověděl král, „vím o něm všechno. Řekněte mu, ať jen pokračuje. Nepřeji si, aby byl vykázán. A odejde-li smí se kdykoliv vrátit“. Děkuji Bohu, že jsem nebyl vykázán. Byl jsem pouze vyveden.

Letniční šli na policii a ptali se, smím-li o letničním pondělí mít velké veřejné shromáždění v parku. Policie odpověděla: „Je jen jediný důvod, proč bychom vaši žádost odmítli, a to je následující: bude-li pan Wigglesworth vkládat ruce na nemocné, budeme potřebovat dalších 30 policistů, aby udrželi pořádek. Slíbí-li nám pan Wigglesworth, že nebude vkládat ruce na nemocné, nemáme námitek a dáme vám park k dispozici.“

Přišli ke mně a ptali se na radu. Řekl jsem: „Jen jim to slibte. Splním jejich přání.“ Věděl jsem, že Pán není odkázán na mé vkládání rukou. Je-li přítomná Boží uzdravující moc, pak ani není nutné vkládat ruce na nemocné. Ten činitel, který působí divy, je víra. Věřím-li Bohu, pak je všechno snadné.

Vybudovali kazatelnu, z níž jsem mohl hovořit k mnoha tisícům. Modlil jsem se: „Pane, ty znáš naši situaci. Ještě nikdy se ti nestalo, abys některou situaci neovládl. Ukaž mi, jak mám posloužit těm ubohým lidem, kteří potřebují pomoci, aniž bych na ně vložil ruce.“ Zástupům jsem řekl: „Všichni, kdo touží, aby je dnes pronikla Boží moc, zvedněte ruce!“ Tisíce rukou se zvedlo. Vyslal jsem k nebi povzdech: „Ach, Pane, ukaž mi to!“ A On mi ukázal tak jasně jak jen možno, že mám ze zástupu vyvolat jednu osobu, která stála na skále. Bylo to totiž skalnaté místo. Lidem jsem řekl, aby zase spustili ruce, vyjma této jedné osoby. Pak jsem se k ní obrátil a vyzval jsem ji, aby řekla shromážděným, co ji trápí. Začala vyprávět o svém utrpení. Měla od hlavy k patě bolesti, při chůzi musela stále odpočívat. Řekl jsem jí: „Zvedněte ruce!“, pak jsem pokračoval: „Ve jménu Ježíše Krista vypovídám to zlé od vaší hlavy až k patě a věřím, že Pán Bůh vás vysvobodil.“ Ach, jak skákala, jásala a tančila radostí.

To bylo poprvé, co mi Pán Bůh ukázal, jak lehká věc je to pro něho uzdravovat, aniž bych na nemocné vzkládal ruce. Pak jsem řekl nemocným: „Teď si každý položte ruce na nemocné místo a až se budu za vás modlit, Pán Bůh vás uzdraví.“ Tento den jsme napočítali stovky uzdravených, aniž bych se jich dotkl, a stovky obrácených. Náš Bůh je Bůh mocné síly a lásky. Ach, jak je to krásné, slavné, nádherné, že smíme vejít do jeho královského paláce víry a moci. Máme velikého Boha! Máme nádherného, divotvorného Ježíše! Věřím v Ducha Svatého.

TAJEMSTVÍ JEHO DUCHOVNÍ MOCI

Snad se někteří zeptají: „Měl Smith Wigglesworth nějaké duchovní tajemství? V čem spočívala jeho síla?“

Hlavní dva činitele v jeho životě byli tito:

1. naprosté spolehnutí na Ducha Svatého
2. důvěra v Boží slovo

To byl základ jeho duchovní statečnosti, jeho ustavičné smělosti a odvážné rozhodnosti v jednání.

Byl to vynikajícím způsobem muž Slova, stejně tak jako byl vynikajícím způsobem muž Ducha. Pravil: „Knihovny působí nabubřelé hlavy, ale slovo Boží působí široké srdce. Srdce naplněné sladkou vůní lásky Boží, která zvěstuje život a moc Páně.“

Hlásal: „Víra je z kázání, kázání skrze slovo Boží, ne skrze nějaké výklady nebo čtení. Víra je základem Božího slova. Duch Svatý, který Písmo vdechl, se nazývá Duchem pravdy. Jestliže přijímáme rozsévané slovo s tichostí, plodí v našem srdci víru, víru v golgotskou oběť, víru v prolitou krev Ježíšovu, víru ve skutečnost, že On nesl všechny naše nemoci a mdloby a že je dnes naším životem. Slovo Boží je živé a mocné. V jeho pokladu nalezněš život věčný. Odvážíš-li se důvěřovat tomuto nádhernému knížeti života, pak v něm budeš mít vše, co potřebuješ.“ Často opakoval: „Nikdy jsem nečetl jinou knihu než Bibli.“ Jeden kritik, který ho slyšel to prohlašovat, napsal: „Jak to tedy, že tento muž, který tvrdí, že nikdy nečetl jinou knihu než Bibli, je příčinou, že byla jedna kniha napsána? Vždyť „Pentecostal Evangel“ /Letniční evangelium/ nabízí jeho knihu „Víra vždy rostoucí“.

Napsali jsme tomuto dobrému muži v odpověď: „Smith Wigglesworth nezavinil napsání této knihy. Vznikla takto: V roce 1923 přišel S. Wigglesworth do Springfieldu /USA/ kde přednášel v nedávno založené Biblické škole. Každé dopoledne a každý večer pak mluvil k velkým zástupům v konferenčním sále. Tato kázání jsme zaznamenali pro jmenovaný časopis. Po

otištění a proto, že kázání bylo hodně, vydali jsme je jako knihu. Smith Wigglesworth z toho nečetl ani odstavec."

Jsme si vědomi, že řeč knihy je drsná, ale Pán se nicméně ke knize přiznal a byla mnohým lidem na celém světě požehnáním. Posloužila mnohým ke spasení i k uzdravení.

Prorok Ezechiel dostal příkaz od Pána, aby otevřel ústa a pozřel to, co mu Pán Bůh dává. A viděl, že je k němu vztažená ruka a v ní svitek, kniha. Dostal příkaz, aby ji snědl a šel kázat. A tak prorok otevřel ústa a svitek snědl /Ezechiel 3:1-2/.

Také Wigglesworth jedl nepřetržitě takový svitek. Stal se životem v jeho nitru, takže šel a v plné moci víry mluvil k těm, k nimž ho Pán poslal. Jeho zeť, který s ním často cestoval, o něm řekl: „Byl hlavně mužem Písma. Necítil se oblečený, neměl-li v kapse svou Bibli. Ať už byl na palubě lodí, jimiž často cestoval, nebo u moře, kde čas od času prodléval na zotavené, nebo na svém oblíbeném místěčku nedaleko svého domu v parku, měl stále v ruce svůj Nový Zákon. Nikdy neopustil stůl přátel, aniž by přečetl nějaký oddíl z Písma, a jeho výklady byly lepší než nejlepší chod hostiny.“

Jeho stálá rada mladým lidem byla: „Naplňte si hlavu i celé srdce Písmem. Učte se z paměti biblickým veršům a k nim přesné citáty, abyste při svědectví nebo pouličním shromáždění je mohli snadno nalézt a přesně uvést. Budete-li tak činit, zaséváte do svých srdcí símě, kterému Duch Svatý dá vzrůst. Časem ti v pravou chvíli připomene, čemu ses naučil z paměti. Musíš být tak nasáklý, tak naplněný Božím slovem, že sám budeš živoucí epištolou, poznávaný a čtený všemi lidmi. Věřící jsou jen tehdy silní, zůstává-li v nich slovo Boží. Boží slovo je duch i život pro ty, kdo je v prosté víře přijímají, a obživuje všechny, kdo uznávají jeho moc. Poznávej svoji Bibli, žij ji, věř ji, poslouvej ji. Opatruj Boží slovo ve svém srdci. Zachrání tvoji duši, obživí tvoje tělo a osvítí tvůj rozum. Slovo Boží je dokonalé, bez vady, spolehlivé, neomylné, časové. Náš postoj vůči němu musí být absolutní poslušnost, o níž nelze pochybovat. Je-li něco v Bibli, pak je to tak, jak to tam je. Nepotřebujeme se už za to modlit.

Je to tu proto, abychom to přijali a dle toho jednali. Nečinnost víry je zloděj, který nám loupí požehnání. Růst se dostavuje jedině skrze činnost, uvedení do praxe toho, co víme a co máme. V tvém životě to má jít od víry k víře.“

Stále připomínal a učil, že slovo Boží máme bezpodmínečně poslouchat. Znovu a znovu uváděl citát: „Poslouchati je lépe než obětovati.“/1.Samuelova 15:22/. Poslušnost byla pro něj normálním důsledkem a ovocem víry. „Proto, že ses odvážil věřit, jednáš v poslušnosti víry.“ Každý den si vzal čas, aby četl Boží slovo. Odcházel od lidí, aby hledal duchovní občerstvení v obecenství s Bohem. Seznámil se jednou s jedním velmi zbožným kazatelem, z něhož v neobyčejné míře vyzařovala Boží přítomnost. Jeho kázání byla prostá, bez ozdob, ale své posluchače přiváděl do jasného a vědomého spojení s Bohem. Mnohé horlivé duše chtěly poznat tajemství jeho moci, ale on je nechtěl prozradit. Ale když se modlil, dal mu Pán Bůh svobodu sdělit své tajemství těm, kdo po tom touží. Vyprávěl: „Již před léty začal ke mně hovořit Duch Svatý, ale já jsem byl příliš zaměstnán, než abych mohl naslouchat jeho slovu. Ale on vytrval dotud, až jsem začal odcházet stranou vždy, když on mluvil, abych slyšel, co Bůh Jehova mi chce říci. To se mi stalo zvykem. Naslouchám jeho hlasu až podnes. Při sebemenším vdechnutí Ducha nechám všeho a všechny, abych prodléval v Jeho přítomnosti, naslouchal jeho slovu a mohl dle něho jednat.“

S. Wigglesworth si vzal příklad z tohoto Božího člověka a bratra a se Slovem Božím v ruce uměl být „povinován jinde“, nám s Bohem, a to často i když byl obklopen zástupem nebo

společností. Ať je jeho tajemství třeba „vypůjčené“, stojí dnes k dispozici každému Božímu služebníku.

Jednou jel vlakem, kde cestovala nějaké velmi nemocná žena s nemocnou dcerou. Řekl jim, že má v kapse lék na každou bolest, který ani v nejhorsích případech neselhal. Však opravdu není známo, že by kdy nepůsobil, byly-li splněny podmínky. Mluvil tolik o tom, co má v kapse, že ho požádaly o jednu dávku toho zázračného všeobecného léčebného prostředku. Vytáhl Bibli a četli místo: „Já jsem Jehova Bůh tvůj, kterýž tě uzdravuji.“ Prosil je, aby věřily tomu zázračnému lékaři. Po chvíli obě vyznaly, že jsou zdravé.

Jednou se modlil v Cardiffu v Jižním Walesu za jednu ženu a Pán ji úplně uzdravil. Přišla do shromáždění a tam s velikou radostí svědčila, co Pán na ní vykonal. Řekla, že tu pravdu, která se při ní prokázala tak účinná, chce šířit dál a prosila Wiggleswortha o traktáty. Odpověděl jí: „Nejlepší traktáty o uzdravování, které znám, jsou evangelia: Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo. Jsou plné událostí a důkazů Boží moci a působení Ježíše Krista. On je tentýž včera, dnes a až na věky. Nic lepšího neexistuje.“

Jednou se modlil za jistého mladíka. Po modlitbě řekl mladík: „Bratře, přál bych si nějaké zaslíbení, na něž bych se mohl postavit.“ Wigglesworth položil na zem svou Bibli a poručil mu: „Nuže, stoupi si na ni!“ Když mladík poslechl, vysvětlil mu: „Teď stojíš na hromadě Božích zaslíbení. Věř každému!“

Až do roku 1907, kdy obdržel letniční křest, hrál sice Duch Svatý v jeho zážitcích i učení ustavičně roli, ale od toho roku začíná v jeho životě nový úsek. Spolehl slepě na Ducha Svatého pro každý úsek a druh své práce. Snažil se žít v Duchu a být jím vedený. Dar jazyků byl pro něho neocenitelný, a mnohokrát za den se jeho srdce povznášelo k Bohu, plné lásky, chval a zývání, a to ne v některé poskrvněné řeči této země, ale v řeči dané Duchem Svatým, jazykem lásky, kterým ho Bůh ve své milosti obdařil. Zakusil, že mluvení v jazyku bylo vždy pro něho zdrojem duchovního vzdělání. Praktikoval 20.verš Judovy epištoly: „*Vy však, milovaní, budujte se ve své nejsvětější víře, modlete se v Duchu Svatém,*“ a slova z Efezským 6:18: "*Každou modlitbou a prosbou se v každý čas modlete duchem a k tomu bděte s veškerou vytrvalostí a prosbou za všechny svaté*".

James Salter říká o jeho způsobu kázání: „Jak často, biblicky řečeno, vybudoval oltář a připravil vše k oběti. Pak Bůh seslal svůj oheň a strávil oběť, dokonal a provedl to, po čem Wigglesworth toužil.“

Wigglesworth zkoumal Písma a modlil se dnem i nocí, aby postavil sebe jako služebníka, za něž by se nebylo proč stydět, kterýž by slova pravdy právě rozdělával. Bylo to vdechnutí Boží, pomazání z nebe, osobnost a síla Ducha Svatého Božího, která ho činila tím, čím byl. Věděl to a „žárlivě – horlivě“ chránil toto svěřené bohatství. „Bez Ducha Svatého nejsem nic.“ A skutečně, bez něho byl nic.

Jiným tajemstvím jeho síly bylo, že byl ustavičně naplněn soucitem, věděl, že zdroj velkých divů Kristových bylo jeho podivuhodné milosrdenství, slitování. Slzy se řinuly z jeho očí, když viděl ty hříchem poznamenané duše a nemocí zničená těla. Hořel touhou mařit skutky ďáblův a útočil nezadržitelně ale zdravě tak, že závodil v činění dobra se svým Mistrem, „... uzdravuje všechny ďáblem posedlé.“

Kdosi, kdo ho dobře znal, napsal: „Když došla pošta a nastala chvíle otvírání dopisů, museli jsme všichni nechat všechno ležet, a ať jsme dělali cokoli, přijít a nést břímě. Každý v domě se musel podílet na modlitbách a vložit ruce na šátky a kapesníky, které mu trpící posílali. Bylo s

nimi nakládáno tak, jako by pisatel byl osobně přítomen. S každou prosbou se zabýval osobně a upřímně a tisíce lidí z celého světa vděčně svědčily o zkušenostech s touto soucitnou službou. Jednou dostal poštou dopis od jedné ženy, která děsně trpěla nějakou vážnou nemocí. Byl to dopis plný důkazů o Boží uzdravující moci, a ukazoval, že paní ví o tomto předmětu všechno, co o něm vědět má. Přečetl si ten dopis několikrát, dal ho pak mně a řekl: „Co si o tom myslíš?“ Pak si ho ještě jednou přečetl a pak nakonec připsal: "Věřte svému vlastnímu dopisu, hned přiložte olejem pomazaný kapesník na své tělo a budete zdráva." A poslal jí dopis zpátky. Brzy nato od ní obdržel zprávu, že byla úplně uzdravena.

PROVOKATÉR

Jeden vlak, který jezdí denně z Chicaga do Kalifornie, se jmenuje „Provokatér“. Jistě také jedno výborné označení pro S. Wiggleswortha.

Často začínal svá kázání nějakou výzvou: „Jsi připraven? Na co? Jsi připraven věřit Bohu? Jsi připraven spatřit, co Bůh pro tebe má? Jsi připraven přistoupit na Boží dnešní plán s tebou?“ Pokud se jeho týkalo, byl vždy připraven. Pavel poslal kdysi do mocenské centrály římského císaře dopis, kde píše, že je připraven kázat evangelium i v Římě /Římanům 1:15/. Jednou cestoval i Wigglesworth do Říma, připraven kázat. Na ulici se setkal s jedním věřícím italským bratrem, který ho slyšel kázat v Kalifornii. Ten ho uvedl mezi tamější letniční věřící. Byla to radost pro Wiggleswortha, moci jim zvěstovat Krista. Později navštívil Řím s manžely Salterovými, aby tam konal zvláštní shromáždění. Jednoho dne se vypravili i na prohlídku katakomb. Průvodcem jim byl mladý anglicky mluvící kněz. Každý návštěvník dostal tlustou svíci, aby si pod zemí mohl svítit. Zdálo se, že kněz úplně zapomněl na ostatní společnost a věnoval svoji obzvláštní pozornost Wigglesworthovi, který byl vším, co viděl a slyšel, velmi pohnut. Znovu a znovu mu kněz opakoval: „Vy byste byl dobrý katolík. Měl byste se stát katolíkem.“ A pokaždé Wigglesworth odpovídal: „Vždyť i já jsem katolík, ale ne římský.“

Kněz neustal se svou propagandou až do samého konce prohlídky. Pak přišla chvíle, kdy se mělo po stupních vyjít na světlo nahoru. Ted se Wigglesworth chopil příležitosti a řekl: „Nuže, byl byste docela dobrý křesťan, kdybyste byl zachráněn. Tady si klekněte na zem a já Pána Boha poprosím, aby vás zachránil.“ Kněz byl otřesen, propukl v pláč a klekl si. Ruku na mužově hlavě, modlil se Wigglesworth, aby Bůh zachránil knězovu duši. Kněz mu vroucně líbal ruce a Wiggleswortha to stálo dost času, než se vymanil z jeho objetí.

Jednoho dne shromáždil jistý muž s pověstí člověka širokého srdce do Cardiffu / Wales / velkou skupinu křesťanských vůdců. Jednota a svornost byla téma této konference a obzvláštní důraz byl kladen na Ducha Svatého a osobní posvěcení. Jak už při takových sejitích bývá zvykem, pokoušeli se všichni řečníci vybranými slovy, z nichž žádné nebylo nadmíru ostré, aby nezranili něčí city a dostáli tématu. Všechno probíhalo hladce podle plánu a pořadatel zářil spokojeností. Jednomu muži v tomto shromáždění však tanulo na mysli: „Všichni tito lidé ztrácejí to nejlepší, co Pán Bůh pro ně má. Smím mlčet jen proto, že je mi to trapné se vyjádřit, a mám tomuto velikému shromáždění zamlčet, že pro každého z nich je připraven křest Ducha Svatého, stejný jako onen, který obdrželi učedníci o letnicích?“ A tak tento muž, náš statečný Wigglesworth, způsobil nemalý rozruch, když povstal, odložil kabát a v košili kráčel kupředu, aby před pódiem vyřídil svou výzvu:

„Když mi bylo osm roků, obrátil jsem se mezi metodisty. O něco později jsem byl confirmován anglikánským biskupem. Základy biblického učení jsem obdržel mezi otevřenými bratřími /křesťanské sbory/. Pochodoval jsem pod korouhví krve a ohně Armády Spásy a učil jsem se v pouličních shromážděních získávat duše. Obdržel jsem požehnání posvěcení a čistého srdce. Pak jsem si vírou přivlastnil dar Ducha Svatého, když jsem se deset dní před Pánem kořil. Ale roku 1907 v Sunderlandu, když jsem klečel před Bohem, zažil jsem Skutky 2:4. Duch Svatý na mne sestoupil a mluvil jsem v nových jazycích, jako kdysi tamti v tom svrchním příbytku. To postavilo můj zážitek mimo řadu sporných otázek, ale do samého středu poselství Božího slova. Bůh mi dal Ducha Svatého, jak to učinil jednou na počátku. Také si přeji jednotu a svornost, ale na cestě Boží. Ve Skutcích apoštolů bylo mluvení jazyky průvodním zjevem při naplnění a vylití Duchu Svatého a já si nemyslím, že by Pán Bůh měnil své metody.“

Napjatá atmosféra naplnila dům, a předseda rychle ukončil shromáždění. Avšak Smith Wigglesworth vyřídil svoji výzvu. Cítil, že letniční poselství stojí za to, aby člověk za ním stál a jako vždy bojoval dobrý boj, boj za vznešené svědectví letnic. Zdálo se mu, že letniční zkušenost nesmí zaměnit za mísu čočovice. Bez bázně vždy znovu svědčil, že plný křest Ducha Svatého neproměnně musí být provázen mluvením v nových jazycích, jak ten Duch dává vymlouvati.

Znovu a znovu volal: „Žij připraven! Musíš-li se teprve hotovit, když potkáš příležitost, to je už pozdě! Příležitost nečeká, dokonce ani než se pomodlíš. Nesmíš se hotovit teprve tváří v tvář příležitosti, nýbrž musíš žít v ustavičné hotovosti.“

Když navštívil poprvé Ameriku, uslyšel o táboře, kde se konají shromáždění v Cazadeře v severní Kalifornii. Rozhodl se, že se tam podívá. Když jsme přišli, řekl bratru a sestře Montgomerovým, kdo je. Prvního večera, když promluvalo více bratří, podíval se vedoucí bratr kriticky na Wiggleswortha a řekl: „Ted jste na řadě vy. Jste připraven?“ Wigglesworth se usmál a řekl: „Vždycky.“ Odložil kabát a šel dopředu na pódium, a aniž by dlouho hovořil, zaujal celé shromáždění svým svérázným poselstvím. Od toho večera byl požádán, aby mluvil každé dopoledne a každý večer během celého tří týdnů trvajících tábora, protože ti rozliční pozvaní bratři pravili: „Tento muž má pro nás vynikající poselství o víře, a my si ho rádi poslechneme.“ Za této konference se mu dostávalo pozvání na pozvání, aby sloužil v nejrůznějších kalifornských městech.

Smith Wigglesworth měl ve zvyku vyzývat své posluchače: „Všichni, kdo věří v moc modlitby, ať zvednou ruku. Všichni, kdo věří v hlasitou modlitbu, ať zvednou obě ruce. A teď povstaňte a modlete se. Každý ať poprosí za to, co si ve svém srdci nejvíce přeje!“ Zpočátku se tato metoda setkávala se smíšenými reakcemi. Někteří to trpěli, jiní veřejně protestovali. Povětšinou však lidé poslechli a dosáhli toho, za čeho prosili. V konzervativní Anglii nezřídka kárali jeho způsob vystupování, ale on si byl jist, že žije ve shodě se svatými prvotní církve, kteří svůj hlas jednomyslně pozvedli k Bohu. Říkával: „Zvedání rukou nevymyslel Wigglesworth. Najdeme je už v 1. knize Mojžíšově. Abraham pozvedal rukou svých k Hospodinu. A v poslední knize Bible čteme, že to činí andělé.“

Mojžíš, Áron, David, Jeremiáš, Ezechiel - všichni zvedali ruce při modlitbě. Stojí to buď získání nebo prohru bitvy, když Mojžíš pozvedá ruce k Bohu proti Amalechovi. V dopise Židům čteme, že máme posilnit zemdlené ruce a v Žalmu 134:2 přikazuje žalmista všem Božím služebníkům: *„povznete v svatyni své ruce a velebte Jehovu!“* Pavel jako ozvěna píše 1.Timoteovi 2:8: *„Chci tedy, by se muži modlili na každém místě, povznášejíce zbožné ruce bez hněvu a rozumování“*

Příklad takového zvedání rukou máme v knize Nehemjášově: „*A Ezrá se jal velebit Jehovu, velikého Boha, a všechen lid, ti odpovídali: Ámén, ámén! s pozvedáním svých rukou; a schýlili hlavy a jali se, obličjeje k zemi, klanět Jehovovi.*“ /Nehemjáš 8:6/. Tak vidíte, že můžeme zůstat na půdě Písma, i když se nám vyčítá, že zacházíme daleko.

Na konci shromáždění obyčejně přicházel s touto výzvou: „Nuže, kdo chce přistoupit blíže k Bohu? Kdo touží po požehnání? Každý, kdo prahne, kdo žízni po Bohu, ať povstane. Každý, komu se o to upřímně jedná, ať přijde kupředu. Udělej jediný krok a bude zřejmé, že to myslíš vážně. Přijdeš-li kupředu, budeme se za tebe modlit a Bůh se s tebou setká“. Že uvěřili a svou víru projeвили skutkem, byly stovky lidí požehnané a pokřtěné Duchem Svatým, když poslušni výzvy pozvedli své ruce a hlasy k Bohu.

Ve shromážděních po hlavním programu vyžadoval určitost a stručnost, čímž lidé dosáhli v minutě více, než mnozí kazatelé za léta. Učil je, že cílevědomá víra také dosáhne očekávaného. Ukazoval posluchačům, jak rychle a účinně se dostanou přes překážky a těžkosti k cíli a jak dosáhnou toho, po čem touží.

Poučky hledajícím byly obyčejně velmi roztomilé: Pros, oč chceš. Věř, ber od Boha a pak Bohu děkuj! „Prosíš-li sedmkrát za jednu věc, pak jsi šestkrát prosil v nedůvěře,“ je jeden z jeho výroků. „Ať se cítíš jak chceš, city jsou lež. Izák citem posuzoval Jákoba, a přesto byl podveden. Víra je lepší než pocity. Věříš-li, budeš mít také všechny city, které jen můžeš mít. Jakmile se nemocná žena dotkla lemu Ježíšova roucha, hned měla mnoho pocitů. Cítla na svém těle, že její trápení zmizelo.“

Ačkoliv jeho život byl jedinou nepřetržitou modlitbou a chválou, a každé jeho slovo a každý čin vzýváním a oslavou Pána, nějaké vyhrazené doby pro modlitbu a půst neměl. Sám žil tak, a druhé k tomu povzbuzoval, aby celý život byl plný pevné důvěry v Boha, takže v každé chvíli a při každé příležitosti je člověk připraven a nic ho nezastihne nepředvídaně.

Kristovo „Toliko věř“ pro něho opravdu znamenalo „Toliko věř!“. Jiné metody přístupu k Bohu a dosažení něčeho byly pro něho podružné. Věděl však a velmi si toho cenil, že jeho služba je podporována řadou těch, kdo se plně vydali v modlitební službu, a ve všech dopisech těmto přátelům, je prosil o vytrvalosti v jejich modlitební podpoře.

"Kazatel nemusí svým posluchačům říkat, co si myslí, ale to, co ví. Jim pak má přenechat přemýšlení. Při používání některých citátů nebyl vždy tak jasný, jak by si to mnozí přáli. Proto se stávalo, že byl obviňován, že hlásá nauky pochybné. Používal slova „smrtný“ tak, že někteří křesťané tvrdili, že učí teorii, že není nutné umřít. Ve skutečnosti neměli žádné silnější důvody, než že Wigglesworth tvrdil, že dle Římanům 8:11 je obdivuhodně možné, abychom již na svém smrtelném těle zakoušeli Kristův vzkříšený život. Nikdo však nevěděl lépe než on, že „vnitřní člověk náš se ruší“.

Mluvil ustavičně o síle víry v Boha. Říkával: „Strach se rozhlíží, víra skáče. Nikde se nemine cíle. Zanechám-li tě takového, jakého jsem tě potkal, pak nejsem Božím potrubím. Nejsem tu, abych tě pobavil, ale abych tě přivedl do stavu, kdy budeš moci vítězit nad nemožným, abys věřil a viděl dobrotu Boží v zemi živých. Lidé víry mají vždy dobrou pověst. Jsem spokojený v nespokojenosti, která nikdy nepřestane, dokud není znovu uspokojena. Musíme se osvobodit od svých měřítek, protože Boží míra je nepředstavitelně větší než naše. Je to míra, která nikdy nemůže být změřena."

Zde několik jeho provokujících tvrzení:

Mnozí z nás až příliš žijí v nížinách vykoupení. Neslyšíš hlas, volající tě na výšiny Boží milosti. Horolezectví je plné dobrodružství! Vzhůru z údolí! Před námi jsou hebronské výšiny! Prozkoumejme to své dědictví v nebesích, na něž jsme si dosud nečinili nárok! Buď naplněn Duchem Svatým! Jinými slovy: buď tak nasáklý Duchem Svatým, tak Ním buď prodchnut, aby každé vlákno přediava tvého života mělo žádoucí zbarvení Ducha. Když budeš napaden a přitlačen ke zdi, pak všechno, co z tebe vytryskne a co z tebe mučením vymačkají, bude přirozenost Ježíšova.

Služebníci Letnic, Duchem naplnění služebníci, hledají jen a jedině místo ke službě a málo se starají, bude-li to místo čestné. Touží po porodních bolestech, a to více než po přízni a souhlasu, a jsou-li oblíbenci nebeských zástupů, netáží se po ničem jiném.

Mnohem více se nám má jednat o ušlechtilý charakter než o velké jméno. Oblíbenost může být skoro denně koupena za písničku a za špačka prodána, ale ušlechtilý charakter je výsledek dlouholetého Božího ukázkování a výchovy.

Křesťané netrpí chudobou, ale nemoci lakomství a sobectví. Proto je nedostatek štědrosti ochotných srdcí k rozšíření Boží slávy a pro blaho lidí, zatímco mají dost, aby spořili pro sebe a své děti a aby si užívali.

Proniknout ze smrti do života je královské, spravedlivé a svaté určení člověka. Jeden však žije v úzké, vězení podobné oblasti svého já, druhý v oblasti, která by mohla mít hranice tehdy, kdyby nekonečnost a věčnost bylo možné vymezit.

Malé dušičky mají zalíbení v hledání a nalézání chyb, velké znají cenu lidské duše! Průměrný člověk je minus člověk, člověk, který stále odškrtává. Jsou to však velká srdce, která dělají plus, která rozmnožují, připojují. Život je o ně bohatší. Slunečním svitem svého hodnocení vynášejí na světlo to nejlepší.

Sám dbej, aby tě ustavičně naplňoval život; vnější služba tě stráví, nebudou-li vnitřní síly ustavičně obnovovány.

Dotkli jsme se teprve vnější oblasti toho velikého proudu Života v Duchu; tam, v tom dosud neopakovatelném, neprozkoumatelném království lásky jsou skryté divy, tam nám kynou Boží nové stezky, na něž máme vstoupit.

Buď naplněn Duchem Svatým! Jinými slovy: buď „napěchován“ Duchem Svatým, tak naplněn, aby už nic jiného v tobě nemělo místa. Co je předností takového života? Můžeme pociťovat a vnímat jen to, co dosahuje ústřední oblast vědomí. Když nepřipustíme do nejniternějšího nitra zlé, rušíme jeho jedovatost. Bude-li naše vědomí naplněno přítomností Boží slávy, nebude místa pro nakažlivý blud kritiky nebo trpkou hořkost a otrávenost. Nebudeš se tím zabývat, protože pro něco takového nebude v tobě místa.

Nikdo není schopen hovořit o vítězství v pokušení, leč by je sám prodělal. Všechna vítězství se získávají v bitvách. Je zapotřebí, abys denně vystoupil výše. Musíš zapřít sebe samého, abys mohl jít s Bohem kupředu. Musíš se vzepřít všemu, co není čisté a svaté. Bůh chce mít lidi čistého srdce. Chce, abys prahнул po posvěcení.

Slovo Boží nemá dotud žádný užitek, dokud není stmeleno s vírou toho, kdo slyší. Bůh chce, abys byl tak plný Ducha Svatého, aby celý tvůj život byl chválou jeho slávy. Ten velký plán, který zvěstoval Kristus, byla služba. Až se dostaneme k tomu, že budeme sloužit z čisté lásky, spočine na nás ruka božského Mistra, a nikdy neuděláme chybu. Dvě věci tě dnes mohou povznést z tebe do oblasti Božích zaslíbení. Jedna je čistota, druhá je víra, proniknutá víc a víc čistotou. Bůh nemá místa pro lidi, kteří se jen ohlížejí zpět, myslí zpátečnický a zpátečnický

jednají. Slovo Boží tu není proto, abychom se nad ním modlili, je zde proto, abychom je přijali a poslouchali. Tam, kde je svornost, je vždy požehnání. „Jednomyslně“ - to je klíč k vítězství. Dbej na to, aby nikdy nepřešlo přes tvé rty nic, co by narušilo jednotu. Žij spíš tak, abys každému pomohl, každého pozvedl a každého příkladem povznesl. Jen se neboj prosit, vždyť Bůh sedí na trůně připraven ti odpovídat. Budeš-li ustavičně ležet v malomyslnosti, budeš žít svými pocity. Pomni, že v Kristu nás Pán Bůh pozvedl vysoko nad všechno. Praví nám: „Všechno je vaše“. Jsme „dědicové Boží a spoludědicové Kristovi“.

Jednou v neděli byl v jakémsi cizím městě. Když hledal místo ke ztišení a vzývání Pána, dostal se do shromáždění kvakerů. Seděl chvíli tiše stejně jako ostatní, ale pak prožil to, co žalmista: *"Srdce mi v nitru hořelo. (Když jsem tesknil,) plál ve mně oheň. Pak jsem promluvil svým jazykem"* /Žalm 39:4/. Jeho duše planula, protože právě opustil modlitební shromáždění Armády Spásy, a tak z jeho úst se řinul tekoucí oheň.

Na konci shromáždění se k němu přihrnuli vedoucí bratři a volali: „Jak rychle jsi nadšen Duchem! Jaké je v tom tajemství? Prosíme tě, pověz nám to!“ Jeho nemotorná odpověď je poněkud vyděsila. Zněla: „Rád. Koukněte, to je tak. Když Duch nepohne mne, pohnu já Duchem.“ Bezpochyby to byl trochu nestravitelný způsob vyjadřování, ale my jsme od něho často slýchávali: „Začnu-li ve víře přirozeně, vždy se mne Duch Svätý ujme a pomaže mne, a ačkoliv jsem začal přirozeně, skončím v nadpřirozeném, v Duchu.“

Můžeme o Wigglesworthovi říci, že byl jedinečný, originální a bez omezení. Byl příliš upřímný, než aby někoho napodoboval, a příliš průhledný, než aby ho někdo mohl napodobit. Byli takoví, kteří se pokoušeli leccos nového si od Wiggleswortha vypůjčit, ale zakusili, že takové napodobení jim neseďí. Jako kdysi Davidovi Saulova zbroj, je jim tak bez užitku, jako Gézimu Elizeova hůl, a tak je to zjevné, jako strašná zkušenost sedmi synů Skeuových, kteří se pokoušeli vymítat demony ve jménu Ježíše, kterého kázal Pavel. /Skutky 19:14/

Ještě jedno budiž zdůrazněno: Wigglesworth sám držel horlivě a rozhodně víru, kterou zvěstoval a praktikoval. Byl přesvědčen, že je lépe umřít ve víře než žít v pochybnostech. Když někdo vydával svědectví o uzdravení, na kterém se podíleli vedle Pána Boha také lékaři a léky, nesetkal se u Wiggleswortha se souhlasem. Byl veden Duchem tak, že poslouchal jen jeho samého. Také Petr chtěl kdysi postavit tři stánky, ale jakmile tento návrh vyslovil, ti dva zmizeli a zůstal sám Ježíš.

MAMONEM NESPOUTANÝ

„Žijte bez lásky k penězům, spokojeni s tím, co máte“, čteme v dopise Židům 13:5. Wigglesworth věřil tomuto slovu a poslouchal je, jako vůbec se snažil každé slovo pravdy věřit a poslouchat.

Jednou byl hostem velmi váženého milionáře v Londýně. Společně šli časně zrána na procházku do Hyde parku. Wigglesworth poznamenal: „Bratře, nic mi nedělá starost. Jsem tak šťastný, jako ti ptáčci v povětří a stejně svobodný.“ A přece měl v té chvíli v kapse dopis z domova, který by kohokoliv jiného naplnil smutkem a starostmi, ano i strachem.

„Co říkáš? Opakuj to, prosím tě, ještě jednou!“, prosil milionář. Wigglesworth to opakoval a jeho přítel řekl: „Jak rád bych dal všechno za to, kdybych mohl prohlásit totéž! Kdyby byl Wigglesworth tomuto muži jen něco naznačil ze svých finančních potíží, býval by mu rád dal tolik peněz, kolik by jen chtěl. Tento blahobytný muž by to pokládal za čest moci vyříditi

všechny finanční problémy svého přítele. Ale Boží schválení a osobní svoboda byly dle něho cennější, než finanční závislost na nějakém člověku.

„Nepřevracej právo a nestraň lidem. Nepřijímej úplatek, protože úplatek oslepuje oči moudrých a podvrací jednání spravedlivých.“ /Deuteronomium 16:19/, je místo, které až příliš dobře srdcem poznal. Až do konce svého života zůstal v otázce peněz čistých rukou a mohl vpravdě říci: „Stříbra ani zlata nežádal jsem“. Uměl zavřít ústa a zapečetit své srdce a na veřejnosti se usmívat, a přitom nést břemena, pod nimiž by se zhroutila bedra obrů. Měl ve zvyku všechno složit v Boží přítomnosti a útočit na nebe, až se mu dostalo ujištění, že všechny jeho potřeby dojdou naplnění.

Když ho některý sbor pozval na evangelizaci, bývalo jeho podmínkou, že bude jedno nebo i více misijních shromáždění. Nikdy nic nevyprošoval pro sebe, ale uměl bohatě prosit za takové, kteří zvěstují evangelium v dalekých zemích. Jednou nám řekl: „Měli by mě vyfotografovat, když vyplňuji nějaký šek pro misii. To totiž vypadám dokonale šťastný.“

Během jedné evangelizace mu někdo vtiskl do ruky šek na značně vysokou částku. Informoval se na dárce a bylo mu řečeno, že je to osoba majetná, že má dostatek prostředků a že jistě dar není ničím závadný. A tak Wigglesworth poslal šek k dispozici jedné misijní společnosti. Později se dověděl, že v životě dárcově jsou poměry, s nimiž nemohl souhlasit. Proto po částkách, jak to jeho příjmy dovozovaly, poslal celý obnos zpět.

Nenáviděl rozmařilost a zbytečná vydání a byl velmi skromný. Ve válečných letech, kdy příjmy byly malé a vydání veliké, kdy ceny byly rychle zvyšovány, bylo lepší neseznamovat ho příliš s otázkami a problémy domácnosti. Když se kupříkladu dověděl, jak je drahé jídlo, které stojí na stole, snadno se mohlo stát, že se mu cena zdála nadměrná, takže se toho jídla vůbec nedotkl. Sám k sobě byl velmi přísný, ale ke druhým, obzvláště tam, kde se jednalo o dílo Boží, byl velmi štědrý. Nebyl skoupý, protože se řídil podle toho, že peníze nemají být naším pánem, ale naším služebníkem. Moudře pravával: „Moudrý člověk nevydá to poslední. To dělá blázen a pak žebra.“

Na závěr jedné evangelizace dostal povážlivý obnos. Daroval tyto peníze dvěma misionářům, o nichž se dověděl, že je potřebují, aby se mohli dostat na místo určení. Tak to dělal často.

Po léta věnoval všechny výnos knihy "Rostoucí víra" misijní práci a misionářům. Odevšad dostával dopisy s prosbami o pomoc a žádného nikdy neodmítl. Pomáhal, pokud jen mohl.

Byli jistě takoví, kteří jeho štědrosti zneužívali nebo používali pro osobní zájmy. Jednou kupříkladu jel do Austrálie a na Nový Zéland. Cestou tam se zastavil ve Spojených státech a dohodl tam službu po svém návratu. Pán jeho službu na Novém Zélandě velmi požehnal a vylil svého Ducha. Probuzení právě dosáhlo vrcholu, když přišel čas, aby splnil své sjednané služby. Pokoušel se vysvětlit těm, jichž se to v USA týkalo, že vzhledem k velkému Božímu požehnání nemůže dodržet termíny, ale musí zůstat na Novém Zélandě. Telegrafovalo se sem a tam. Konečně svou službu přerušil a odcestoval. Cesta trvala tři týdny. Sbor, ve kterém měl sloužit, sliboval zaplatit eventuální cestu zpět. Během pořádaných shromáždění shromáždili mnoho obětí. Prodávali Wigglesworthova kázání, která stenografovali během shromáždění, měli velké sbírky, hlavně pro biblickou školu. Ale když se Wigglesworth loučil, prosili ho, aby se vzdal nároku na zaplacení zpáteční cesty. Ačkoliv byl v nouzi, svolil. Finančně viděno, opouštěl to město chudší, než přijel, ale bohatší o zkušenosti.

Na jiném místě sloužil tři měsíce. Pastýř sboru jej za každou cenu chtěl zdržet pro delší čas. Naznačil dokonce vysoký obnos. Ale Wigglesworth řekl: „Co bylo v Božím plénu jsem zde

vykonal. A teď mne žádné peníze, ani nic jiného na světě zde neudrží. Mám nebeský pokoj a ten je mi milejší a vzácnější než všechno ostatní. Shromáždí mi starší sboru! Ještě jednou se s nimi pomodlím a pak půjdu dál.“ Plačící stáli zde bratři. Modlil se s nimi a pak jim řekl: „Nebeský úsměv je mi nad miliony dolarů. Jediná minuta pod Božím pomazáním je vzácnější než vlastnit vše na světě. Měl bych se toho vzdát? Nikdy!“ A po modlitbě šel dál.

Wigglesworth měl mnohé bohaté přátele v nejrozličnějších zemích světa. Ale nikdy jim neotročil. Kdyby byl vázán touhou po mamonu, mohl se stát velmi bohatým člověkem.

Dostával všelijaké podobné nabídky, jako ku příkladu jeden majitel pivovaru, milionář měl nemocnou ženu. Ani ti nejlepší specialisté ji nemohli pomoci. Uspěl o něm a sliboval mu obrovské peníze, přijde-li. Ale on nešel. Mnozí jiní boháči, kteří měli slabomyslné děti nebo sami byli duševně či tělesně ruinováni, telegrafovali či psali: „Přijedte tak rychle, jak je možné. Peníze nehrají roli.“ Ale pro takové volání zůstal hluchý, protože nechtěl být mimo vůli Boží.

Ačkoliv dobře znal cenu peněz, v plánování jeho cest a jeho služby nebyly směrodatné. Věděl, že dá-li Bohu první místo, stojí mu k dispozici všechny zdroje Boží.

Vždycky choval v srdci slovo: „Na sdílnost nezapomínejte, neboť v takových obětech má zvláštní libost Bůh.“ Jednou mě navštívil u nás doma. Asi si všiml, že mám poněkud obnošený oblek. Hned vzal moji ženu a mne do města, koupil mi nový oblek a pro ni celou výbavu. Byl hluboce dojat, že mohl pomoci dvěma lidem, které měl rád, že se uchýlil do tmavého koutku, aby si nepozorován od prodavačů, mohl setřít slzy.

Používal každou příležitost, aby pohnul lidi k láskyplným a dobrovolným obětinám. Bylo to při jedné konferenci, když povstal a řekl: „Dnes mám narozeniny. Vím, že mne máte rádi a chtěli byste mi něco pěkného dát. Vy, milé sestry, máte mnoho krásných šatů a dlouho nebudete žádné potřebovat, a vy, bratři, také. A tak udělejme sbírku pro misionáře v celém světě. Kéž je to pravá narozeninová oběť ke cti Boží. A opravdu, sešlo se velmi mnoho peněz. Vždycky mu dávání bylo blaženější než brání.

Po jeho smrti nám napsal jeden přítel z Melbourne /Austrálie/: „Nikdy nezapomenu na první konferenci víry v Sunderlandu r. 1908.

Byla uspořádána sbírka pro misii. Když bylo oznámeno, že se sebralo 70 liber, mnozí tleskali. Ale Wigglesworth se tvářil zklamaně. Jemu se to zdálo málo. Povstal, a zatímco se mu po tvářích řinuly slzy, řekl: „Zažili jsme letnice a jenom 70 liber!“ A netrvalo dlouho – na příští konferenci činila sbírka na misii 1 300 liber.

ŽIVOT RADOSTI

Wigglesworth často říkával: „Nikdo nemá ze života víc než já. Mám víc z jedné minuty než mnozí z celého měsíce.“

Svým radováním a kocháním se štěstím nám připomíná velikého chlapce. Miloval brouzdání se lesem, znal ve své domovině všechny ptáky v okolí a uměl rozpoznávat jejich hlasy. Když mu jednou jeho nejstarší synek řekl: „Tati, našli jsme malou kukačku, nedaleko odtud, přímo na cestě“, hned ji chtěl vidět a vyrazil s hochy. Jak ho to niterně uchvacovalo, když pozoroval, jak maličká ptáčátka při nejmenším zvuku pokaždé hned otvírají zobáčky. Bylo mu to ilustrací k Žalmu 81, verš 11: „Otevři jen ústa svá a naplním je.“

Jásal a radoval se nad každou kytičkou. Ať si prohlížel lilie, fialky, růže, karafiáty nebo vřes svého domova. James Salter vypravuje, jak šli jednou spolu přes slatiny:

„Nádherně se nad námi rozkládaly slatiny, pokryté přenádherným purpurově kvetoucím vřesem. Slunce zářilo plným jasem. Ptáci zpívali. Vzduch byl hotový balzám. Tu pozvedl Wigglesworth paže, hodil ramena dozadu, jak to obyčejně dělával a jásal: „To je zázračné víno, to je zdraví, a to je život!“ Šel kolem jakýsi starý muž, zastavil se a udiveně hleděl na počínání Wigglesworthovo. Když ho Wigglesworth spatřil, řekl mu: „Jaké nádherné místo! Jaký mír! Kdo tady žije, asi ani neumře.“ Odpověď starého pána jej zřejmě potěšila. Zněla: „Ba, ba, můj pane, jednou přece“.

Tiše bublající potůček mu připadal jako mile zpívaná písnička. „Ach, tady bych vydržel celou noc!“, volal. Choval se jako chlapec, chytil pstruhy a prohlížel si je; zpíval a jásal o závod s ptáčky, trylkoval se skřivanem a skotačil s králíky.

Jeho prázdniny byly svaté dny. Dopřával si jistý odpočinek, ale tu práci, kterou tolik miloval, neodložil – i v těchto dnech získával duše. Když ještě jeho paní a on byli mladí, cestovali na kolech po Skotsku. V jednom městě narazili na pouliční shromáždění. To byla pro sestru Wigglesworthovou vítaná příležitost. Hned se připojila, vystoupila a vydala radostné svědectví. Nato k nim přistoupil vedoucí a uspořádal týden zvláštních shromáždění. Večer zvěstovali Slovo Boží a přes den slézali kopce a vrchy v okolí. Během těchto výletů do hor získal Wigglesworth tři duše pro Ježíše.

Obzvlášť miloval Severní Wales. Dokonce v pokročilém stáří vystoupil ještě na vrcholk Snowdonu, aby plný zanícení pozoroval východ slunce. Jednou, bylo to v r. 1905, to bylo v době velkého probuzení ve Walesu, se setkal s velikým zástupem lidí, kteří hledali někde venku vhodné místo pro shromáždění, protože všechny dvorany byly příliš malé. Zpívali, modlili se a svědčili. Toto shromáždění nemělo žádného vůdce. Každý vzýval Pána jak uměl. Takové sejítí se zdálo bez začátku a bez konce.

Wigglesworth se radoval z nádherné duchovní atmosféry při tomto shromáždění, ale po chvíli řekl dceři: „Víš co, pojíme něco. Pojíme touto cestou, však někam dojdeme.“ Tak přišli k nějaké usedlosti. Vyšla jim vstříc selka. On jí řekl: „Jídlo máme s sebou, ale dej nám něco napít!“ Selka se omlouvala za to, že sama není řádně upravená a též kolem sebe, že má vše v nepořádku. Bude jenom prý na chvíli doma, protože v těchto dnech tráví skoro všechn čas ve shromáždění. O jídlo se skoro nestará. Pak jim připravila čaj. Wigglesworth se jí ptal: „Jste spasena?“ „Ne“, odpověděla, „ne v tom smyslu, jak to zvěstuje Evan Roberts, protože jsem metodistka.“ „Dobře“, zněla odpověď, „spasena můžete být jen dle zvěstování Ježíše Krista, skrze víru v Něho.“ A už otvíral Nový zákon a jasně jí vyložil cestu spasení. A dostalo se mu té radosti vést tuto duši k Ježíši. Na zpáteční cestě přivedl k Ježíši ještě další dvě duše.

V Kalifornii měl velmi rád návštěvy v přírodní rezervaci v Yosemite Valley. Večer co večer ve 21 hodin tam pořádali ohňostroj. Obyčejně jsou tam tisíce návštěvníků. Na volání: „Ať padá oheň!“ je z výše přes 300 m vrháno hořící dřevo, což působí jako ohnivý vodopád. I při takových příležitostech nesl Wigglesworth evangelium, neboť volal tak mocným hlasem „Haleluja“, že se to rozhlučelo celým údolím a všichni lidé zpozorněli. Takový pohled na padající oheň rozněcoval jeho letniční duši do nejhlubších hlubin a nikdy na to nemohl zapomenout.

Jindy byl přítomen představení, kde bylo předneseno dílo Handlovo „Mesiáš“. Oratorium dosáhlo svého vrcholu oním mocným zpěvem Haleluja, takže přítomní povstali z míst. Když sbor dozněl poslední slabikou a tónem, pozvedl svůj hlas k mocnému Haleluja, které přímo otřáslou celou dvoranou. Reportér, který o představení psal příští den v novinách, k tomu podotkl: „Takový hlas jsem v životě ještě neslyšel!“

Při svých četných cestách do mnoha zemí neopomenul si též prohlédnout pozoruhodnosti nádherné Boží přírody. Největší dojem na něho dělaly vodopády, ať už „Trummelbach“ ve Švýcarsku nebo Niagarské vodopády v Americe. Když se tak díval na ty řítící se proudy vod, slzy mu tekly po tváři a volal: „Můj Bože, můj Bože, jako ty proudy ať i z mého života plynou proudy vody živé!“ Po Niagarských vodopádech obvykle ještě navštívil New York, kde míval poslední shromáždění v USA a opravdu jako proudy, jako ony spousty vod, tak plynuly z něho proudy pozhnutí. Při pohledu na tyto majestátní divy Božího stvoření byla jeho duše uchválena a povznesena, a on chválil a velebil Boha. Ano, v přemíře radosti v Duchu Svatém jsem ho viděl poskakovat. S pozdviženými rukama velebil Boha a slzy se mu řinuly po tvářích. Pak s oblibou říkával: „Bratři, modleme se!“ Každé místo mu bylo Běthelem a každá skupina lidí zástupem vzývajících.

Radostnost mu zůstala až do konce života, říkával: „Ničeho nelituji. Není nic, proč bych se chtěl ještě jednou vrátit.“ Když se blížily jeho narozeniny nebo vánoce a někdo se ho ptal, co by si přál, říkával: „Není nic na tom světě, co bych si přál. Vždyť všechno mám.“ Nezůstal ušetřen bolesti. V roce 1913 zemřela jeho vroucně milovaná žena. Sloužila Pánu až do posledního dechu. Jednou na cestě ze shromáždění přestalo její srdce prostě tlouci.

Byl sice velmi zarmoucen jejím odchodem, ale zdálo se, že právě od té doby byla jeho služba nově Duchem podnícena a proniknuta zvláštním pomazáním. V roce 1915 mu zemřel nejmladší syn. Jeho smrt hluboce zranila otcovo srdce, ale z jeho dopisů je zřejmé, že se o to více vydal Pánu a že jeho služba se stala ještě větší, širší a vzácnější.

VELKÝ BOJ VÍRY

V 2.Samuelova 23:8-12 máme krátký přehled tří Davidových hrdinů. Jošeb Bašebet udeřil najednou na 800 ku zabití jich. Eleazar bil Pelištejce, až se mu ruka přilepila k meči. Bylo to veliké vítězství Izraelců, kteří se jen vrátili sebrat kořist. Šammá ubránil sám proti Pelištím díl polí posetých čockou. Jeho odvahou a neústupností byli útočníci poraženi a Hospodin dal veliké vítězství. Stejně jako tyto tři i Wigglesworth bojoval dobrý a vítězný boj víry.

Na téměř všeobecnou otázku: „Jak může člověk dosáhnout veliké víry?“ odpovídal: „Veliká víra je výsledkem velikých bojů. Velká svědectví jsou produktem velikých pokušení. Veliké triumfy mohou následovat jedině po velikých zkouškách.“ Není bez významu, že nejvyšší válečná vyznamenání ve všech zemích světa jsou vyjádřena křížem, znamením největšího boje a největšího vítězství.

Je mnoho lidí, kteří popírají pravdu, že Ježíš ještě dnes uzdravuje nemocné. Ale Wigglesworth zakládal svá kázání i jednání na pravdě, že Kristus je i dnes tentýž, že Pán, který se nemění ještě dnes praví nemocnému a potřebnému: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž tě uzdravuji.“ Jeden z jeho přátel, Tomáš Myercaugh, to vyjádřil takto: ten, kdo něco prožil, má víc než ten, kdo má jen zásadu, bojové heslo. Wigglesworth měl skálopevnou záštitu a oporu v osobním zážitku s Boží uzdravující mocí, a viděl též uzdravení od Pána tisíců těch, jimž sloužil. Pán dopustil to, aby prošel mnoha pokušeními, ale sám často svědčil: „Bůh vždy znovu na mne posílal své parní válce, aby mne potřel, ale nikdy mne nenechal ležet na zemi.“

Na počátku knihy jsme vyprávěli, jak ho Pán uzdravil od vnitřních vředů, když jeden horlivý mladý muž probojoval na modlitbě a pro umírajícího Wiggleswortha dosáhl vysvobození a uzdravení. Mluvili jsme též o jeho vysvobození z dlouhodobého a vážného utrpení s

hemoroidy. Slovo, které při této příležitosti z Písma obdržel, bylo: „*Ode dní Jana, křtitele, až do nynějška se však království nebes dobývá náporem a uchvacují je ti, kdo náporu užívají.*“ /Matouš 11:12/. Rozuměl tomu jako volání k cvičení se v násilné, neodraditelné víře, aby přemáhal pokušení ve svém vlastním těle. V té době opravdu doslova útočil na trůn milosti a násilím uchvacoval nebeské království. Později se jeho modlitby za lidi ďáblem spoutané vyznačovaly svatou násilností, mocí, a hleděl naplnit půst popsany Izajáš 58:6: „*Toto je půst, který si přeji: Rozvázat (pouta ničemnosti,) uvolnit řemeny jha a propustit utlačované na svobodu, zpretrhat každé jho.*“ Nikdy tu nestál jako dítě, které hladí kočku, ale jako muž, který uchvacuje kořist z tlamy draka.

V posledních letech svého života, prošel třemi strašnými tělesnými pokušeními. První začalo dobrých 15 let před jeho smrtí. Vzduroval mu s obdivuhodnou silou víry. Byl na prohlídce u jednoho lékaře, kterého dobře znal, a ten mu řekl: „Pane Wigglesworthe, mám tu váš rentgenový snímek, který ukazuje váš stav. Je to s vámi velmi vážné. Máte ledvinové kameny ve velmi pokročilém stádiu. Uposlechnete-li mé rady, podrobíte se co nejdříve operaci. Je to jediná pomoc od zdoluhavé, velmi bolestivé nemoci. Kameny mohou být příčinou vaší smrti. Dovolte, zavolám do nemocnice a objednáám vám lůžko.“ Patříc do rozhorleného obličeje lékaře, odpověděl: „Pane doktore, ten Bůh, který toto tělo stvořil, může ho i uzdravit. Co živ budu, žádný nůž se ho nedotkne.“ „Ale co s kameny?“, ptá se lékař. „Pán Bůh si s nimi poradí“, byla jeho odpověď. Lékař mýnil: „Nuže, až se to stane, rád to uslyším.“ „Také že to uslyšíte“, odpověděl Wigglesworth, když odcházel z ordinace.

Dnem i nocí trpěl rostoucími bolestmi. Na příhodné místo po ruce si postavil nádobu na močení. Jednou měl neobyčejné záchvaty, a když dcera šla nádobu vyprázdnit, všimla si na dně husté, šedé usazeniny. Byly v ní kusy špičaté hmoty, podobné nahrubo rozdrčené ořechové skořápce. Něco takového při ledvinovém onemocnění vyloučit, muselo působit mučednické bolesti. Když mu to ukázali, poznamenal: „To je začátek konce, Pán operoval.“ Byl to sice začátek, ale konec byl ještě daleko. Stálo ho to ještě mnohá léta velikého utrpení, než vyšel poslední kámen. Ukázal lékaři kámen, který z něj vyšel a ten připustil, že je to div, že byl schopen něco takového z ledviny dostat. Pro ty však, kteří znali jeho boj, bylo otřesné, jak mohl vytrpět tolik neslýchaných mučednických bolestí. Vylučoval kameny, a přitom mu každý nerv tančil bolestí, a také při tom ztratil nemálo krve, ve své službě však nepolevil.

Jednou vstal z lůžka a vydal se na cestu na ostrov Man, kde se měl modlit za několik nemocných. Byla to daleká a únavná cesta. Tři hodiny vlakem a několik hodin lodí za zimního počasí. Jedna ošetřovatelka, jeho příbuzná, ho doprovázela a prosila ho, aby se vrátil do postele s teplými termofory, protože přece je tak nemocný. Ale neuposlechl a zdržel se na ostrově tak dlouho, dokud neposloužil nemocným k uzdravení a osvobození. Přitom bojoval sám s kameny, které putovaly dolů, a na zpáteční cestě ztratil tolik krve, že úplně v obličeji pobledl. Museli ho zabalit do mnoha teplých pokrývek, aby se zahřál. Později odjel na odkládanou cestu do Švédska a Norska. Doprovázel ho zeť. Wigglesworth probojoval celé noci a čas od času se válel po podlaze ve snaze vytlačit kameny. A přesto vstal a dvakrát denně sloužil nemocným. Ve velké Filadelfské budově byla služba nemocným obzvláště těžká. Večer řekl kazatel, bratr Lewi Petrus, že odpoledne bylo poslouženo více než 800, večer 500 lidem. Děly se veliké divy, když sloužil nemocným ve jménu Ježíše Krista, a ačkoliv nesmírně trpěl, když se modlil za druhé, jemu samému se neulevilo. Vpravdě je možné o něm říci, že ve slabosti těla sloužil.

Ve Švýcarsku táhl sbory jako plamen. Jeho službu následovalo zavraždění, duše byly zachráněny, těla uzdravována od zlých neduhů. Veliké sály byly přeplněny, lidé si odnášeli požehnání. Ale jen málokterí věděli, jak velikým tělesným pokušením Wigglesworth prochází. Ale stál nad tím vším statečně jako skála.

V USA plnila jeho přítomnost největší sály, modlil se za tisíce lidí, ale pokušení nepřestávalo. Často ho jeho zeť a dcera museli opustit ležícího na lůžku. Když mluvil ke shromáždění, snášel bolest, jak dlouho jen mohl. Pak rychle zmizel a hledal někde na chvíli útočiště a ulehčení, to však jen proto, aby se zase vrátil a pokračoval ve shromáždění.

James Salter vydává svědectví:

"Protože jsem s ním býval častěji na jeho cestách a sdílel obyčejně s ním pokoj, musel jsem se často divit, jak vzdor všemu tomu pokušení nemocí byl plný horlivosti ke službě a hlubokého soucitu s nemocnými. Protože jsem jej znal jako málokdo jiný, měl jsem dost příležitostí odhadnout, jak mu je na duchu či na těle. Sdíleli jsme se důvěrně. Jistěže měl železnou náuru a vůli jako z ocele, ale vždyť jsem lidi podobných vlastností viděl namnoze zhroucené v daleko menších pokušeních. Ale on všechny bolesti a utrpení snášel ve vědomí, že slouží Božím plánům, a tak v nich a za ně dobrořečil.

Měl skleněnou nádobku, v níž uchovával všechny kameny, jež vyloučil. Nakonec jich bylo několik set. Po mučednictví a zkouškách, které trvaly celých šest let, vyšel s vírou i v ohni přezkoušenou více upevněný než kdy jindy a s obnovenou, neotřesitelnou důvěrou v Boha. Usiloval podobat se Jobovi a Pán Bůh mohl skrze něho triumfovat nad Satanem. Jeho důvěra v Boha během celé doby zkoušek byla vyjádřena Jobovými slovy: *„Vždyť on zná mou cestu, kdyby mě vyzkoušel, vyjdu jako zlato. Má noha se přidržela jeho kroku, zachoval jsem jeho cestu a nechtěl se odvrátit.“* /Jób 23:10-11/.

Roku 1937 navštívil Wigglesworth Jižní Ameriku. Často poznamenával, že to byla nejnamáhavější cesta celého jeho života, na níž měl několik pokušení. Nebylo mu dobře hned když opouštěl Anglii a již při vstupu na loď trpěl velkým bolestivým záchvatem. Skoro celou cestu na moři trpěl dnou, která jeho nohy poutala tak, že mu chůze působila nesnesitelné bolesti. Přes tyto překážky to byla velice požehnaná cesta a výsledky jeho služby, zachraňující duše a uzdravující těla, vidíme ještě dnes.

Jeden muž, který přijal četbou jeho knihy veliké požehnání, zakoupil prostorné auto a vozil ho po celou dobu jeho pobytu v Jižní Americe. Dcera a zeť ho doprovázeli. Jednou večer po zvlášť těžké službě, zavřel dveře ložnice a svěřil se zeťovi, že utrpěl těžkou kýlu. Myslel, že je to od nastupování a vystupování z auta. To jistě přispělo. Ale během služby několikrát seskočil a vyskočil z vysokého pódia, což bylo jistě pro 78letého muže nemalou námahou. Ale cestu dokončil a nesvěřil se nikomu jinému než svému zeti. Na této cestě se konala shromáždění ve velkých sálech. Tisíce kilometrů jezdil po špatných a nebezpečných cestách, kázal, modlil se za nemocné, černé i bílé, jedl nezvyklá jídla, potil se pod horkým sluncem a vůbec se nešetřil. Nechoval se jako člověk s nebezpečnou kýlou. Tu se zjevilo jiné tajemství, které sdílel se svým Bohem.

Na podzim 1944 prodělal opět těžké období náporu tělesné nemoci. To mu bylo 85 let. Dle svého zvyku seděl v parku nedaleko svého bytu. Po příchodu domů si domácí všimli, že má silně znetvořený obličej a že špatně vládne celou polovinou těla. Dali mu najíst a uložili ho. Po zbytek dne nebyl plně při vědomí. Večer syn usoudil, že by měli zavolat lékaře. Byl to tentýž, který mu před lety doporučoval operaci. Ale Wigglesworth prosil, aby ho nechali o samotě.

Lékař konstatoval úžeh, a vyslovil se, že asi nemoc nepřežije. Ale po dvou dnech se Wigglesworth vzpamatoval, zesílil, povstal, ještě dvakrát upadl zpět, kolísal celým tělem, ale šel. Jeho drazí ho obsluhovali a celou zimu o něho věrně pečovali. Počátkem nového roku prožil zázračný dotek shůry na těle i na duchu. Začal znovu vyřizovat dopisy a chtěl vycházet jako obyčejně. V té době mu Pán obzvláště osvětlil Římanům 8:11: „*Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.*“ Jeho dopisy i řeči byly plné tohoto poselství. Úplně omládl a napsal svou zkušenost k uveřejnění.

O velikonocích zaujal opět místo, jako předseda prestonské konference. Ani se nemohl dočkat, až budou zazpívány písně k zahájení konference, aby mohl vydat své svědectví. Římanům 8:11 bylo jeho textem pro všechna shromáždění. Zase bylo slyšet jedno jeho známé úsloví: „Ani nevím, že mám nějaké tělo.“ V takovém stavu duchovní a tělesné svěžesti a zdatnosti zůstal až po svůj odchod domů. Dosáhl 87 let.

Léta předtím, jak svědčí jeden z jeho přátel, pravil na jedné konferenci, že prosí Pána o dalších 15 let. Pán mu je přidal do posledního týdne. Byla to léta, v nichž navštívil mnohé země Evropy, Jižní Ameriku a Spojené státy, kde Pán Bůh všude potvrzoval slova jeho svědectví činěním divů a zázraků.

Po pohřbu jednoho ze svých milých přátel šel domů. Předtím se ještě modlil za jednu nemocnou rakovinou. Po návratu z pohřbu, který odbavoval jeho zeť, se tázal, jak se daří té nemocné paní. Když mu řekli, že se jí jen trochu ulevilo, vzdychl hluboce, a byl to snad ten povzdech soucitu, který zlomil jeho srdce. Brada mu klesla na prsa a bez jakékoliv viditelné bolesti vešel ke svému Pánu, kterého tak vroucně miloval.

VÝŇATKY Z JEHO KÁZÁNÍ

O DUCHOVNÍCH DARECH I.Kor.12,1-6.

V 1.Korintským 12:1 čteme: „*Co se týká duchovních projevů, bratři, nechci, abyste byli v nevědomosti.*“ Církev Páně je postižena velikou slabostí, protože v ní panuje strašná nevědomost o Duchu Svatém a darech, které svým příchodem přinesl. Bůh chce, abychom zjevením poznali jeho vůli, pokud se týče moci a projevů jeho Ducha, abychom tak byli v každém ohledu vyzbrojeni, jemu k dispozici a ustavičně lační přijímat od jeho Ducha víc a více. V uplynulých letech jsem pořádal mnoho konferencí a zjistil jsem, že je mnohem lépe dát slovo bratru, který sice není pokřtěn Duchem Svatým, ale lační a prahne po všem, co Bůh pro něho má než člověku, který sice jednou přijal křest v Duchu, ale stal se sebejistým, spokojeným se sebou samým a sedí tu sytý a strnulý. Samozřejmě dám přednost tomu, kdo je pokřtěn Duchem a k tomu prahne po dalším požehnání z Boha. Kdo nelační a neprahne mít víc z Boha, je na každé konferenci mimo program.

Není možné docenit nebo přecenit důležitost naplnění Duchem Svatým. Nemůžeme stát v pokušeních dne jako vítězové, nemůžeme jako On jest ve světle i my chodit ve světle, nemůžeme vybojovávat království, působit spravedlnost nebo svazovat moc satanovu, nejsme-li ustavičně plni Ducha Svatého.

Čteme, že prvotní církve zůstávala pevně v učení apoštolském, ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Stejně tak je i pro nás nesmírně důležité pevně zůstat v těchto věcech. Po

určitou dobu jsem měl bližší společenství s tzv. Plymouthskými bratřími. Drží se pevně Božího slova, stojí si zdravě pokud se týče křtu vodou a nezanedbávají lámání chleba, které se u nich koná každou neděli. Tito lidé jako by měli vše, kromě zápalky. Mají sice dřevo, ale chybí jim oheň. Kdyby ho obdrželi, jak by vzpláli! Ale protože jim chybí oheň Ducha Svatého, není v jejich shromážděních života. Jeden mladík, který k nim chodil do shromáždění, byl pokřtěn Duchem Svatým se znamením jazyků (jak ten Duch dává vymlouvati). Z toho byli tito milí bratři úplně vedle. Utíkali k jeho otci a pravili: „Musíš si vzít svého syna stranou a promluvit s ním, ať s tím přestane.“ Otec se obrátil k synovi a řekl: „Můj milý synu, 20 roků už navštěvuji tento sbor a nikdy jsem nic takového neslyšel. Jsme založeni na pravdě, upevněni v ní, nepřejeme si nic nového, nechceme to.“ Syn odpověděl: „Je-li to vůle a plán Boží, rád poslechnu, ale jaksi se mi to nezdá.“ Když jeli domů, najednou kůň zastavil a nemohl dál; kola uvázla hluboko v kolejích. Otec tahal za opratě, ale kůň se nehýbal z místa. Teď se zeptal: „Co myslíš, že se stalo?“ Syn odpověděl: „Uvázli jsme.“ Bůh nás zachovej před uváznutím.

Bůh chce, abychom měli pro duchovní dary plné pochopení; máme po nich horlivě toužit a zároveň se snažit jít mnohem vyšší cestou ovoce Ducha. Musíme Boha o jeho dary prosit. Je to opravdu závažná věc mít křest Ducha a přece uváznout. Je to tragédie, je to smutné, když je někdo schopen chodit Duchem sotva dva dny. Musíme být ochotni a všechno k tomu nasadit, aby se nám dostalo zjevné Boží pravdy a plnosti Ducha Svatého. Jedině s tím může být Bůh spokojen, a ani my bychom se neměli spokojit s něčím menším. Jeden mladý Rus přijal Ducha Svatého a byl mocně vyzbrojen mocí s výsosti. Několik sester chtělo znát tajemství jeho moci. Tajemství jeho moci bylo ustavičné očekávání na Boha. Jakmile ho Duch Svatý naplnil, zdálo se, že každé jeho dechnutí je od té chvíle modlitbou. Celá jeho služba od té doby v každém ohledu rostla - šlo to výš a výš.

Znal jsem jednoho bratra, naplněného Duchem Svatým, který kázal jen tehdy, když věděl, že je mocně pomazán Boží mocí. Byl požádán, aby promluvil v jednom metodistickém shromáždění. Byl ubytován u kazatele. Když mělo začít shromáždění, řekl pastorovi: „Jděte napřed, přijdu za vámi.“ Sál byl nacpán, ale host nepřicházel. Kazatel byl znepokojen a poslal svou dcerušku, aby se podívala, proč se neobjevuje. Když přišla k jeho dveřím, slyšela ho třikrát zavolat: „Nepůjdu!“ Vrátila se k tatínkovi a řekla mu, že slyšela hosta třikrát zavolat, že nepůjde. Ale když potom přišel a kázal, moc Boží se projevila mimořádným způsobem. Kazatel se ho pak zeptal: „Proč jsi říkal dcerce, že nepůjdeš?“ Host odpověděl: „Vím dobře, kdy jsem zmocněn. Jsem obyčejný člověk a říkal jsem Pánu: Neodvážím se jít dříve, dokud mne nenaplníš čerstvou mocí tvého Ducha. A když mě pak jeho sláva naplnila k přetékaní, mohl jsem přijít do shromáždění.“

Ach ano, v přítomnosti Ducha Svatého je moc, požehnání, jistota a pokoj. Jeho přítomnost můžeš vnímat a vědět, že ON je s tebou. Není třeba ztrácet hodiny bez niterného vědomí jeho svaté přítomnosti. Spočívá-li na tobě jeho moc, neznáš nezdaru, nemůžeš zklamat. Jsi každého času nade vším.

"Víte, že když jste byli pohané, bývali jste neodolatelně vlečeni k němým modlám."
/1.Korintským 12:2/.

Žijeme v době milosti pro pohany. Když Židé pohrdli jeho požehnáním, rozptýlil je Pán a do ušlechtilé olivy, z níž Židé byli vylomeni, vštípil pohany. Nikdy před tím Pán Bůh žádný lid, který ani lidem nebyl, tak nepočtil. Vštípil pohany, aby provedl svůj úmysl, aby evangelium bylo kázáno všem národům a byla přijata moc Ducha Svatého, aby tento úkol mohl být splněn. Je

to Boží milosrdenství, že se sklonil k pohanům a učinil nás účastníky vši blaženosti a požehnání, které náleželo Židům. A pod tímto nebeským stánkem slávy se nám dostává všeho požehnání věřícího a věrného Abrahama, protože i my jsme uvěřili - Haleluja!

"Proto vám oznamuji, že žádný, kdo smluví v Duchu Božím, neřekne: ‚Ježíš buď proklet,‘ a nikdo nemůže říci: ‚Pán Ježíš,‘ jedině v Duchu svatém." / 1.Korintským 12:3/.

V posledních dnech vyšlo mnoho zlých a klamných duchů, aby uloupili Ježíši jeho vládu a jeho pravé místo. Jak mnozí otevírají těmto démonům dveře i dům modernistickou teologií, křesťanskou vědou apod. Všechny tyto zlé kultury popírají základní pravdy Božího slova. Popírají věčné zahynutí a trest stejně jako božství Pána Ježíše. Nikdo, kdo propadl některému z těchto bludů, nemůže být pokřtěn Duchem Svatým. Ani přesvědčený katolík nemůže obdržet křest v Duchu. To proto, že na místo Ducha Svatého postavil Pannu Marii. Ukaž mi jediného katolíka s jistotou spasení. Kdo spoléhá na vlastní skutky, nemůže mít jistotu spasení. Jen s ním promluv a uvidíš, že neví, co je to znovuzrození. Nenajdeš nikoho pokřtěného v Duchu ani mezi tzv. Badateli Bible nebo svědky Jehovovými, protože neznají Krista jako osobního Spasitele. Věz, že žádný kult, žádné obecnství nemůže očekávat křest v Duchu Svatém, nepostaví-li Pána Ježíše nade všechno, není-li ON středem.

Nejdůležitější ze všeho je vyznávat Ježíše jako Pána. Mohli bychom pobloudit, stát se jednostrannými, kdybychom zdůrazňovali pouze Boží uzdravující moc, nebo kázali jen o křtu vodou. Nikdy však nepobloudíme, budeme-li oslavovat Pána Ježíše Krista tím, že mu uprázdňujeme přední, první místo a budeme-li ho vyvyšovat jako Pána a jako Krista, jako Boha. Boží rozkaz k nám zní: buďte naplněni Duchem! Nestačí plný kalich, máme mít ustavičně oplývající, přetékáající kalich. Je to s tebou moc smutné, nežiješ-li v plnosti, která přetéká. Hleď, ať nikdy nežiješ pod normu! Dle Písma máš mít hojnost, přetékáající hojnost. Díky Bohu!

„(Jsou rozdíl v darech milosti), ale tentýž Duch;“ / 1.Korintským 12:4/. Každý projev Ducha Svatého je nám dán k užítku. Působí-li ve shromáždění Duch Svatý a účinkují-li jeho dary, bude každý mít užitek. Viděl jsem mnohé, kteří byli strašně vybičováni. Věřili v dary, prorocství, ale používali těchto darů bez moci Ducha Svatého. Musíme dávat pozor na Ducha Svatého, aby nám mohl ukázat, jak a kdy máme darů použít, abychom jich nikdy nepoužili bez moci Ducha Svatého. Nevím, zda je dnes ve sborech ještě něco horšího, než když se lidé opovží používat darů Ducha bez moci Ducha. Nikdy to nedělej! Nechť nás Pán Bůh zachová od takového počínání!

Jsme-li naplněni Duchem Svatým, mohou se skrze nás projevovat dary Ducha, aniž bychom si vůbec byli vědomi, že některý z darů máme. Byl jsem na různých místech, abych přisluhoval, a shledal jsem, že pod vlivem pomazání Duchem Svatým se uprostřed věřících daly mnohé podivuhodné věci, když sestoupila Boží sláva. Každý, koho Pán Bůh naplnil svým Duchem, smí očekávat, že se při něm projeví kdykoliv kterýkoliv z devíti darů Ducha Svatého, aniž by si byl vědom, že nějaký dar má. Často jsem uvažoval, co je lepší: být ustavičně naplněn Duchem Svatým a vidět divy a zázraky, aniž by si člověk byl vědom, že má nějaký dar, nebo vědět, že nějaký dar mám.

Jestliže jsi dostal nějaké dary Ducha a jsou-li požehnané, dbej, abys jich nikdy za žádných okolností nepoužíval, pokud na tobě nespočine moc Ducha Svatého, která by dar manifestoval. Mnozí používali prorocství bez pomazání Duchem Svatým, operovali s ním a dopadlo to tělesně, přinesli zkázu a nepořádek, zlomili srdce, zranili mnohé, svedli a zmátli slovy. Nehledej

duchovní dary, pokud ses pevně nerozhodl zůstat v Duchu Svatém. Dary se smí projevovat jedině v moci Ducha Svatého.

Pán ti dovolí být velmi opojený v jeho přítomnosti, ale rozvázný mezi lidmi. Vidím rád lidi tak naplněné Duchem Svatým jako těch 120 o Letnicích, ale nerad vidím opojené lidi na nepravém místě. Působí nám nemalé potíže, když je někdo ve shromáždění takto opojený, a přijdou lidé, kteří z Božího slova nic nemají. Jestliže jsi v takovém případě opojený nebo dovolíš-li si být opojen, pak zaháníš lidi; nehledí pak na Boha, ale na tebe. Zavrhnou pak všechno jedině proto, že jsi v pravou chvíli nebyl střízlivý. Apoštol Pavel píše: "*Když jsme byli jako blázni, bylo to pro Boha; když jednáme rozumně, je to pro vás.*" /2.Korintským 5:13/. Můžeš být nesmyslný, můžeš zajít dokonce kousek dál než být opojen. Můžeš poskakovat, ale nechť se to děje v pravý čas. Mnohé věci jsou patřičné, milé na pohled a utěšené, když jsou všichni v Duchu. Mnohé věci se však jeví nesmyslné a jsou nesmyslné, když jsi mezi lidmi, kteří nejsou v Duchu. Dejme pozor, abychom neměli „požehnané chvíle, slavné chvíle, krásný čas, vznášení se, plynutí“ na účet někoho jiného, kdo není zběhlý v těchto věcech. Chceš-li takové „krásné chvíle“, pak hled, aby k tomu byla vhodná duchovní atmosféra, aby všichni lidé nasadili stejný tón; pak to bude opravdu požehnané.

Ačkoliv je velice dobré opravdově usilovat o nejlepší dary Ducha, musíme uznat, že nejdůležitější je být naplněn mocí samotného Ducha Svatého. Nikdy nebudeš mít potíží s lidmi naplněnými Duchem Svatým, ale budeš je mít s těmi, kdo předstírají, že mají dary Ducha, ale přitom jim chybí moc. Pán nechce, abychom měli nedostatek kterýchkoliv jeho darů, ale rád by nás viděl zároveň tak naplněné Duchem Svatým, aby to byl Duch Svatý, který by se skrze dary projevoval. Tam, kde je nám cílem Boží oslavení, smíme oprávněně očekávat každý pravý dar a toužit po jeho projevení. Oslavit Boha je více než zbožňovat dary. Potřebujeme při každém daru Ducha Božího, ba mnohem více, smíme očekávat celou Boží Trojici: rozličné dary - tentýž Duch, rozdílná přisluhování - tentýž Pán, rozdílné moci - tentýž Bůh / 1.Korintským 12:4-6/. Jsi s to pochopit, co to znamená, když sám trojjediný Bůh se projeví v našich shromážděních v celé své plnosti?

Podívej se na velký parní kotel lokomotivy. Stojí-li roztopený a plný páry a jen trošku vypustí, vypadá to, že se rozskočí. Takoví jsou někdy ti milí svatí. Začnou křičet, ale ne ke vzdělání, naprázdno. Ale jakmile se lokomotiva hne z místa, pak slouží kotel svému účelu. Jeho síla táhne mnoho vozů. Je to nádherné být naplněný mocí Ducha Svatého, a tak se mu poddávat, že skrze nás, může provést své záměry a cíle. Z našich rtů plynou Boží výroky, naše srdce je plné radosti, a i náš jazyk se raduje. Je to v nás skrze Ducha Svatého přebývajíc moc, která se projeví navenek. Ježíš Kristus je oslaven. A je-li tvá víra v něm obživena, občerstvena, pak z tebe, z tvého nitra poplynou proudy vody živé. Duch Svatý se bude z tebe rozlévat jako veliký proud a tisíce lidí zakusí požehnání, protože jsi jemu oddaným potrubím, jímž Duch Svatý může téci. To nejdůležitější, to jediné, co má cenu, co je hodnotné v našem životě je, abychom hleděli být ustavičně naplněni Duchem Svatým k přetékání. Nic se Pánu tolik neoškliví, jako když jsme nedbalí v této věci. Pán Bůh nám přikazuje, abychom byli plni Ducha Svatého. Věř, že do té míry, jakou postrádáš plnosti, promarňuješ, ztrácíš možnosti stát cele v souhlasu s Božím plánem pro tvůj život. Pán nás chce vidět kráčet dopředu, od víry k víře, od slávy k slávě, od plnosti k přetékání. Není pro nás dobré, vezíme-li svými myšlenkami ustavičně v minulosti. Musíme běžet k cíli, kupředu, k vyššímu základu, kde bychom se osmělili věřit Bohu. On sám

objasňuje, že když na nás přijde Duch Svatý, budeme mít moc s výsosti. Věřím, že je lavina, záplava moci Boží, které můžeme dosáhnout, jen když pro ni budeme mít otevřený zrak.

Pavel jednou napsal: "*přejdu k viděním a zjevením Páně.*" /2.Korintským 12:1/.

Bůh nás uvedl do postavení, v němž od nás očekává, abychom se stali účastníky jeho posledního zjevení, totiž zjevení té slávyplné skutečnosti: Kristus v nás, a co to doopravdy znamená. Jen tehdy můžeme být plně účastni Krista, jsme-li naplněni Duchem Svatým; vtržení k novým zjevením na vyšším základě nám dává ochranu proti upadnutí zpět do našeho starého, přirozeného smýšlení, z něhož nám neplyne žádný užitek. Důvod, proč tak důrazně mluvím o důležitosti plnosti Ducha Svatého, je: rád bych tě vyrval ze všeho lidského plánování a smýšlení, a přivedl tě do plného zjevení Pána Ježíše Krista. Toužíš po pokoji? Je v Ježíši. Chceš zůstat zachován od všeho toho, co v těchto posledních dnech satan provokuje a vyvolává, aby zmátl a svedl dítky Boží? Přijmi a trvej v plnosti Ducha Svatého a on ti zjeví, že všechno, co potřebuješ, je v Kristu, našem Pánu.

Velmi důrazně bych chtěl podtrhnout důležitost služby Ducha a zjevení Ducha, které je dáno každému k užítku. Pokud se vydáš Duchu Páně, má v moci tvůj rozum, srdce, hlas. Duch Svatý má moc odhalit Krista, zjevit ti ho v jasné podobě a pak použít tvůj jazyk, aby ho oslavoval, a to takovým způsobem, jak by toho nikdy bez moci Ducha Svatého nebyl schopen.

Nikdy neříkej, že budeš-li naplněn Duchem Svatým, musíš pak dělat to či ono, že jsi něco povinen. Kdykoliv lidé něco „musí“, hned vím, že to není Duch Boží, ale jejich vlastní duch, který je pudí dělat neužitečné věci, které nemají žádný význam. Mnozí ruší shromáždění křikem. „Musíš-li“ křičet, najdi si nějaký sklep. Křik neslouží ke vzdělání. Věřím pevně, že je-li nad tebou Duch Svatý a pudí-li tě on k mluvení, jak on dává vymlouvat, pak to bude vždy ke vzdělání. Ale nepřipravuj shromáždění o požehnání, nekaz je, když místo abys ustal, pokračuješ dál mocí vlastního ducha. Kdo kazí modlitební shromáždění? Ti, kdo začnou Duchem a končí tělem. Není nic milejšího než modlitba, ale můžeš pokazit celé modlitební shromáždění, modlíš-li se dál z vlastního ducha, když Duch Svatý tě přestal inspirovat. Často říkáme cestou domů ze shromáždění: „To bylo krásné kázání. Jen kdyby byl přestal o půl hodiny dříve.“

Nauč se okamžitě umlknout, jakmile přestane působit pomazání Duchem Svatým. Duch Svatý pro tebe horlí. Tvé tělo je chrámem Ducha Svatého, a on nenaplnuje chrám proto, aby oslavil člověka. Jedině k oslavení Boha. Nemáš žádnou licenci, žádné oprávnění jít dál za „Takto praví Hospodin“ a pokračovat sám.

Všimneme si ještě jedné stránky. Bůh touží mít shromáždění co nejsvobodnější. Nemáš právo klást svou ruku na působení Ducha. Mohlo by ti to přinést mnoho obtíží. Musíš být ochoten dovolit čerstvě pokřtěným duším trošku vybočit z míry. Copak si už nepamatuješ, že jsi také vybočoval z míry, když jsi vešel do plnosti Ducha? Teď však ses stal až příliš „střízlivý“ a opatrný. Je to moc smutné, že mnozí se stali tak velice „střízlivými“, protože už dnes nestojí v té plnosti, v jaké žili kdysi. Je třeba vzhlížet k Bohu o moudrost, abychom nepřekáželi, neuhašovali Ducha a jeho moc, když se chce v našem středu projevit. Přeješ-li si sbor plný života, pak to musí být sbor plný zjevení Ducha. Nikdo nepřibude, nebudou-li přítomná zjevení Boží. Je třeba úpěnlivě prosit Boha o zvláštní milost, abychom neupadali zpět tím, že posuzujeme duchovní věci přirozeným měřítkem, z přirozeného hlediska.

Kazatelé, kteří ztratili pomazání, musí činit hluboké pokání, vypořádat se s Bohem, aby znovu pomazání obdrželi. Budeš-li naplněn milostí Páně, nebudeš hned každého ve sboru posuzovat, soudit, ale budeš každému důvěřovat děj se co děj, budeš mít srdce, které všemu věří; i když

dojde k nějakým výstřednostem, budeš věřit, že Duch Svatý dohlíží nad vším a dbá, aby byl jedině Ježíš oslaven a vyvýšen a zjeven hladovým duším, které touží ho poznat. Pán nás chce vidět moudré v dobrém, bez bázně vůči zlému, svobodné od podezírání a nedůvěry; máme vejít do podobnosti s Ježíšem a odvážit se věřit, že Bůh, ten všemohoucí, nade vším bdí. Haleluja!

Duch Svatý je ten jediný, který Pána Ježíše Krista vyvýší, ten jediný, který ho oslaví a jeho lesk a jeho slávu postaví do popředí. Je-li člověk naplněn Duchem Svatým, je nemožné držet jazyk za zuby. Mohl bys mi povědět o nějaké němé, Duchem pokřtěné duši? Nenajdeš takovou ani v Písmu ani mimo ně. Duchem Svatým jsme byli naplněni k tomu, abychom oslavovali Pána, jeho velebili, a nemělo by být jediného shromáždění, v němž by svatí Pána v Duchu a v pravdě nechválili, nevelebili, neoslavovali, nevzývali a nekořili se před ním.

Zároveň však chci napomenout k jisté opatrnosti, protože naše nedostatky a nezdary jsou často zaviněny tím, že nepočítáme se skutečností, že stále ještě žijeme v těle. Pokud žijeme na zemi, potřebujeme tělo. Ale naše tělo musí být používáno Duchem Svatým a pod jeho dohledem. Máme svá těla vydávat Bohu jako živou, svatou, bohubou oběť, kterou má být naše rozumná služba. Každý úd našeho těla má být skrzskrz posvěcen, aby mohl spolupracovat v plné harmonii s Duchem Svatým. Naše oko má být posvěcené. Od chvíle, kdy jsem si v Příslaví 6:13 a 10:10 přečetl, co Bůh praví o „mhouření očima“, nikdy jsem už na nikoho nemrkl. Přeji si, aby mé oči byly tak posvěcené, aby je Pán mohl vždy používat. Duch Páně nám dá do srdcí takový soucit s dušemi, že to bude vidět i na našich očích.

Pán Bůh nikdy nezměnil jím uložený běh věcí, totiž, že nejdříve se projeví přirozené, pak teprve duchovní. Kupř. když se modlíš, může být první slovo ještě z tvé mysli a přirozenosti, ale další pak již v moci Ducha. Začneš a Bůh dokoná. Stejně je tomu, má-li se vyslovit zjevení Ducha. Cítíš popud, vdechnutí Ducha, začneš mluvit a Duch ti dá výpovědi, tedy to, co on chce zjevit. Tisíce lidí se připravily o nejnádhernější požehnání; nemohli jich být účastni, protože neměli víru, aby „vykročili“ a začali v přirozeném, myslí, v plné důvěře, že Duch Svatý je mocen přenést je do oblasti nadpřirozeného. Přijímáš-li Ducha Svatého, přijímáš Boží dar, v němž jsou obsaženy všechny dary Ducha. Pavel napomíná Timotea, aby v sobě rozněcoval dar, který má. Cesta, na níž se rozněcuje dar, který je v našem nitru, je, že začneme vírou a on sám, Pán, Duch nám dá, čeho je v daném případě potřebí. Ujišťuji tě, nezačneš, dokud nebudeš cele vydán Bohu a jím naplněn. Viklá-li námi strach a vydáme-li se mu, pak se vzdáváme satanu. Satan ti namlouvá: „Vždyť je to všechno tvoje.“ On je lhář. Naučil jsem se následujícímu: Když mne Duch Boží rozněcuje, už neváhám hovořit v jazycích; mluvím, a Duch Boží mi dává výpovědi i výklad. Poznal jsem, že pokaždé, když se k tomu Pánu vydám, dotkne se mne svojí božskou mocí a obdržím od Ducha Svatého hlavní myšlenku, která pohne shromážděním, pohne skrze víru.

Může se stát, že navštívíš shromáždění a věříš, že se tam setkáš s Bohem. Ale evangelista třeba není právě v opravdovém souladu a spojení s Bohem. Lidé ve shromáždění nedostávají to, co Bůh jim chce dát. Pán to ví. Ví, že jeho děti lační. Co se stane? Pravděpodobně uchopí ty nejmenší nádoby a vloží do nich svoji moc. Vydají-li se Duchu Svatému, začnou mluvit jazyky - Pán dá jak výpovědi, tak výklad. Je třeba pást Církev Páně, a Pán použije těchto prostředků, aby mohl k svým dětem promluvit. Letniční se nesmí spokojit přirozeným poselstvím. Dostali se do styku s nebeskými věcmi a ničím menším nemohou být uspokojeni. Cítí dobře, když něco ve shromáždění schází, vzhlíží k Bohu, a on je opatří tím, co postrádají.

Jsme-li naplněni Duchem Svatým, netušíme, kolik máme. Naše chápání je tak omezené, že to nemůžeme vůbec pochopit. Jediná cesta k poznání moci, která nám byla darována, je používat ji, když se skrze nás projevují služby a znamení Ducha Božího. Myslíš, že Petr a Jan věděli, kolik mají, když vstupovali do chrámu, aby se modlili? Byli omezení v chápání i ve vynášení toho, co obdrželi. Čím více se přiblížíme k Bohu, tím více si uvědomujeme svou chudobu, chudobu člověka a voláme s Izaiášem: "Nejsem hoden, jsem nečistý!" Ale Pán nás očistí svojí svatou, drahou krví, žhavým uhlím z oltáře, a budeme čisti, přepálení a pak jím vysláni, abychom pro něho pracovali – oděni mocí s výsosti.

Bůh seslal toto vylití svého Ducha, abychom všichni pronikli do zjevení našeho synovství, což znamená: Jsme synové Boží, muži moci, máme být podobni jemu, Pánu Ježíši, máme stát v moci synovství, v moci, která obcerstvuje nás slabé. Křest Duchem Svatým z nás činí syny Boží, kteří zde stojí v plné moci, vyzbrojeni dary, které jsou důsledkem křtu Duchem Svatým. Sláva Jemu! Jakkoliv si uvědomujeme svou lidskou omezenost a nedostatečnost, nechceme omezovat Ducha Svatého, který přišel, aby v nás přebýval. Věřme, že od chvíle, kdy Duch Svatý na nás přišel, jsme vpravdě syny Božími, vyzbrojenými Boží mocí. Nikdo neříkej, že to pro tebe není. Všechny věci jsou možné tomu, kdo věří. Ponoř se do hlubin Ducha a věř, že Bůh má pro tebe všechno – a můžeš pak všechno skrze toho, kterýž tě posiluje.

SLOVO POZNANÍ A DAR VÍRY

"druhému slovo poznání podle téhož Ducha, jinému víra v témž Duchu" /1.Korinským 12:8-9/. Až dosud jsme touto cestou ještě nešli. Zdá se mi, že satan má moc hesel, která dnes jsou mnohem horší než kdy dříve. Věřím však pevně, že existuje takové zjevení moci a slávy Boží na zemi, které je schopno porazit každické satanovo heslo. Jsme vybízeni, abychom zachovávali jednotu Ducha ve svazku pokoje, protože jest jedno tělo, jeden Duch, jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech nás /Efezským 4:4/. Křest Duchem má nás všechny sjednotit. Pavel nám v 1.Korinským 12-13 říká, že jsme všichni jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo, a všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Boží úmysl je, abychom všichni hovořili totéž. Budeme-li všichni mít plné zjevení Ducha, budeme všichni vidět totéž. Pavel se ptá Korinských: „Copak je Kristus rozdělen?“ Má-li Duch Svatý úplnou kontrolu, nikdy není Kristus rozdělen, není jeho tělo rozděleno. Roztržky a rozdělení jsou ovocem tělesnosti.

Jak velice důležité je mít ustavičně uprostřed sboru zjevení – „slovo poznání“. Zjevení Božích tajemství se nám dostává toliko skrze Ducha a je třeba mít nadpřirozené slovo poznání, abychom mohli druhým sdělit věci, které zjevuje Duch Svatý. Duch Boží zjevuje Krista v celé jeho nádherné plnosti a ukazuje nám ho v Písmu od první až po tu poslední stránku. Je to Duch Svatý, který nás činí moudrými ke spasení, k blaženosti; který nám otevírá hlubiny Božího království a zjevuje nám celý Boží plán. Tisícové čtou Slovo a bádají v něm. Ale nenacházejí v tom žádné osvícení. Bez Ducha Svatého je Bible mrtvou literou. Nic jiného v nás nemůže oživit Boží slovo a učinit je mocným, kromě Ducha Svatého. Slova, která hovořil Kristus, nebyla mrtvá slova, ale byla Duch a život. A tak je to vůle Boží, aby i z nás vycházelo živé slovo, slovo pravdy, slovo Boží, nadpřirozené slovo poznání skrze moc Ducha Božího.

Je to Duch Svatý, kdo se skrze naše rty projevuje výroky obsahujícími zjevení o všech Božích myšlenkách. Dítě Boží má žít po Božím slově. Nemá znát nic jiného než Slovo a mezi lidmi nic jiného než Ježíše. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem, vycházejícím

skrže ústa Boží.“ Ve chvílích, kdy se sytíme Božím slovem a přemýšlíme o poselství v něm obsaženém, může Duch Svatý oživit to, co jsme přijali, a vynést skrže nás slovo poznání, které bude tak plné života a moci, jako když On sám, ten Duch Boží kdysi sestupoval na Boží svaté a inspiroval je tímto slovem. Bylo ve svém počátku vdechnuto Bohem a tímž Duchem by mělo být zprostředkováno skrže nás: živoucí, živé, plné moci, ostřejší než meč ostrý na obě strany. S dary Ducha má jít ruku v ruce ovoce Ducha. K moudrosti bychom měli lásku, k poznání radost, a k třetímu daru, víře, bychom měli ovoce pokoje. Víru vždy doprovází pokoj. Víra ustavičně odpočívá. Kdo věří, nespěchá. Víra se usmívá nemožnostem. Spasení přichází skrže víru, milostí, a je to Boží dar. Jsme nesení Boží mocí skrže víru. Bůh dává víru a nikdo ji nemůže odejmout. Vírou se nám dostává moci proniknout do podivuhodných věcí Božích. Rozeznáváme trojí postoj ve víře: zachraňující víru, která je Božím darem, víru Ježíše Krista a dar víry.

Připomenu vám slovo Pána Ježíše dané Pavlovi, na něž poukazuje kniha Skutků 26:18: *„otvírat jejich oči, by se obraceli od tmy do světla a z pravomoci Satanovy k Bohu, by se jim dostalo odpuštění hříchů a dědictví mezi těmi, kdo jsou posvěceni skrže víru, víru ve mne.“* Tato nádherná víra Pána Ježíše! Tvá vlastní víra má svůj konec. Často jsem dospěl tak daleko, že jsem musel Pánu říci: „Užil jsem už vši víry, kterou mám“, a pak ON vložil do mne svoji víru. Jeden z našich pracovníků mi o vánocích řekl: „Bratře, ještě nikdy v životě jsem neměl tak prázdnou peněženku.“ Odpověděl jsem mu: „Chval Pána, jsi právě u vchodu k Božím pokladům.“ Teprve když jsme u konce, můžeme proniknout do bohatství Božích pokladů. Teprve když už nemáme nic, můžeme obdržet všechno. Pán se s tebou setká vždy tam, kde setrváváš v liniích živé víry.

Jednou jsem byl v Irsku; přišel jsem do jistého domu a řekl jsem ženě, jež přišla ke dveřím: „Je doma bratr Wallace?“ Odpověděla: „Ach, odešel do Bangoru, ale sám Bůh tě k nám poslal. Velmi tě potřebuji. Pojď dál.“ Vyprávěla mi, že její muž pracuje jako diákon presbyteriánské církve. Ona sama obdržela křest Duchem jako členka presbyteriánské církve, ale nepřijala ho jako dar od Boha. Lidé jejich sboru říkali jejímu muži: „Tak to dál nejde. Nechceme tě dál za diákona; tvá žena není žádoucí v našich řadách.“ Muž se strašně rozzlobil a vůči své ženě zahořkl. Zdálo se, jako by ho posedl zlý duch, a dům, který býval tak pokojný, se proměnil v hotové peklo. Nakonec opustil domov a nenechal doma žádné peníze.

Měl jsem poradit, co má žena dělat. Sklonili jsme se k modlitbám a po pěti minutách modlitby byla tato žena mocně naplněna Duchem Svatým. Řekl jsem jí: „Sedni si a poslouchej. Býváš často takto v Duchu?“ Odpověděla: „Ano, co bych si teď počala bez Ducha Svatého?“ Řekl jsem jí: „Situace patří tobě. Slovo Boží říká, že máš moc posvětit svého muže. Spolehni na Boží slovo. Odvaž se mu věřit. Nejdříve budeme prosit, aby se tvůj muž ještě dnes večer vrátil.“ Řekla: „Vím, že se nevrátí.“ Odvětil jsem: „Sjednotíme-li se na modlitbě, přijde.“ Řekla: „Chci se s tebou sjednotit.“ Řekl jsem jí: „Až se vrátí, prokaž mu všechnu myslitelnou lásku, zahrň ho marnotratně vším. Nebude-li chtít s tebou hovořit, nech ho ulehnout. Situace patří tobě. Poklekni před Bohem a předej ho Pánu. Pronikni do slávy jako před chvílí a když se Duch Boží bude skrže tebe modlit, seznáš, že Bůh ti dá žádosti srdce tvého.“

Za měsíc jsem se s touto sestrou setkal na jedné konferenci. Vypravovala mi, že její muž skutečně přišel ten večer domů a šel pak spát. Ale ona se promodlila k vítězství, a pak na něho vložila ruce. V té chvíli, kdy na něho vložila ruce, začal volat o milost. Pán ho zachránil a pokřtil ho v Duchu Svatém.

Boží moc přesahuje naše myšlení. Potíž je, že nemáme Boží moc v plném zjevení pro naše omezené myšlení. Když však jdeme dál a dáme Pánu jeho místo, není mezí pro to, co náš neomezený Bůh může činit jako odpověď na neomezenou víru. Nikdy nic neobdržíte, nebudete-li se ustavičně hnát po vsí moci Boží.

Jednou, když jsem se asi v 11. hodin večer vrátil domů z našeho shromáždění, zjistil jsem, že moje žena není doma. „Kdepak je?“ ptal jsem se. Řekli mi, že je dole u Mitchellsů. Mitchella jsem ten den viděl a věděl jsem, že uvázl na mrtvém bodě. Věděl jsem, že nepodnikne-li něco Pán sám, je nemožné, aby ještě den žil. Jsou mnozí takoví, kdo se poddají nemoci a nepřijmou jako své vlastnictví život Pána Ježíše Krista, který je pro ně předzvěděný.

Jednou jsem byl uveden k jedné paní, která umírala. Ptal jsem se jí: „Jak je to s vámi?“ „Mám víru, věřím“, odpověděla. Řekl jsem jí: „Dobře víte, že žádnou víru nemáte. Víte, že zemřete. To není víra, co máte. To jsou prázdná slova.“ Je veliký rozdíl mezi prázdnými slovy a vírou. Viděl jsem, že vězí v rukách satanových. Nebylo možnosti, aby žila, dokud nebude satan z příbytku vyhnán. Nenávidím satana! Ujal jsem se ženy a zavolal jsem: „Pojď ven, ty ďáble smrti! Přikazuji ti ve jménu Pána Ježíše, abys vyšel!“ V minutě stála žena vítězně na nohou.

Ale vraťme se k bratru Mitchellovi. Pospíšil jsem k nim. Když jsem se blížil, slyšel jsem děsný křik. Viděl jsem, že se něco stalo. Na schodech jsem se setkal s paní Mitchellovou a ptal jsem se: „Co se stalo?“ Odpověděla: „Je mrtvý, on je mrtvý!“ Prošel jsem prostě kolem ní do pokoje a hned jsem viděl, že Mitchell je opravdu mrtev. Nemohl jsem to pochopit, ale začal jsem se modlit. Moje žena se vždycky bojí, že zajdu moc daleko. Dotkla se mne a řekla: „Nedělej to, tatíčku. Copak nevidíš, že je mrtvý?“ Modlil jsem se dál. Moje žena zakřičela nahlas: „Nedělej to, tatíčku! Nevidíš, že je mrtvý?“ Ale já jsem se modlil dál. Šel jsem tak daleko, kam až stačila moje víra, a chopil jsem se Boha. To bylo takové uchvácení, že jsem mohl věřit všemu. Uchvátila mne víra Pána Ježíše a naplnila moje srdce. Zvolal jsem: „On žije, žije!“ A žije dodnes. Je rozdíl mezi naší vírou a vírou Pána Ježíše Krista. Víra Pána Ježíše je nutná. Je třeba, abychom víru občas zaměnili. Naše víra se může dostat na místo, kde kolísá. Víra Kristova nikdy nekolísá. Máš-li tuto víru, je věc předem hotová. Máš-li tuto víru, nebudeš nikdy vidět věci tak, jak jsou, ale budeš vidět, jak přirozené věci ustupují věcem Ducha a jak časné je pohlcováno věčným. Před několika lety jsem byl v jednom křesťanském táboře v Caradero /Kalifornie/, kde se stalo něco velmi významného. Přišel tam člověk, hluchý jako dřevo. Modlil jsem se za něho a věděl jsem, že ho Pán Bůh uzdravil. Pak přišla zkouška. Chtěl stále stavět svoji židli co nejbliž pódia a pokaždé, když jsem povstal, abych hovořil, chtěl být co nejbliž. Nastavoval uši, aby pochytil, co jsem mluvil. Satan pravil: „Není uzdraven.“ Ale já jsem ujišťoval: „Je zdrav.“ Tak to trvalo tři týdny. Pak přišlo i zjevení a on mohl slyšet všechno zřetelně na 60 yardů /asi 55m/. Když Pán otevřel jeho uši, domníval se, že je to tak veliká věc, že musí přerušit shromáždění a všem to říci. Nedávno jsem se s ním sešel v Oaklandu, stále slyší bezvadně.

Trváme-li pevně a nepohnutelně na základě víry, uvidíme zjevení toho, čemu jsme uvěřili. Lidé mi říkají: „Nemáš ty dar víry?“ Odpovídám: „To je jistě důležitý dar, ale ještě důležitější je pro nás, abychom každou minutu dělali pokroky v Bohu. Když čtu dnes slovo Boží, shledávám, že jeho skutečnosti jsou pro mne něčím větším než včera. To je ta nejvznešenější radostná pravda, která činí Boha větším. Není ničeho mrtvého, suchého nebo neplodného v tomto životě Ducha; Bůh nás ustavičně táhne k něčemu vyššímu a jdeme-li v tomto Duchu dále, dostane se naše víra do nouze, neboť vzniknou rozličné okolnosti. Tu se projeví dar víry. Vidíš cíl a víš, že tvá vlastní víra v tomto případě není ničím.

Nedávno jsem byl v San Francisku. Seděl jsem v tramvaji a najednou jsem na ulici spatřil mladíka ve velkých bolestech. Řekl jsem: „Dovolte mi vystoupit.“ Běžel jsem tam, kde byl mladík. Měl žaludeční křeče. Ve jménu Ježíše jsem vložil své ruce na jeho žaludek. Chlapec vyskočil a s úžasem se na mne díval. Byl úplně osvobozen. Dar víry se toho odvážil navzdory všemu. Jsme-li v Duchu, nechá Duch Boží působit tento dar vždy a všude. Působí-li Duch Boží skrze tento dar v některém člověku, přivádí ho k poznání toho, co Bůh učiní.

Když se onen muž s uschlou rukou objevil v synagoze, svolal Ježíš všechny lidi, aby viděli, co se stane. Dar víry vždycky zná výsledek. Řekl muži: „Vztáhni ruku svou!“ Jeho slovo má stvořitelenskou moc. Ježíš nežil na úrovni spekulace. Promluvil a něco se stalo. Promluvil na počátku a vznikl svět.

Mluví i dnes, a proto se musí dít nové věci. On je Boží Syn a přišel, aby nás do tohoto synovství také uvedl. On je prvorozený z mrtvých a volá nás k tomu, abychom byli prvotinami; stejným druhem ovoce, jako je ON. To je velice důležitý bod. Nemůžeš mít dary Ducha v odpověď na tvé lidské přání. Duch Boží je rozděluje obzvláště jak ON ráčí. Bůh nemůže pověřit svými dary všechny, ale jen ty, kdo jsou pokorného, zlomeného, potřeného, kajícího srdce.

Jednou jsem byl ve shromáždění, kde bylo přítomno mnoho doktorů, významných kolegů, známých mužů v církvi a množství farářů. Bylo to při jedné konferenci a Duch Boží přišel na shromáždění. Jedna malá, pokorná dívka, která sloužila u stolu, otevřela své srdce Pánu, byla naplněna Duchem Svatým a začala mluvit jazyky. Všichni tito velcí mužové se otáčeli, natahovali krky, aby viděli, co se děje, a ptali se: „Kdo je to?“ Pak se dověděli, že je to služka. Tyto věci jsou skryté před moudrými a opatrnými, ale jsou zjeveny malým dětem, pokorným. Ti je obdrží.

Nemůžeme mít víru, prokazujeme-li si vzájemně pocty. Člověk, který chodí s Bohem, nehledá úcty u lidí. Bůh sám poctí toho, kdo je ducha pokorného a sevřeného. Jak toho dosáhnu? Mnozí lidé by rádi konali veliké věci a byli přítom viděni. Ale Pán Bůh může použít jen toho, kdo je hotov zůstat vskrytu. Můj Pán Ježíš nikdy nemluvil o tom, co by mohl učinit. On to prostě činil. Když vycházel ten smutný průvod z Naim, v němž nesli na márách syna jedné vdovy, nechal máry postavit před sebe a řekl: „Vstaň!“ a dal syna matce zpět. Bylo mu jí líto. Ani ty, ani já, nebudeme moci nic učinit, nezůstaneme-li na půdě hlubokého soucitu. Nikdy nebudeme schopni odstranit rakovinný nádor, nebudeme-li tak hluboko vnořeni v moc Ducha Svatého, aby naším srdcem mohl proudit Kristův soucit. To vidím ve všem, co činil můj Pán. Pravil, že sám ze sebe ničeho nečiní, ale Otec v něm přebývající že činí skutky. Jaká svatá poddanost! Byl toliko nástrojem k oslavení Boha. Už jsme dosáhli tohoto postoje, abychom se mohli odvážit mít dary? Z 1.Korintským 13 poznávám, že kdybych měl tak velikou víru, že bych i hory přenášel, a neměl lásku, všechno je to na nic. Je-li má láska tak plně v Bohu, že už se hýbám pouze ke cti Boží, že už hledám jen Boží slávy, pak se mohou dary projevit. Bůh se rád zjevuje; rád svou slávu zjeví pokorným. Bojácné srdce nemůže obdržet dary. Dvě věci jsou důležité: první je láska, druhá rozhodnost; odvaha víry, jež pohne Boha k tomu, že splní své slovo.

Když jsem byl pokřtěn, prožil jsem nádherné chvíle a dostalo se mi výpovědí v Duchu. Ale pak jsem v jazycích nemluvil. Ale jednou, když jsem někomu právě, pomáhal, obdržel jsem znovu výpovědi v Duchu. Kteréhosi dne jsem šel dolů ulicí a dlouho jsem mluvil jazyky. Pracovali tam zahradníci. Zvedali hlavy, aby viděli, co se děje. Řekl jsem: „Pane, Ty máš pro mne něco nového. Ty pravíš, že když někdo hovoří jazyky, má se modlit, aby mohl i vykládat. Prosím tě o výklad a zůstanu tady, dokud ho neobdržím.“ Od té chvíle mi Pán dal i výklad. Jednou jsem byl

v Lincolnshire v Anglii a dostal jsem se do spojení s jedním starým duchovním episkopální církve. Velmi se o vše zajímal a pozval mě do své knihovny. Nikdy jsem neslyšel nic sladšího, než byla modlitba, kterou se modlil ten starý muž, když padl na zem, aby vzýval Pána. Začal se modlit: „Pane, učiň mne svatým! Pane, posvěť mne!“ Zvolal jsem: „Probudte se, hned se probudte! Vstaňte a posadte se na svou židli!“ Posadil se a díval se na mne. Řekl jsem mu: „Myslel jsem, že jste svatý.“ Odpověděl: „Ano.“ „Proč tedy prosíte Boha o to, co ON už učinil?“ Začal se smát a pak mluvil v jazycích. Vejděme do říše víry, žijme v říši víry, a přenechme Bohu jeho cesty s námi.

DAR UZDRAVOVÁNÍ A DIVŮ ČINĚNÍ

Bůh nám dal v těchto posledních dnech velmi mnoho. Komu však bylo mnoho dáno, od toho bude i mnoho požádáno. Matouš 5:13 *„Sůl země jste vy; bude-li však sůl zbavena své chuti, čím se osolí? K ničemu již nemůže sloužit, leč k tomu, by byla vyhozena ven a zašlapávána od lidí.“* Podobnou myšlenku vyjádřil Pán Ježíš, když hovořil o révě: *„Nezůstane-li kdo ve mně, odpadne jako roub ven a uschne, i sbírají je a házejí do ohně a spalují se.“* /Jan 15:6/. Naproti tomu však praví: *„Jestliže ve mně zůstanete a ve vás zůstanou má slova, budete si vyprošovat, cokoli si budete přát, a stane se vám tak.“* /Jan 15,7/. Nebudeme-li dnes držet krok s Pánem, budeme podobni soli, které pozbyla chuti, a výhonku, který uschl. Jedno je nutné: zapomínat na to, co je za mnou. Zapomínat na chyby, zapomínat i na požehnání a *„Bratři, já o sobě nemám za to, že ji mám uchvácnou, jedno však - zapomínaje na věci, jež jsou za mnou, zato však se vypínaje po věcech, jež jsou přede mnou, ženu se k cíli za cenou Božího povolání shora v Kristu Jehošuvovi.“* /Filipským 3:13-14/

Už po léta mne Pán učí spěchat kupředu, a tak mne zachovává od strnulosti a zatvrzelosti. Jako člen metodistické církve jsem měl jistotu spasení. Byl jsem přesvědčen, že je se mnou všechno v pořádku. Pak mi Pán řekl: „Vyjdi!“ a já vyšel. Když jsem chodil do obecnství tzv. „Bratří“, také jsem věděl, že je všechno dobré. A přece Pán znova zavolal: „Vyjdi!“ Pak jsem šel k Armádě spásy. Tehdy byla ještě plná života a všude plály ohně probuzení. Brzy však sklouzli do člověčiny a probuzení ustalo. Pán zavolal: „Vyjdi!“ A já poslechl. To bylo trojí vyjití. Myslím, že letniční hnutí, k němuž dnes patříme, je to nejlepší hnutí na světě, a přece jako by se mi zdálo, že Pán Bůh má pro nás ještě něco lepšího. Pán Bůh nemůže použít toho, kdo netouží mít více z něho a jeho spravedlnosti, kdo po něm nežízni a nelační.

Slovo Boží nám přikazuje, abychom vážně usilovali o duchovní dary; a tak chceme hledat věci, které by rozhojnily jeho čest a slávu. Je třeba, abychom viděli účinkovat i dary uzdravování a divů činění, ale věřím, že Bůh nám dá zjevení, budeme-li mít co činit s nemocnými. Mnozí se domnívají, že mají dar rozlišování. Kdyby se však pokusili použít tohoto daru třeba dvanáct měsíců sami na sebe, pak by ho už raději nechtěli mít. Dar rozlišování nemá nic společného s kritikou a haněním. Nejspokojenější bych byl, kdyby se v našich letničních kruzích usilovalo co nejvíce o lásku.

Dary uzdravování jsou různého druhu. Skoro každý případ je jiný. Nikdy nejsem šťastnější v Pánu, než u lože nemocného. Většinu Božích zjevení jsem dostal právě při službě nemocným. Je-li tvé srdce plné slitování s trpícími, zjeví Pán svou přítomnost. Můžeš pak pravdivě určit stav nemocného. A pak je ti i jasné, že musíš být naplněn Duchem Svatým, máš-li za takových okolností jednat.

Nemocní znají zpravidla hlavně tři místa Písma. Vědí, že Pavel měl osten v těle; Timoteus nemocný žaludek, pro který měl užívat po trochách víno, a že Pavel nechal kohosi nemocného v Milétu. A tak si pak mnozí myslí, že mají také osten v těle. Hlavní je však určit stav nemocného. Sloužíš-li v moci Ducha Páně, ukáže ti, co nemocnému nejlépe pomůže a co roznítí víru.

Ještě jako klempíř jsem se rád modlíval s nemocnými. Často přicházely velmi naléhavé prosby a já ani neměl čas pořádně si umýt ruce: ano, kázal jsem jim s černýma rukama, protože mé srdce hořelo láskou k nim. Ano, tvé srdce musí jít k nemocným. V Božím slitování je nutno sestoupit k nejhlubším základům, až do propasti rakoviny; pak začnou působit dary Ducha.

Jednou mne zavolali v deset hodin večer, abych se modlil za dívku, které se lékař právě vzdal. Měla úbytě (*pozn. souchotiny, tuberkulóza*). Sotva jsem ji uviděl, věděl jsem: všechno je marné, neučiní-li při ní něco sám Pán Bůh. Obrátil jsem se k matce a ostatním dětem a řekl jsem jim: „Vy teď jděte spát.“ Ale oni nechtěli. „Dobře“, řekl jsem. Vzal jsem si plášť a chtěl jsem odejít. Ale všichni hned volali: „Ach, jestli tu zůstaneš, půjdeme všichni do postele.“ Věděl jsem, že Pán Bůh nemůže nic činit v atmosféře lidského soucitu a nevěry. Zůstal jsem s nemocnou sám. Padl jsem u lůžka nemocné na kolena a hleděl jsem tvář v tvář smrti a satanu. Avšak Bůh dokáže proměnit ty nejhorší situace a projevit se jako všemohoucí.

Blížil se boj. Zdálo se, jako by nebe bylo zavřené. Modlil jsem se od jedenácti do půl čtvrté ráno. Viděl jsem, jak mizí světlo z obličeje nemocné a jak se propadá. Bylo po ní. Satan mi našeptával: „A máš po všem. Přišel jsi z Bradfordu a děvče ti zemřelo pod rukama.“ Ale já jsem pravil: „O, Bože, to přece nemůže být. Neposlal jsi mne sem přece nadarmo. Teď přišla chvíle, abys zjevil svoji moc.“ Najednou mi přišlo na mysl místo z Písma, že „se mají modlit mužové bez pochybování.“/1. Timoteovi 2:8/ Smrt sice nastoupila, ale já jsem věděl: Bůh je mocný, ON kdysi rozdělil Rudé moře a má ještě dnes tutéž moc. Pohlédl jsem k oknu... a v té chvíli se zjevila Ježíšova tvář. Zdálo se, že z ní vycházejí miliony paprsků. Jak tak hleděl na zemřelou, vracela se jí do obličeje barva. Pohnula sebou a usnula. Časně ráno se probudila, oblékla se a usedla ke klavíru. Hrála a zpívala nádhernou píseň. Matka, bratr, sestra, ano, všichni se sem nahnuli, aby poslouchali. To způsobil Pán sám. Učinil zázrak.

Ano, i takovými cestami jde Pán s námi. Děkuji mu za takové těžké případy nemoci. Pán nás poslal k nejniternějšímu obecenství srdce s ním. Přeje si, aby jeho nevěsta byla s ním jedno srdce, jednoho Ducha a aby činila to, co ON činil. Udál se zde div. Plíce této dívky byly pryč, a přece je Pán obnovil a dokonale ji uzdravil.

Dar uzdravování musí být provázen ovocem Ducha - tichostí. Koho Pán pověří darem uzdravování a koho on používá, ten je tichý a plný soucitu. Každého času musí být připraven darovat slovo povzbuzení a útěchy. Je-li nemocný bezmocný a malomyslný, je třeba to s ním nést. Náš Pán Ježíš byl plný milosrdenství, a takoví musíme být i my, máme-li pomáhat trpícím. Jistě, jsou případy, kdy je třeba být drsný. To však nemáme co činit s nemocným, ale se satanem, který stojí za nemocí, jíž ubohého spoutal. I v tom případě bude tvé srdce plné lásky a slitování, ale zapálený svatým hněvem rozkážeš satanu, aby opustil místo, které v nemocném obsadil. Jednáš tedy nikoliv s nemocným, ale se zlým duchem, až je mocí Ježíšova jména vypuzen. Mnohé nemoci jsou také vyvolány špatným životem a jinými zlými věcmi, protože tak získává satan místo v těle člověka. Člověk mu tak dává příležitost, aby se v něm usadil. Tu je třeba vyznat a činit pokání a teprve pak zakročit ve jménu Ježíšově. Chop se postavení, které uvádí slovo Boží 1. Janův 4:4: „*ten, jenž je ve vás, je větší než ten, jenž je ve světě.*“ Poznej, že

to nejsi ty, kdo má co činit s mocí toho zlého, ale Pán sám; ON, který je větší. Nádherné, být naplněn Jím! Sám ze sebe nemůžeš nic učinit, ale ten, který je v tobě, přináší vítězství. Tvá ústa, tvé myšlení, celá tvá bytost je Pánem zpracovávána a jím naplněna. Prociťme a důvěřujme Bohu! Než mne Bůh mohl uvést do takového postavení, musel mne na tisíckrát zlomit. Plakal jsem, volal jsem a mnoho nocí jsem strávil v horlivém boji! Pokud nesestoupíš hodně nízko, nemůžeš mít jeho tichost a milosrdenství. Dary uzdravování a divů činění se nemohou skrze nás účinně projevit, nestojíme-li v plné Boží moci, kterou nám Pán chce dát; nestojíme-li ve víře, ve víře i tehdy, když jsme všechno vykonali.

Viděli jsme právě mocné projevy Boží síly a můžeme vidět ještě větší. Nemysli si však, že dary Ducha ti padnou do klína jako zralé jablko. V jistém smyslu musíš za vše, co obdržíš, zaplatit příslušnou cenu. Máme usilovat o ty největší a nejlepší duchovní dary, ale mít také celé „amen“ ke každému Božímu školení a výchově, kterou nám udílí, abychom se stali pokornými a použitelnými nástroji, nádobami, skrze které by ON sám mohl působit mocí Ducha Svatého.

ROZLIŠOVÁNÍ DUCHŮ

„Jinému rozlišování duchů“ /1.Korintským 12:10/.

Je veliký rozdíl mezi přirozeným a duchovním rozlišováním. Rozhlédneme-li se po přirozeném, najdeme mnoho lidí, kteří jsou jím těžce zatíženi a to tak, že vidí hlavně chyby svých bližních. Takovým platí Ježíšovo slovo z Lukáš 6:41: *„Co však hledíš na třísku, jež je v oku tvého bratra, a trámu, jenž je v tvém vlastním oku, si nevšímáš?“* Chceš-li používat tohoto přirozeného „nadání“ k rozlišování, pak se pokus je obrátit hlavně na sebe a to, aspoň po dobu jednoho roku. Najdeš při sobě tolik nedostatků a chyb, že ti zajde chuť poukazovat na chyby jiných. V Izajáš 6:5-7 čteme, že prorok v Boží přítomnosti dokonce i své vlastní rty poznal jako nečisté; ano, všechno bylo nečisté. Avšak chvála Bohu! - i dnes je nám k dispozici řeřavé uhlí z oltáře, křest ohněm, očištění srdce a mysli, obnovení ducha. Je nesmírně důležité, aby se našeho jazyka dotkl Boží oheň.

V 1.Janův 4:1 čteme: *„Milovaní, nevěřte každému duchu, nýbrž duchy ověřujte, zda jsou z Boha, protože do světa vyšlo mnoho nepravých proroků.“* A dále čteme: *„Po tomto poznáte Božího Ducha: Každý duch, jenž vyznává Jehošuu Krista přišedšího v mase, je z Boha, a žádný duch, jenž Jehošuu Krista v mase přišedšího nevyznává, z Boha není; a toto je působení antikrista, o němž jste uslyšeli, že přichází, a je ve světě již nyní.“* /verše 2-3/.

Čas od času, když jsem viděl některé osoby opanované zlou mocí nebo při nějakém záchvatu, řekl jsem těmto satanským mocnostem: „Přišel Ježíš v těle?“ A okamžitá odpověď zněla: „Ne.“ Někdy mlčely, protože nechtěly uznat Ježíše přišlého v těle. Na základě jiného tvrzení Janova, že silnější je ten ve vás než ten ve světě, pak můžeš jednat ve jménu Ježíšově a poručit těmto mocnostem, aby svou oběť opustily. Jako lidé Letnic musíme znát lest a taktiku satanovu, abychom byli schopni vymítat zlé moci.

Jednou jsem kázal v Doncasteru /Anglie/ o víře a řada lidí byla zachráněna. Byl tam mezi jinými i jeden muž, který byl tím, co viděl a slyšel, velmi zasažen. Trpěl ztuhnutím kolena. Měl je zabalené mnoha metry obvazů. Když přišel domů, řekl své ženě: „To poselství, které přinesl bratr Wigglesworth, mne opravdu uchvátilo. Teď chci podle toho jednat a být uzdraven, a ty tu zůstaneš u mne. Uchopil koleno oběma rukama a řekl: „Pojď ven, satane, ve jménu Pána Ježíše!“ A pak zvolal: „Je to dobré, ženo!“ a sňal všechny obvazy a obklady. Koleno bylo zdravé.

Příští večer navštívil metodistické shromáždění. Bylo tam mnoho mladých lidí, trápených těžkými chorobami. Ve jménu Ježíše přikázal nemocem, přičemž poznal, že mnohé z nich byly způsobeny satanem. Ale víra v Ježíšovu moc mu dala nádherné vítězství nad nepřitelem.

Přišel jsem do Goteborgu ve Švédsku. Prosili mne, abych tam měl shromáždění. Když bylo shromáždění v plném proudu, padl u dveří nějaký muž na zem a zlý duch se ho pokoušel táhnout dolů. Běžel jsem ke dveřím. Chopil jsem se muže a přikázal jsem: „Vyjdi ven, satane! Ve jménu Pána Ježíše budiž vyvržen!“ Pak jsem přikázal nemocnému ve jménu Pána Ježíše, aby povstal a chodil. Nevím, zda mně, kdo v sále rozuměl, kromě mého tlumočnicka. Mluvil jsem anglicky. Ale tito démoni ve Švédsku rozuměli a poslechli a toho muže opustili. Podobný případ jsem zažil i v Christiane.

Satan se pokouší usadit se v člověku prostřednictvím očí a mysli. Jednou ke mně přivedli ženu, která se zamilovala do jednoho kazatele, ale ten se s ní neoženil. Satan využil této příležitosti a zbavil ji zdravé mysli. V tomto stavu s ní cestovali asi 403 km, aby ji ke mně přivedli. Krátce před onemocněním byla dokonce pokřtěna Duchem! Člověk se musí ptát: „Jak tu ještě může být místo pro satana, když byl člověk pokřtěn Duchem Svatým?“ Naše jediná bezpečnost je v ustavičném společenství s Bohem v ustavičné plnosti Ducha Svatého. Nesmíme zapomenout na Démase. Je pravděpodobné, že i on byl pokřtěn Duchem Svatým, vždyť to byl Pavlův spolupracovník! Ale satanu se podařilo dostat ho tam, že si zamiloval svět a odešel.

Ihned jsem rozpoznal v dívce zlého ducha a přikázal jsem mu v Ježíšově jménu, aby ji opustil. Jaká radost, představit ji ve shromáždění zdravou!

Existuje život úplné svobody, a do takového života nás chce Pán Bůh uvést. Jakmile zpozoruji, že můj pokoj je nějak narušen, hned vím: to pracuje satan. Jak a čím to poznám? Protože Pán Bůh zaslíbil zachovat naše srdce i smysly v úplném pokoji. Pavel nám praví, abychom svá těla vydávali v oběť živou, Bohu libou, kterou má být naše rozumná služba Bohu. A dále: Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale obnovte se duchem mysli své, abyste poznali, jaká je vůle Boží: dobrá, libá a dokonalá. Budeme-li myslet na čisté věci, nemůžeme se pošpinit. Budeme-li uvažovat o svatých věcech, budeme posvěcováni, a budou-li se naše myšlenky obírat Pánem, budeme Mu víc a víc podobni.

Filipským 4:8 *„Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála.“* Budeme-li myslet na čisté věci, nemůžeme se pošpinit.

Chceme-li rozlišovat duchy, je třeba, abychom zůstávali v Něm, který je Svatý a On sám nám dá zjevení. Satana odmaskuje a odhalí.

V Austrálii jsem se dostal do jednoho místa, kde rodiny byly rozvrácené. Satan je tak svedl, že mužové opustili své ženy, ženy své muže. Domnívali se, že pěstují vyšší druh duchovního společenství. To dělá satan. Kéž nás Pán uchrání od takových zlých jevů. Není lepšího životního druhu než ten, kterého ti Bůh dal. Viděl jsem tolik zlomených srdcí a rozvrácených domovů! Pán Bůh nám musí dát své světlo ohledně těch klamných, marnivých duchů, kteří nás chtějí okouzlit a omámit domnělou vyšší pobožností a duchovností, a tak uvést na Boží dílo potupu a zlou pověst. To jsou věci, které se svatostí opravdu nemají naprosto nic společného. Vězí za nimi tělo, kterého se zmocňují a používají satanské mocnosti. Kdyby tě satan chtěl svést k takovým věcem, hned se uteč k Ježíši. Jedině on tě může od takových satanských mocí a vlivů osvobodit.

Skrze Ducha Svatého obdržíme dar rozlišování, budeme-li o to usilovat, a dostane se nám i potřebného zjevení, abychom poznali satanské moci a vlivy, jejichž cílem je ničit, kazit a bořit. Do našich shromáždění se mohou dostat i spiritisté a lidé z tzv. křesťanské vědy. Musíš být v stavu postavit se těmto duchům. Nebudou moci mít vliv na shromáždění, ale musíš je rozpoznat a určit. Nezahrávej si s nimi! Odhal je! Pomni na varování Páně: *„Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil“* /Jan 10:10/

Než může satan vpašovat svůj vliv a své demony do člověka, musí najít otevřené dveře. Jen poslyš, co praví Písmo: *„Zlý se ho nedotkne.“* /1.Jan 5,18/. *„Jehova tě bude střežit přede vším zlem, bude střežit tvou duši“* /Žalmy 121:7/. Jak a kdy dostává satan přístup? Když svatí přestanou hledat svatost, čistotu, spravedlnost a pravdu; když přestanou číst Boží slovo, přestanou se modlit. Dávají tak místo tělu a tím i satanu. Často je nemoc důsledkem neposlušnosti. David praví: *„Dokud jsem nebyl pokořen, bloudil jsem;“* /Žalmy 119:67/. Hledej Pána a on posvětit každou tvoji myšlenku, až budeš naplněn touhou být tu jedině pro něho v neposkvrněné svatosti, pro niž tě stvořil. Ó, tato jeho svatost! Jak jí dosáhneme? Každý nádech hříchu musí zmizet. Vždyť Pán má moc posvětit každičkou naši myšlenku, každou naši pohnutku. V něm je nám dána možnost nenávidět hřích a milovat spravedlnost. On odjímá naše kamenné srdce a kropí nás vodou čistou. Kdy tak činí? Když ho hledáme ve vroucí touze po této čistotě.

DAR PROROCTVÍ

V 1.Korintským 12 mluví apoštol Pavel o rozličnosti darů Ducha skrze téhož Ducha a zmiňuje také: *„...jinému proroctví“*. Důležitost tohoto daru je zřejmá ze 14. kapitoly téže epištoly, kde Pavel píše, abychom usilovali o lásku a horlivě hledali duchovní dary, nejvíce abychom prorokovali. Vysvětluje také, že ten, kdo prorokuje, mluví lidem slova budování, povzbuzení, potěchy. Je to proto nesmírně důležité, aby se tento dar v církvi Páně projevoval, aby svatí byli budování, posilnění a naplnění mnohým potěšením. Ale i zde nutno dbát, aby stejně jako při jiných darech i tento dar byl v činnosti jedině v moci a pod pomazáním Ducha Svatého, aby každý, kdo takové proroctví uslyší, jasně poznal, že je od Boha, poslané k jeho vzdělání, budování.

Duch Svatý sdílí prostřednictvím pomazaného proroka hlubiny Božích tajemství. Proroctví jako by nás povznášela a osvěćují nám pravdu. Nemají původ v lidském přemýšlení a uvažování, pocházejí z mnohem větších hlubin. Proroctvím poznáváme mysl Páně a jeho úmysly, a když tyto požehnané výroky obdržíme, je sbor přenesen v duchovní ovzduší. Naše srdce, naše mysl, ba i naše těla jsou výroky Ducha osvěćena a obživena. Zakoušíme: projevuje se blaženost, moc, uzdravování. Proto máme se vši horlivostí a vážností usilovat o tento dar.

Ačkoliv vysoko ceníme pravé proroctví, nesmíme zapomenout, že nás Písmo svaté zcela jasně a nepochybně varuje před falešnými věcmi. 1.Janův 4:1 se nám praví: *„Milování, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků.“* A Jan nám také jasně a zřetelně praví, jak rozeznáme falešné proroky od pravých: *„Po tomto poznáte Božího Ducha: Každý duch, jenž vyznává Jehošuu Krista přišedšího v mase, je z Boha, a žádný duch, jenž Jehošuu Krista v mase přišedšího nevyznává, z Boha není; a toto je působení antikrista, o němž jste uslyšeli, že přichází, a je ve světě již nyní.“* /verše 2-3/.

Jsou hlasy, které se vydávají za prorocké a také tak zní. Mnozí, kteří takovému falšování propůjčili sluch, upadli do temnoty a byli obestřeni nocí. Obsahem pravého proroctví je vždy oslavování Pána Ježíše Krista, jeho drahé krve, pokořování se Bohu, povzbuzování svatých k tomu, aby Pána velebili a chválili. Falešná proroctví naproti tomu obvykle přináší věci, které posluchače nadouvají a uvádí do omylu.

Na četných obrázcích bývá satan malován jako odporné strašidlo s vyvalenýma očima, s velkýma ušima a obrovskými rohy.

Bible nic takového nezná. Satan byl kdysi zářivou bytostí, jejíž srdce se pozvedlo /Ezechiel 28/. A dnes se většinou všude projevuje jako anděl světlosti. Je plný pýchy a nedáš-li si pozor, namluví ti, že jsi něčím velikým. Každý z nás je ničím, a víme-li, že vůbec nic nejsme, jedině pak nás může Bůh víc a víc používat jako potrubí své moci. Kéž nás Pán zachová od vši satanské podvodné lsti. Pravé proroctví nám zjeví Krista jako všechno ve všem, nás pak postaví jako nuly, jako úplné nicotné nic. Falešné proroctví opomine oslavovat Krista, ale vnukne ti myšlenku, že jednou budeš velikým mužem. Můžeš už dnes být ujištěn, že něco takového pochází od „knížete všech synů pýchy“.

Rád bych tě varoval před bláznovstvím chtít stále slyšet nějaké hlasy. Upři svůj pohled na Boží slovo. V něm máme Boží hlas, který častokrát a rozličnými způsoby mluvil našim otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech k nám mluvil skrze svého Syna. Neutíkej od Slova za kloví jakými věcmi. Jestliže uslyšíš přímo Boží hlas ve svém nitru, bude v naprostém souladu s Božím slovem. Ve Zjevení 22:18-19 je nám ukázáno, jakému nebezpečí se vystavujeme, kdybychom chtěli cokoli k Božímu Slovu přidávat nebo od něho ubírat. Pravé proroctví, přinesené v moci a v pomazání Ducha, nikdy nebude Božímu slovu ani přidávat ani ujímat; naopak je podtrhne, učiní vzácným, mocným, a oživí v nás to, co jsme právě z Božího slova přijali. Duch Svatý nám připomene vše, co Pán Ježíš činil a učil. Prostřednictvím proroctví staré i nové věci z Písma budou nám oživeny a naplněny mocí.

Teď snad mnozí namítnou: Máme přece Písmo svaté, nač ještě proroctví? Písmo samo na tuto otázku odpovídá. Pán Bůh řekl: "*A v posledních dnech bude, praví Bůh, že ze svého Ducha vylijí na všechno maso, a vaši synové a vaše dcery budou prorokovat a vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starší budou snívat sny*" /Skutky 2:17/ Pán věděl, že v posledních dnech bude pro nás proroctví pravým požehnáním; proto s ním počítáme a očekáváme, že ON sám nám skrze svého Svatého Ducha prostřednictvím svých služebníků a služebnic dá pravá prorocká poselství.

Dovolte, abych uvedl jeden případ jako varování, právě ohledně vnitřních hlasů. V Paisley /Skotsko/ jsem se seznámil se dvěma mladými ženami. Byly zaměstnány jako telegrafistky. Toužily však stát se misionářkami. Obdržely křest Duchem a byly to skutečně velice milé sestry, které to mínily opravdu upřímně. Ale ať jsme v jakémkoliv duchovním stavu, vždy jsme vystaveni pokušení. Zlá moc přišla k jedné z nich a řekla: „Budete-li mne poslouchat, učiním z vás ty největší misionářky, které kdy byly.“ Samozřejmě to nebyl nikdo jiný než satan, který jí to našeptával - a to v odění anděla světla. Tato sestra tím byla tak posedlá a zaujatá, a tak jí to vzrušilo, že se její přítelkyně domnívala, že je s ní něco v nepořádku. Požádala představeného o dovolenou.

Když byly spolu samy, přišla na ni satanova moc, napodobující Ducha Svatého, tak silně v rozličných hlasech, že se domnívala, že ještě téže noci musí do misie. Zlý duch jí řekl: „Nikomu se nesvěřuj, jen své sestře.“ Nuže, domnívám se, že co je z Boha, to můžeme klidně zvěstovat

druhým. Nemůžeš-li kázat to, co prožíváš, pak není něco v pořádku při tobě, s tvými zážitky, s tvým životem. Jestliže chceš utajit něco, co činíš vskrytu a temnotě, bude to jednou hlásáno se střechem.

Pak našeptala tato zlá moc do srdce milé dívce: „Jdi dnes v noci na nádraží. 7:32 přijede vlak. Kup si jízdenku. Zůstane vám 6 pencí. V oddělení bude sedět ošetřovatelka a proti ní muž. Ten bude mít pro vás všechny potřebné finanční prostředky.“ A tak si koupily jízdenky a opravdu jim zbylo ještě 6 pencí. I vlak přijel přesně 7:32 na nádraží. To tedy souhlasilo. Ale nic jiného se nevyplnilo. Prohledaly celý vlak, ale marně. Nenašly ani ošetřovatelku, ani mecenáše. Ale falešný hlas jí namlouval, že je ten člověk vezme s sebou v Glasgowě do banky a vyplatí jim potřebné peníze.

Byly sestry vysvobozeny? Jistě, ale po dlouhém dohadování s Bohem. Jejich oči se otevřely. Poznaly, že to bylo satanské našeptávání, nikoliv Boží hlas. Dnes obě slouží požehnaně v Síně, vyslané dle vůle Boží, a ne svedené nějakými hlasy. Jestliže jsi podobně upadl do nějakého bludu, věř, že vede cesta ven. Sláva, díky a čest! Děkuji Pánu, že on nás tak zlomí, až každá pýcha zmizí. Nejhorší pýcha je samolibost.

Pavel nám v 1.Korintským 14:29-31 dává pokyny: „*a necht' mluví dva nebo tři proroci a druzí necht' posuzují; bude-li však zjeveno dalšímu tam sedícímu, necht' ten první mlčí. Můžete ovšem prorokovat všichni, jeden po druhém, aby se všichni učili a všichni byli povzbuzováni;*“ Nejsi-li dosti pokorný a vzpíráš-li se prozkoumání svého proroctví, pak je proroctví stejně zvrácené, jako jsi zvrácený ty. Proroctví musí být zkoumáno. Takové shromáždění, jaké mínil Pavel, je to nejpožehnanější, jaké může být. Díky Bohu, příliv opět stoupá! Všechno bude v dokonalém pořádku, bude-li mít církev jediný cíl: oslavit Ježíše Krista.

Ve spojení s proroctvím je ovoce Ducha - dobrotivost. Svatí Boží mužové mluvili kdysi puzení Duchem Svatým. I dnes se proroci musí nacházet v tomtéž postavení. Opustí-li toto postavení, nebude-li při nich zjevné ovoce Ducha, jsou v nebezpečí nadýmat se a stát se nástrojem v rukou nepřítelů.

Znám lidi, kteří měli pěkné usedlosti a těšili se v celém sousedství dobré pověsti. Pak slyšeli nějaké hlasy, které jim poroučely, aby všechno prodali a odešli do Afriky. Tyto hlasy na ně tolik naléhaly, že sotva měli čas všechno řádně zpeněžit. Konečně prodali své majetky za směšně nízké obnosy. Pak jim hlasy řekly, že mají jet do jistého přístavu. Tam bude taková a taková loď. Jeli tam, ale loď nikde. Potíž s těmito lidmi spočívala v tom, že se těžko dali přesvědčit, že se jednalo o falešné hlasy. Vyhledali si jinou loď. Dojeli do Afriky. Řeči nerozuměli. Zklamání, zoufalí, ničemu už nedůvěřující, bídní a chudí se vrátili. Kdyby tito lidé použili zdravého rozumu, byli by zašli za nějakým Božím mužem a poradili by se s ním. Jistě by se mu podařilo je přesvědčit, že ty hlasy pocházejí od satana, a ne od Boha. Posloucháme-li takové našeptávání, dokazujeme tím svou pýchu. Zpyšněli jsme duchovně, stavíme se nad bratry, které nám Pán postavil po boku, a domníváme se, že máme více než oni. Ale otevíráš-li se nějakým hlasům, které ti našeptávají, že jsi víc než druzí než ti, které Pán ustanovil církvi za pastýře, aby ji vedli, pak jsou to hlasy ďábelské.

Ve Zjevení 19:10 čteme, že „*Ježíšovo svědectví je Duch proroctví.*“ Buď ujištěn, že pravé proroctví vyvyšuje Beránka Božího. Prorocké povzbuzení je jen tehdy k užítku, je-li plné ohně. Mluvím-li, musí to být působeno Duchem. Všimni si, že proroctví musí odpovídat víře. Povstaneš-li ve vsí své slabosti, ale láska tě pudí oslavovat Boha, pak začni v pohledu na něho a pocítíš Boží přítomnost, a jednaje ve víře, setkáš se s Bohem.

Kéž nás Pán uvede tam, abychom žili v Duchu Svatém tak, aby se Bůh mohl skrze nás projevat divy a proroctvím a abychom jasně viděli, že to nejsme my, kdo jednáme, ale že je to ON, kdo skrze nás působí a zjevuje to, co se jemu líbí.

DAR JAZYKA

„Žeňte se za láskou a horlete o duchovní projevy, nadevše však o to, abyste prorokovali. Kdo totiž mluví jazykem, mluví ne k lidem, nýbrž k Bohu, neboť nikdo nerozumí, on však duchem pronáší tajemství;“ /1.Korintským 14:1/.

Je nanejvýš důležité, abychom toužili po duchovních darech. Máme po nich prahnout, horlivě a vážně je hledat, protože jsou velmi důležité, abychom po jejich obdržení mohli být dobrými Božími nástroji.

Pán Bůh předzřídil mluvení jazyky, které je zaměřeno k němu, zázračný a nadpřirozený prostředek obecenství a provozu v církvi. Když mluvíme k Bohu v nových jazycích, vypravujeme v Duchu podivuhodná tajemství. V Římanům 8:27 čteme: *„a ten, jenž zkoumá srdce, ví, jaké je smýšlení Ducha, protože se za svaté přimlouvá v souladu s Bohem.“* Často, když mluvíme k Bohu v nových jazycích, přimlouváme se za někoho a modlíme se tak (to v Duchu, modlíme se podle vůle Boží. Tehdy v nás Duch lká nevypravitelným lkaním).

Při této příležitosti bych se rád zmínil o Willym Burtonovi, který pracuje pro Pána v Belgickém Kongu. Bratr Burton je požehnaný Boží muž, který obětoval celý svůj život pohanům v Africe. Jednou ho napadla „smrtící horečka“. Ležel úplně bez pomoci, vydaný na pospas smrti. Kolemstojící říkali: „Tak nám kázal naposled. Co si máme počít?“ Zdálo se, že všechna naděje pohasla. Stáli kolem jeho lože a byli zvědaví, co se stane. A pak ho mrtvého opustili. Tu však pojednou se zvedl a přišel mezi ně úplně zdráv. Kdo tomu mohl rozumět? Bratr Burton jen mohl říci, že přišel pojednou k sobě; proniklo ho podivuhodné teplo, takže mohl vstát a nic mu nescházelo. Jak se to jen stalo? Zůstalo to tajemstvím. Až jednou přijel do Londýna a vyprávěl tuto podivuhodnou událost ve shromáždění. Po shromáždění ho jedna sestra prosila o rozhovor. Tázala se: „Vedete si deník?“ „Ano“, zněla odpověď. Pak mu sestra vyprávěla: „Jednoho dne, když jsem se modlila, viděla jsem pojednou vás. Duch Svatý se mne zmocnil a mluvil skrze mne v jazycích. Viděla jsem vás ve vidění úplně bezmocného ležet na lůžku. Volala jsem k Bohu v jazycích, až jste povstal a odešel z místnosti.“ Poznamenala si přesně datum a hodinu, kdy to bylo. A když bratr Burton nahlédl do svého deníku, shledal, že to přesně souhlasí na den i hodinu s jeho vzkříšením. Otevřeme-li se a vydáme-li se cele Duchu Svatému a v tichých chvílích hovoříme k Bohu v nových jazycích, otevírají se nám veliké a netušené možnosti požehnání. Bůh by tě rád do té míry naplnil svým Duchem, aby všechno kolem tebe bylo nabito působící mocí s výsosti.

„Kdo mluví jazykem, buduje sám sebe, kdo však prorokuje, buduje shromáždění.“ /1.Korintským 14:4/. Přál bych si, abys poznal, že kdo mluví jazyky, vzdělává, buduje sebe. Musíme nejdřív sami být vzděláni, budováni, než můžeme vzdělávat, budovat sbor, shromáždění. Nikdy dost nezměřím a nedocením, zač sám osobně vděčím zázračnému druhu působení Ducha Svatého pro mé duchovní vzdělání a výchovu. Stojím před vámi jako největší záhada na světě. Nikdy nestál ubožejší a slabší člověk na pódiu. Řečnické nadání? Žádné! Neschopnost? Té je při mně plno, jako u málokoho jiného. Všechny mé přirozené vlohy nemají nic společného se službou evangelia, a nedávají k ní předpoklad. Ukazují pravý opak. Tajemství spočívá v tom, že Duch Svatý přišel a udělil mi toto zázračné vzdělání v Duchu. Vytrvale, jak

jen jsem mohl, jsem četl Boží slovo. Pak přišel Duch Svatý a otevřel mi je. Jím Slovo dýše. On mi je osvěcuje, On mi vkládá slova do úst, že je někdy ani nestačím tak rychle vypovědět; proto se slova tak řinou, že On je dává. Haleluja! Jan 14:26: *„ten Těšitel však, Svatý Duch, jehož v mém jménu pošle Otec, on vás naučí všem věcem a upomene vás na všechny věci, jež jsem vám řekl.“* Dal mi tento nadpřirozený dar jazyků k mému vlastnímu vzdělání. A dostane-li se vzdělání mně, mohu vzdělávat církev.

V 1.Janův 2:20 čteme: *„A vy máte pomazání od Svatého a všechny věci víte“* a dále /v.27/ *„ve vás zůstává to pomazání, jež jste od něho dostali, a nemáte zapotřebí, aby vás kdo poučoval, nýbrž jak vás o všech věcech poučuje právě to pomazání, a je pravdivé a není to lež, a podle toho, jak vás poučilo, zůstanete v něm.“*

Byl-li jsi pokřtěn v Duchu a říkáš-li na základě toho, co cítíš: „Jsem tak prázdný a nevím, co to je“, přece však zůstává toto slovo, že máš pomazání. Děkuj Bohu, že tě pomazal. Duch Svatý na tomto místě praví, že v tobě zůstává a všemu tě učí. To je pro tebe to nejjistější a nejkrásnější postavení. Duch Svatý chce rozdmýchat tvoji víru. Věř prostě tomu slovu, že jsi obdržel pomazání a že toto pomazání v tobě zůstává. Když ráno vstaneš, raduj se ve víře z této nádherné skutečnosti. Když se vydáš přítomnosti a moci Ducha Svatého, najednou uvidíš, že mluvíš jazyky. Přitom poznáš, že jsi tím osobně vzděláván. Všechny ostatní řeči o sobě nech být lži a toto Boží slovo ať zůstává pravdou. Satan ti bude našeptávat: „Jsi ten nejubožejší člověk. Jakživ nic pro Pána neuděláš.“ Ty však věř slovu: „Pomazání, které jsi přijal, v tobě zůstává.“

„Nuže, chtěl bych, byste vy všichni mluvili jazyky, raději však, abyste prorokovali - vždyť kdo prorokuje, je větší než kdo mluví jazyky, ledaže by překládal, aby se shromáždění dostalo budování.“ /1.Korintským 14:5/.

Věř, že Pán Bůh tě chce vidět ustavičně v pohotovosti k prorokování, protože každý, kdo obdržel Ducha Svatého, má právo prorokovat. Ve verši 31 čteme: *„Můžete ovšem prorokovat všichni, jeden po druhém“* Prorokování je mnohem přednější než mluvení jazyky, leda bys měl také výklad. Pak je mluvení jazyky na úrovni prorokování. Ve 13. verši čteme: *„Proto nechť se ten, kdo mluví jazykem, modlí, aby mohl překládat,“* To je velmi důležité slovo. Po obdržení křtu Duchem Svatým, kdy jsem na znamení toho mluvil jazyky - jak ten Duch mi dával vymlouvati - jsem devět měsíců nemluvil jazyky. Byl jsem tím velmi zdrcený. Přesto jsem chodil a vkládal na věřící ruce, aby obdrželi křest Duchem a oni pak mluvili jazyky; ale mně byla radost mluvit v jazycích odepřena. Bůh mi tím chtěl ukázat, že mluvení jazyky, jak jsem je obdržel při křtu Duchem Svatým, bylo rozdílné od toho mluvení jazyky, jež jsem obdržel později. Když jsem vzkládal na věřící ruce a oni pak mluvili jazyky, myslíval jsem si: „Ach, Pane Ježíši, to by bylo krásné, kdybys i mně dal mluvit jazyky!“ Nedával mi tento dar, protože věděl, že se setkám s mnohými, kdo budou tvrdit, že křest Duchem Svatým může být i bez mluvení jazyky, protože prostě někdo při křtu obdrží dar jazyků a někdo ne. Já však jsem dar jazyků neobdržel při křtu Duchem Svatým, ačkoliv jsem při něm dlouho v jazycích mluvil, až teprve o devět měsíců později. Jednou jsem kráčil po cestě a v srdci rozmlouval a Pánem a pojednou jsem obdržel plnost jazyků. Když zážitek opadl, pravil jsem Pánu: „Pane, to nebylo ze mne; nic takového jsem v této chvíli nehledal. To je tvoje dílo. Nehnu se odsud, dokud mi nedáš také výklad.“ Pak přišel výklad, který se v celém světě naplnil. Je to Duch Svatý, který hovoří? Je-li to ON, pak ti může dát také výklad. Proto ten, kdo mluví jazyky, má se modlit, aby mohl tlumočit a Pán mu

to dá. Nemůžeme přes to jen tak přejít, aniž bychom jasně porozuměli, co nám Pán Bůh chce říci.

" Co je to tedy? Budu se modlit duchem, budu se však modlit i rozumem; budu zpívat duchem, budu však zpívat i rozumem, " /1.Korintským 14:15/.

Když se modlíš Duchem jazyky, nevíš, co se modlíš, nerozumíš tomu. Kromě toho okolí z toho nic nemá. Můžeš však cítit tutéž moc, když se pod pomazáním modlíš rozumem. Někdo řekne: „To bych mohl, ale bylo by to ze mne.“ Modlíš-li se, jsi to zajisté ty, kdo se modlí: na začátku všechno, co činíš, je z tebe. Pokleknu k modlitbě, a první dvě věty třeba jsou mé vlastní. Ale „já“ ustane a tu se začne skrze mne modlit Duch. To je přípustné. Duch Svatý se tě ujme a ON pronikne! Sláva Pánu! Nevěra namítne: „To není správné.“ Víra však říká: „Je to správné.“ Haleluja! Pavel praví: *„Budu se modlit duchem, budu se však modlit i rozumem “*; učiní tak ve víře. Satan a tvé „já“ se staví proti tomu. Kéž nás Pán Bůh uvede do toho požehnaného postavení, tedy budeme žít, chodit, modlit se a zpívat Duchem a zároveň modlit se a zpívat rozumem. Víra to uskuteční. Víra má hluché uši pro satana a lidské vlivy, ale otevřený sluch pro Boha. Víra nehledí na pocity. Víra vyznává: „V něm jsem dokonalý.“

Je to nádherné modlit se a zpívat v duchu, modlit se a zpívat v jazycích, jak ten Duch dává vymlouvati. Nikdy ráno neopustím lůžko dřívě, dokud jsem neměl s Bohem obecnství v Duchu. To je to nejkrásnější na tomto světě. Je to milé, příjemné, být v Duchu při oblékání a vykročení do světa. Ujišťuji tě, že ten zlý svět ztratí pro tebe všechnu svoji přitažlivost. Začneš-li svůj den takto, můžeš si být jist vedením Ducha po celý den.

„Děkuji Bohu, že mluvím jazykem více než vy všichni, ale ve shromáždění bych raději chtěl promluvit pět slov svým rozumem, abych poučil i druhé, než deset tisíc slov v jazyku.“ /1.Korintským 14:18-19/.

Přichází mnoho lidí, kteří se ohánějí Pavlem, že chtěl raději promluvit pět slov srozumitelně než deset tisíc slov jazykem. Vynechávají přitom první část věty, že Pavel více než jiní mluví jazyky. Pavel zde odkazuje do příslušných mezí nadměrné mluvení jazyky bez tlumočení, které neslouží k budování církve. Není-li přítomen nikdo, kdo by vykládal, mají prostě mluvit jazyky sobě a Bohu. Dejme tomu, že by někdo kázal a přitom by 20 až 30 lidí mluvilo jazyky, nebyl by to zmatek, kterým je nutno vážně se zabývat? Návštěvníci mají slyšet raději pět slov posílení, potěšení a vzdělání než deset tisíc slov v nesrozumitelných jazycích.

Jestliže se tě dotkne Duch Boží, nejsi nijak povinen ihned propuknout v jazycích. Pán ti chce dát zdravý smysl, abys uměl své tělo opanovat, a tak přispívat k budování shromáždění. Pavel píše, že více než všichni ostatní mluví v jazycích; tedy i více než Korintští, kteří byli takoví stoupenci mluvení jazyky. Mluvíval jistě ve dne i v noci v jazycích, ale vždy v pravou chvíli. Mluvením jazyky, tímto nadpřirozeným prostředkem, byl tak vzdělán, že byl schopen kázat v církvi tak, aby mu všichni rozuměli. Jestliže jsi ve své komůrce mluvil deset tisíc slov v jazycích, pak tvých pět slov, promluvených srozumitelně, bude Duch a život, a celý sbor bude jimi budován.

„V zákoně je psáno: Budu k tomuto lidu mluvit skrze jinojazyčné a skrze jiné rty, a ani tak mě nebudou poslouchat, praví Jehova. Jazyky jsou tedy za znamení ne těm, kteří věří, nýbrž nevěřícím, prorocví pak ne nevěřícím, nýbrž těm, kteří věří.“ /1.Korintským 14:21-22/.

Je mnoho lidí, kteří si říkají věřící, ale jsou maximálně nevěřící. Jedním z těch nevěřících „věřících“ byl jistý metodistický kazatel. Kdosi mu poradil, aby strávil dovolenou v našem městě, a dal mu moji adresu. Když dojel, začal se na mne lidí vyptávat. Varovali ho, aby byl

velmi obezřetný, prý patřím k „letničářům“. Má si dát pozor, aby nenaletěl a neupadl do nějakého bludu, protože je to všechno z ďábla. Odpověděl: „Mne nenachytají, znám toho dost.“ Byl, jak se říká, úplně na dně s nervy a potřeboval klid a vysadit. Když k nám přišel, řekl: „Poslal mne k vám váš přítel. Vyhovuje vám to?“ Odpověděl jsem: „Budte srdečně vítáni.“ Ale nemohli jsme si s ním nic počít. Měl nemožné chování. Mluvil a mluvil a mluvil bez přestání. Ať v poledne nebo u večeře, nezastavil ani na chvíli. Tak přišlo naše páteční shromáždění; určené pro ty, kdo čekali na křest Duchem Svatým. Místnost se začala plnit a on stále ještě mluvil. Nikdo nebyl s to ho umlčet. „Bratře,“ řekl jsem, „teď už musíš přestat, chceme se modlit.“ Obyčejně jsme před modlitbou zpívali. Tentokrát tomu bylo jinak. Byla to Boží cesta. Začali jsme se hned modlit. Jakmile jsme začali, ihned se začaly dvě sestry modlit v jazycích; jedna na jedné, druhá na druhé straně místnosti. A tento kazatel, všechno to mu totiž bylo úplně cizí, chodil od jedné ke druhé, aby slyšel, co říkají. Po chvíli se zeptal: „Smím odejít do svého pokoje?“ „Jen jdi, bratře“, odvětil jsem, „chceš-li“. Odešel a my jsme měli nádhernou modlitební hodinu.

Asi v 11 hodin jsme si šli lehnout. O ¼ ťukal někdo na dveře mé ložnice. „Smím dovnitř?“ znělo dost hlasitě. Byl to hlas našeho hosta. „Ano, jen pojď dovnitř“, odvětil jsem. Otevřel dveře a pravil: „On přišel, on přišel!“ a držel si ústa, protože najednou jen s obtížemi mohl mluvit anglicky. Řekl jsem: „Vrať se do postele a ráno mi budeš vypravovat, co jsi zažil.“ Jazyky jsou znamením nevěřícím a tento muž byl nevěřící, vlastně nevěřící „věřící“. Znova a znova jsem měl příležitost vidět, jak lidé skrze jazyky byli usvědčeni z hříchu.

Příštího dne přišel náš host ke snídani a řekl: „Nebyla to nádherná noc? Rozumím řecky a hebrejsky, a ty dvě sestry mluvily v těchto jazycích. Jedna pravila řecky: „Dej si vše s Bohem do pořádku“, a druhá opakovala totéž hebrejsky. Věděl jsem, že ke mně mluví Bůh a nikoli tyto dvě sestry. Nejdříve jsem musel činit pokání. Přišel jsem sem jako nevěřící, ale shledal jsem, že Pán Bůh je zde přítomen. V noci mne Bůh porazil na zem. Prokázal na mně svoji všemohoucnost a ukázal mi moji bezmocnost. Dvě hodiny jsem ležel úplně bezmocný na zemi. Pak Pán sám prolomil...“ a sotva sem dovyprávěl, propukl v jazycích – přímo u snídaně.

Bůh chce mít svědky vyzbrojené jeho mocnou silou, jimž by nikdo neodolal. Zakusíš, že Duch Svatý bude skrze tebe hovořit v jazycích a tlumočení, takže hříšníci při pouličních shromážděních budou ohromeni, a nahlédneš, jak Bůh i takovýmto způsobem usvědčuje hříšníky.

Chci se pokusit ukázat ti nejlepší cestu, jak můžeš dostat tento dar. Pojď se mnou do 2.Královská 2, a já ti ukáži muže, který obdržel dar. Eliáš byl Bohem mocně používán. Na jeho modlitbu padl oheň s nebe, na jeho modlitbu se dostavil dlouho vytoužený déšť a děly se ještě mnohé jiné divy. Eliáš, jeho žák, viděl všechny tyto mocné projevy zjevení Božího, a upřímně se roztoužil mít mistrův dar. Můžeš toužebně vyhlížet dary Ducha Svatého; Bůh ti to dovoluje. Když Eliáš řekl Elišovi: „Zůstaň zde!“, odpověděl: „*Jako že je živ Jehova a živa je tvá duše, - chci-li tě opustit!*“ Nic ho nemohlo zadržet. Když ho Eliáš nutil, aby zůstal v Jerichu, odpověděl rozhodně: „Nezůstanu.“ Kdo zůstane stát, ten nic neobdrží. Ach, nezůstaň stát v Jerichu; nezůstaň stát u Jordánu; nikde se nezastav, když Bůh chce, abys pronikl do jeho celé plnosti, kterou má pro tebe připravenou.

Když došli k Jordánu, vzal Eliáš svůj plášť a udeřil jím do vody. Ta se rozdělila a oba přešli po suchu. Pak se Eliáš obrátil na Elišu a řekl mu: „Žádej sobě, co chceš.“ A Eliáš chtěl to, co měl mít! („*Nechť se tedy, prosím, na mne smí dostat dvojíty podíl na tvém duchu.*“ 2 Královská 2:9)

Haleluja! Jak je to nádherné! Žádej i ty všechno, co Pán Bůh říká, že máš mít. To byl ten chlapec, který kdysi chodil za pluhem; který myl ruce a nohy svého mistra, jehož duch se však povznesl tak vysoko, že si ve svém srdci umínil vstoupit k Boží slávě a cti na Eliášovo místo, až ten opustí bojiště. Eliáš odpověděl: „*(Požádal jsi o těžkou věc.) Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže neuvidíš, nestane.*“ Kéž ti Pán pomůže, aby ses nikdy nezastavil, dokud neobdržíš, po čem toužíš. Necht' je tvé úsilí co největší a tvá víra, necht' se vztahuje kupředu, až budeš naplněn žhavou touhou po tom nejlepším, co Bůh pro tebe má.

A tak šli oba společně kupředu. Eliáš si umínil neodvrátit oči od svého mistra. Bylo potřeba ohnivého vozu s ohnivými koni, aby je od sebe odloučili. A Eliáš vstoupil ve vichru do nebe. Dovedu si představit, jak Eliáš křičel: "Otče můj! Otče můj!" A tu spadl Eliášův plášť. Jako bych ho viděl padat, níž a níž a níž. Eliáš vzal své roucho a roztrhl je. Pak zvedl plášť Eliášův. Nemyslím, že by se byl cítil jinak v Eliášově plášti než ve vlastním rouchu. Ale když došel k Jordánu, vzal Eliášův plášť, udeřil na vodu a řekl: „Kde je Jehova, Bůh Eliášův?“ A voda se rozestoupila a Eliáš přešel po suchém dně. A synové proroctví řekli: „Odpočínul duch Eliášův na Eliášovi.“

To je způsob, jak obdržet dar. Nevíš, že ho máš, až ve víře jednáš. Bratři a sestry, vy, kteří prosíte o duchovní dary, věřte!

CO JE TO BÝT PLNÍ DUCHA SVATÉHO

Ve dnech, kdy se rozmnožoval v Jeruzalémě počet učedníků, vznikla situace, která dala dvanácti podnět k určitému rozhodnutí; totiž: nevěnovat se službě u stolů, ale všechen čas trávit modlitbou a službou Slovem. Jak velmi je to důležité pro všechny služebníky Boží, ustavičně trvat na modlitbách a ustavičně se sytit Slovem pravdy! Mohu se vsadit o cokoli, že mne nikdo nikdy nikde nenajde bez mé Bible nebo Nového zákona.

Kdo ustavičně a pilně nenaslouchá tomu, co mu chce Pán Bůh svým Slovem povědět, ten nemůže být silný v Bohu. Nemáš-li díl v jeho vdechnutém, inspirovaném Slově, nemáš ani moc, ani podstatu Boží, čti je ráno, čti je večer a při každé příležitosti, která se naskytne. Místo neužitečných řečí u stolu, čti si po jídle kapitolu z Písma a věnuj čas modlitbě. Snažím se to zachovávat, lhostejno kde, u koho, s kým mám co činit.

Žalmista praví, že zachovává Boží slovo ve svém srdci, aby proti Pánu Bohu nehřešil. Brzy zjistíš, že čím více z Božího slova ve svém srdci zachováš, tím snazší je ti vést posvěcený život. Zároveň svědčí žalmista, že ho Boží slovo obživuje. Budeš-li celým svým nitrem, svou podstatou přijímat Boží slovo, uvidíš, jak celý tvůj život, celá tvá bytost bude obživena a jak budeš posílněn. Přijímej Boží slovo s pokorou a tichostí; tak vzkvétá živá víra.

Apoštolové řekli ostatním, aby se ohlédli pro službu u stolů po sedmi mužích. Měli mít dobrou pověst a být naplněni Duchem Svatým a moudrostí. Ti zvolení byli docela obyčejní muži z lidu, ale byli plni Ducha Svatého, a to z nich učinilo lidi nadprůměrné.

Ke službě v Boží církvi není nutné vysoké vzdělání a učenost, ale svatý, Bohu oddaný život. Z muže, který se Pánu cele zasvětil, učiní Pán svoji pochodeň. Jen buď pokřtěn Duchem a ohněm! Množství tedy zvolilo sedm mužů ke službě u stolů. Není pochyby, že byli věrní ve službě jim svěřené, ale cítíme, že dvěma z nich Pán určil brzy lepší úděl. Filip byl tak plný Ducha Svatého, že všude, kam přišel, nastávalo probuzení. Lidé ho zvolili ke službě u stolů, ale Bůh ho vyvolil, aby získával duše. Kéž bych tě mohl pohnout k tomu, abys uznal, že budeš-li věrný v plnění

nižší služby, Pán tě naplní svým Duchem, aby z tebe učinil pro sebe vyvolený nástroj pro záchranu duší a uzdravení nemocných. Pro toho, kdo je naplněn Duchem Svatým, není nic nemožné. To se vymyká našemu chápání. budeš-li plný moci Svatého Ducha, bude Pán mocně působit podivuhodné věci kamkoliv půjdeš.

Nemáš ponětí, co může Bůh skrze tebe vykonat, budeš-li plný Ducha Svatého. Budeš každou chvíli pod vedením Ducha. Být naplněn Duchem Svatým znamená v každém ohledu velmi mnoho. Viděl jsem mnoho lidí, kteří po léta trpěli těžkými chorobami, ale jakmile je naplnil Duch Svatý, nemoc zmizela. Duch Svatý jim oslavil život Ježíšův, a tak byli cele vysvobozeni z každé slabosti a z každé nemoci.

Jen se podívej na Štěpána! Byl to obyčejný člověk, zvolený ke službě u stolu. Ale byl v něm Duch Svatý, a tak byl plný víry a plný moci, a činil v lidu veliké divy a zázraky. Nikdo nemohl odolat moudrosti a Duchu, v nichž hovořil. Ach, jak je to důležité, aby každý byl naplněn Duchem Svatým.

Je to Boží vůle, abys jím byl naplněn. Moc Ducha tě plní Bohem samým. Člověku naplněnému Duchem Pán nic neodepře.

Uvědom si a zapamatuj, že ti nekážu uzdravování, ale živého Krista. Je to slávyplná skutečnost, že Boží Syn přišel na svět, aby přinesl jatým svobodu.

Proč je tomu tak, že od chvíle, kdy tě naplní Svatý Duch, budeš pronásledován? S Pánem Ježíšem to bylo přesně tak. Nečteme o žádném pronásledování, pokud na něho nesestoupil Duch Svatý v podobě holubice. Ale krátce nato čteme, že po kázání v jeho domovské obci ho vyvedli na horu, na níž byla jejich obec zbudována, a chtěli ho srazit dolů. Totéž bylo se dvanácti. Před letnicemi nebyli pronásledováni, ale po křtu Duchem Svatým se brzy ocitli ve vězení. Satan a kněží mrtvých náboženství se budou vždy náramně rozčilovat, když mužové naplnění Duchem Svatým budou konat v moci Ducha veliké věci. Pronásledování je však tím největším požehnáním pro obecnost věřících. Tam, kde je pronásledování, tam je i čistota. Toužíš-li po naplnění Duchem Svatým, musíš počítat s protivenstvím. Pán přišel, aby přinesl rozdělení. A tak možná najdeš i ve vlastní domácnosti dva proti třem. Ale Slovo Boží zároveň říká, že Pán nám dává svůj pokoj. Pokud zachovááš v srdci jeho pokoj, budeš mít z vnějšku pronásledování. Ustaneš-li v běhu k cíli, nebude tě satan ani jeho agenti rušit. Ale budeš-li pronikat k celému chození po Božích cestách, budeš satanovým terčem. Ale uprostřed všeho toho, uprostřed nebezpečí a útoků tě bude Pán chránit.

V jednom z mých shromáždění Pán mocně působil a mnozí byli uzdraveni. Jeden člověk, který to všechno pozoroval, si řekl: „Měl bych chuť to také zkusit.“ Přišel kupředu, abych se také za něho modlil, a řekl mi, že má polámané tělo. Vložil jsem na něho ruce ve jménu Páně a řekl jsem mu: „A teď důvěřuj Bohu.“ Příští večer se objevil znovu. Stál tu jako lev a řekl: „Rád bych vám řekl, že tento muž vás klame. Včera večer na mne vložil ruce kvůli mému polámanému tělu, ale není mi ani trošku lépe.“ Přerušil jsem ho a řekl jsem mu: „Jste vyléčený. Vaše potíže spočívá v tom, že tomu nevěříte.“

Ve třetím shromáždění, když jsem vyzýval ke svědectví, znovu povstal a řekl: „Povoláním jsem zedník. Dnes jsem pracoval s jedním dělníkem, který měl na určité místo zasadit veliký kámen. Pomáhal jsem mu a necítil jsem ani trošku bolesti. Řekl jsem si: Jak je to možné? Vyhledal jsem místo, kde jsem se mohl svléknout a s úžasem jsem zjistil, že jsem zdrav.“

Tímto svědectvím odvolal své nařčení. Ach, buď Bohu chvála! Jeho slovo je pravda. Zaslíbené znamení budou mít ti, kdo uvěří: „Na nemocné budou vkládati ruce a bude jim dobře.“ A to

všechno mocí, která je ve jménu J E Ž Í Š. Duch Boží je ten, který přišel, aby zjevil Boží slovo a učinil je pro nás Duchem a životem.

Vy, kdo hledáte křest Duchem Svatým, vstupujete na půdu, kde vás čeká pronásledování. Vaši nejlepší přátelé nebo ti, které máte za nejlepší přátele, vás opustí. Opravdu dobrý přítel tě nikdy neopustí. A přece to stojí za to jít touto cestou. Vstupuješ do říše osvětlení a zjevení moci Ducha Svatého. Zjevuje nám vzácnost a moc krve Ježíšovy. Skrze zjevení Ducha shledávám, že ve mně není nic, co by krev Ježíšova nemohla očistit. Shledávám, že mne v Ježíšově krvi Bůh posvěcuje a svým Duchem mi zjevuje působení jeho díla.

Štěpán byl úplně obyčejný muž, ale byl přioděn Boží mocí. Byl plný moci a síly, a Pán skrze něj konal veliké divy a zázraky. Ach, tento život v Duchu Svatém!

Ach, tento život hlubokého vnitřního zjevení, proměňování od slávy v slávu; tento život růstu v milosti a poznání a v moci Ducha, kdy je v nás obnovován život a smýšlení Kristovo, a kdy se nám dostává ustavičného zjevování moci jeho síly! Jenom takový život nás uschopňuje stát.

V tomto životě jsi pak Pánem uváděn do nejrozličnějších situací, aby mohla být zjevena jeho moc. Jednou jsem kázal v New Yorku a pak jsem se vracel lodí „Lusitania“ do Anglie. Jakmile jsem vstoupil na palubu, šel jsem do své kabiny. Byli tam dva muži. Jeden z nich mi řekl: „Chcete mi dělat společnost?“ Pak vytáhl láhev, nalil do skleničky kořalku, vypil ji a znovu nalil pro mne. „Toho krámu se v životě nedotknu“, řekl jsem. „Jak můžete žít bez kořalky?“, ptal se. „Celé měsíce jsem pod jejím vlivem. Řekli mi, že mám vnitřnosti úplně ztvrdlé od pití, a vím, že brzy musím zemřít. Rád bych se z toho dostal, ale musím a musím pít. Ach, kéž bych mohl být vysvobozen! V Anglii mi zemřel otec a zanechal mi dědictví. Ale nač mi to je?“ „Řekni slovo a budeš svoboden.“ Ale on mlčel a nebyl schopen slova. Rozkázal jsem mu, aby stál tiše. Pak jsem mu vložil ruce na hlavu a proklel jsem démona opilství, který opanoval jeho život. A tu křičel: „Jsem svoboden! Víím, že jsem svoboden!“ Vzal dvě láhve kořalky a hodil je přes palubu. Pán Bůh ho zachránil, dal mu vystřízlivět a uzdravil ho. Během celé zpáteční cesty jsem kázal. Sedával se mnou u stolu. Do té doby nemohl jíst. Teď se účastnil každého stolování. Stačí jediný Ježíšův dotek, abys byl radostný! Boží moc je dnes stejná! Pro mne je ON rozkošný. Pro mne znamená Ježíš zachraňující zdraví. Pro mne je Ježíš lilie z údolí. Ach, tento požehnaný Nazaretský, Král králů! Haleluja! Chceš mu vydat svoji vůli? Chceš se mu cele oddat? Učiníš-li to, postaví ti k dispozici celou svoji moc.

Nebyli schopni odolat moci, moudrosti v Duchu, která mluvila skrze Štěpána, a plni vzteku zavlékli Štěpána do své rady. Bůh naplnil Štěpánův obličej září nebeského světla. Ať to stojí cokoli, vyplatí se být naplněn Duchem Svatým. Jen si přečti Skutky 7.kapitulu, ty mocné výpovědi tohoto svatého muže. Bez bázně jim praví: „Vy tvrdošíjní, neobřezaní v srdcích a uších, vy stále vzdorujete Duchu Svatému!“ /verš 51/. Když to uslyšeli, pocítili bodnutí v srdci. Je dvojnásob bodnutí v srdci. Zde tito zuří a skřípou na Štěpána zuby, vyhnali ho z města a kamenovali jej. Ale o Letnicích, když je Boží slovo bodlo v srdci, volali: „Co máme činit?“ Učinili něco zcela opačného. Má-li satan volnou cestu, svede tě k vraždě. Najde-li k tobě přístup Ježíš Kristus, budeš činit pokání.

Štěpán, plný Ducha Svatého, pohleděl do nebe a uviděl slávu Boží a Ježíše stojícího po pravici Boží. Ach, býti také tak naplněn Duchem Svatým! Jednou, když jsem asi 120 km jel na koni a hleděl do nebe, měl jsem celou tu dobu jasné vidění Ježíše. Potřebujeme Ducha Svatého, abychom mohli něco takového prožívat.

Štěpán zvolal hlasitě: „Pane, nepočítej jim tento hřích!“ Protože byl plný Ducha Svatého, byl i plný lásky a dokázal tentýž soucit, jako Ježíš na Golgotě. Být naplněn Duchem Svatým znamená velmi mnoho v každém ohledu. Znamená to ustavičné plnění, obživování a nepřetržitý nový život. To je tak líbezné! Máme nádherné evangelium a velikého Spasitele. Netoužíš-li po ničem jiném, než být naplněn Duchem Svatým, pak budeš mít v sobě ustavičný, nevysychající pramen. Je-li tvá víra úplně upřena na Ježíše, poplynou i z tvého života proudy vody živé.

MOC JMÉNA JEŽÍŠ Skutky 3:1-16

Všechno je možné skrze jméno Ježíš. Bůh vyvýšil Ježíše vysoko nade vše a dal mu jméno, které je vyšší než každé jiné jméno. Ve jménu Ježíš je moc přemáhat všechno na světě. Není také jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli být spaseni.

Rád bych do vás naočkoval smysl pro moc, vzácnost a slávu tohoto jména. Jednou šlo šest lidí do jistého domu, aby se modlili za jednoho nemocného. Byl to farář. Ležel úplně bezmocný na lůžku. V jednom letáku četl o lidech, kteří se modlí za nemocné, a tak poslal pro tyto muže v naději, že se budou za něho modlit modlitbou víry. A tak ho teď pomazali olejem dle Jakub 5:14. Ale protože se nedostavilo okamžité uzdravení, dal se nemocný do pláče. Těch šest lidí opustilo pokoj neméně sklíčeně nad tím, že se stav nemocného nezměnil.

Když byli venku, řekl jeden z nich: „Měli jsme udělat jednu věc. Vraťme se a zkusíme to.“ Vrátili se a postavili se kolem lůžka. Ten bratr řekl: „Šeptejme jméno Ježíš“. Nejdříve se zdálo, že se nic neděje, když tiše vyslovovali toto drahé jméno. Ale když neustali v šeptání „Ježíš, Ježíš“, začala přicházet moc z hůry. Když viděli, že Bůh začal jednat, jejich víra vzrostla. Stoupala i jejich radost a oni vyslovovali jméno Ježíš vždy hlasitěji a hlasitěji. Zatím nemocný vstal z lůžka a oblékl se. Tajemství spočívalo v tom, že šest mužů obrátilo pohled od nemocného na Ježíše. Ach, kdyby jen lidé opravdu znali moc jména Ježíš, kdoví, co všechno by se dalo.

Vím že v jeho jménu a v moci jeho jména máme přístup k Otci. Ježíšova tvář nás plní slávou. A jaká sláva pro mne, že smím toto jméno vyslovovati.

Jednou jsem si vyšel na horu, abych se modlil. Byl nádherný den. Strávil jsem ho v Boží přítomnosti. Jeho skvostná moc mne naplnila a nasýtla. A tu jsem si na něco vzpomněl. Asi před dvěma lety k nám přišli dva hoši z Walesu. Byli to prostí mládenci, ale plní horlivosti pro Pána. Přišli k naší misii a viděli některé skutky které se děly mocí Boží. Řekli mi: „Vůbec bychom se nedivili, kdyby vás přivedl Pán k nám, abyste postavil na nohy našeho Lazara.“ Pak mi vyprávěli, že vedoucí bratr jejich sboru pracoval ve dne v cínových dolech a po nocích kázával. Výsledek byl, že se zhroutil a propadl úbytím. Již čtyři roky leží jako bezmocný invalida, který musí být krměn lžičkou. Když jsem tak byl na vrcholku hory, byla to jedna z nejvyšších waleských hor, připomněl jsem si výjev proměnění Páně a uvědomil jsem si, že Pán nám dává prožít období slávy a proměnění na hoře k tomu, aby nás vystrojil pro větší úkoly v údolí. Živý Bůh si nás vyvolil za své vlastnictví a dědictví a ON sám nás připravuje k službě tak, aby naše služba byla z Boha, a ne z lidí.

Ihned jsem napsal lístek Lazarovu ošetřovateli, že přijdu, že Bůh mne poslal, abych šel a pozvedl Lazara. Když jsem přišel, ptal se mne: „Vy jste ten muž, který chce pozvednout našeho Lazara?“ „Ano“, odpověděl jsem.

Pak zavolal svého sluhu a řekl mu: „Zaveď tohoto muže k Lazarovi.“ A muž řekl: „Až to uvidíte, otočíte se a nikdo vás tu neudrží.“ Všechno, co řekl, bylo z lidského hlediska pravda. Ten člověk

byl už jen kost a kůže. Všechno na něm svědčilo o rozkladu. Zdálo se, že v něm už není ani jiskřičky života. Řekl jsem mu: „Chceš křičet? Víš, že lid izraelský křičel a chválil, ačkoliv zdi Jericha ještě stály? Bůh má stejné vítězství i pro tebe, jen budeš-li věřit.“ Ale nemohl jsem ho pohnout k víře. Nebyla v něm ani jiskřička víry. Trval na svém, že žádnou víru nemá.

Je skvělé vědět, že Boží slovo nemůže zklamat. Neposlouchej, co říkají lidé! Pán může mocně působit, pokračujeme-li ve víře tváří v tvář lidské sklíčenosti. Když jsem se vrátil k muži, jemuž jsem psal lístek, ptal se mne: „Chystáte se odejít?“

Nehne se mnou nic, co vidím. Hýbá se mnou to, čemu věřím. Jedno vím. Kdo věří, nehledí na okolnosti; kdo věří, nedbá na city. Muž, který věří Bohu, má to, čemu uvěřil. Každý, kdo opravdu vešel v požehnání Letnic, bere všechno s úsměvem a věří Bohu. V letničním hnutí je něco, co je naprosto odlišné od každého jiného hnutí na světě. Zde máš co činit s Boží skutečností. Všude tam, kde opravdu pracuje Duch Boží, budou se projevovat také dary Ducha; kde však se jeho dary neprojevují, musím pochybovat o jeho přítomnosti.

Situace v oné obci byla opravdu obtížná. Zdálo se nemožným pohnout lidi k víře. Stále se mne ptali: „Chystáte se odejít?“ Ale jeden muž se svou ženou mne pozvali do svého domu. Řekl jsem: „Rád bych věděl, kolik z vás je hotovo modlit se se mnou.“ Ale nechtěl nikdo. Ptal jsem se, zda se najde sedm modlitebníků, aby se modlili za ubohého nemocného, aby byl vysvobozen. Pak jsem řekl svým hostitelům: „Vy jste dva, k tomu můj přítel a já, a tak jsme čtyři. Ještě potřebujeme tři.“ Lidem jsem řekl, aby se přece jen někteří ráno dostavili a považovali to za přednost, s námi se modlit za Lazarovo uzdravení. Nemá smyslu hledět na lidské mínění. Jestliže ti Bůh něco řekl, věř tomu!

Hostitelům jsem řekl, že nebudu večeřet. Když jsem ulehl, zdálo se mi, jako by mne chtěl satan obtížit všemi nemocemi, kterými trpěl ubohý Lazar. Probudil jsem se nezvyklým kašlem a slabostí, jaká je typická pro souchotiny. Přebral jsem se z postele na podlahu a křičel jsem k Bohu, aby mne vysvobodil od satanských mocností. Křičel jsem tak hlasitě, že bych býval mohl probudit kdekoho v domě, ale nikdo se neprobudil. Bůh mi dal vítězství a znovu jsem ulehl, tak volný, jako nikdy v životě. V pět hodin ráno mne Pán probudil a řekl mi: „Nalámej chleba až u mého stolu“. V šest hodin mi dal slovo: „A já ho pozvednu“. Strčil jsem do svého přítele, který tu spal se mnou, a volal jsem: „Slyšels? Pán řekl, že ho pozvedne!“

V osm hodin mi řekli hostitelé: „Posilněte se trochu.“ Ale zakusil jsem, že modlitba s pústem je tou největší radostí. Také ty to tak prožiješ, povede-li tě k tomu Pán. Když jsme došli k Lazarovu domu, bylo nás osm. Nikdo mi nedokáže, že Bůh nevyslýchá každého času modlitby. Vždy dává nad naše chápání a nad naše prosby.

Nikdy nezapomenu, jak na nás sestoupila Boží moc, když jsme vstoupili do místnosti, kde ležel nemocný. Ach, bylo to slavné! Obstoupili jsme lůžko jako hradba, podali jsme si vzájemně ruce, i nemocnému. Pak jsem řekl: „Nebudeme se teď modlit, ale pouze vzývat jméno Ježíš.“ Poklekli jsme a šeptali: „Ježíš, Ježíš, Ježíš!“ Moc Boží se vznášela a padala na nás. Pětkrát se snesla a pak na nás zůstala. Ale nemocný v lůžku ležel dál nehybně. Před dvěma roky už tu kdosi byl, kdo se pokoušel ho pozvednout, ale marně. Satan použil tohoto nezdaru k tomu, aby našeho milého Lazara zbavil odvahy. Řekl jsem: „Nestarej se o to, co říká satan. Když Bůh řekl, že tě pozvedne, pak se to také stane. Zapomeň na všechno, kromě toho, co Bůh praví o Ježíši.“

Rty nemocného se pohnuly a zalily ho slzy. Řekl jsem mu: „Moc Boží je zde přítomná, přijmi ji.“ Odpověděl: „Zahořkl jsem v srdci, vím, že jsem zarmoutil Ducha Svatého. Jsem úplně bezmocný. Nemohu ani hnout rukou, neunesu ani lžičku k ústům.“ Řekl jsem: „Čiň pokání a

Bůh tě vyslyší.“ Kál se a volal: „O Bože, ať se to teď stane, ke slávě Tvého jména!“ Jakmile to zvolal, naplnila ho moc a sláva Boží. Prosil jsem Pána, aby mě uchoval toho, vyprávět kdy tento příběh jinak, než jak se přesně stal, protože Pán Bůh nepožehná žádnému přehánění. Když jsme se znovu modlili „Ježíš, Ježíš, Ježíš“, zatřásl se lůžko i muž na něm. Řekl jsem lidem, kteří byli se mnou: „Teď můžete všichni odejít. Bůh je zde vším. Nebudu Mu pomáhat.“ Posadil jsem se a hleděl jsem na Lazara, jak vstal a oblékal se. Zpívali jsme chvalozpěvy, když sestupoval dolů. Pak jsem mu řekl: „Teď vypravuj, co se stalo!“

Rychle se rozšířila zpráva, že Lazar povstal. Zblízka dáli sem mnozí spěchali, aby ho viděli a aby slyšeli jeho svědectví. A Bůh mnohé zachránil. Tento muž veřejně svědčil o tom, co na něm Bůh vykonal, takže mnozí byli obviněni z hříchů a obrátili se. Toto všechno se však stalo mocí jména Ježíš, vírou v toto drahé jméno. Ano, víra, kterou vnuká toto jméno, dala nemocnému plné zdraví v přítomnosti všech těch, kdo byli kolem.

Petr a Jan byli bezmocní a nevzdělaní. Nenavštěvovali žádné vyšší školy. Ale bývali s Ježíšem. Dostalo se jim slavného zjevení moci jména Ježíš, podávali dál chléb a ryby, které Ježíš rozmnožil. Sedávali s ním u stolu a Jan hleděl často do jeho drahé tváře. Petr býval často napomínán, ale Ježíš mu tím prokazoval svoji lásku. Ježíš Petra miloval, toho svévolného Petra. Ach, ON miluje obdivuhodně! I já jsem býval svémyslný, měl jsem neovladatelný temperament. Ale Pán měl se mnou trpělivost. Jsem zde, abych vám řekl, že ve jménu Ježíš je moc, moc, která může každého proměnit a uzdravit.

Vidíš-li Ježíše jako Božího Beránka, jako Božího milovaného Syna, na kterého Otec vložil všechny naše hříchy a přestoupení, poznáváš-li, že Ježíš zaplatil plnou cenu za naše vykoupení, abychom byli svobodni, pak smíš nastoupit to podivuhodně vykoupené dědictví vykoupení, života a moci.

Jednou jsem kázal o moci jména Ježíš. Opřen o pouliční lucernu stál tam muž a poslouchal. Musel se podpírat, aby mohl stát na nohou. Ukončili jsme naše pouliční shromáždění, a muž se stále ještě opíral o lucernu. Zeptal jsem se ho: „Jste nemocen?“ Ukázal mi svou ruku a já jsem uviděl pod jeho kabátem dýku. Řekl mi, že právě šel zabít svoji nevěrnou ženu, ale že když mě slyšel kázat o jméně Ježíš, nemohl jít dál, a teď že je úplně bezmocný. Řekl jsem mu: „Klekněte si.“ A tam na cestě, zatímco lidé chodili sem a tam, našel jeden hříšník svého Spasitele. Haleluja!

Vzal jsem ho sebou domů a dal mu nový oblek. Viděl jsem v tom muži něco, co by Bůh mohl použít. Příštího rána mi řekl: „Bůh mi zjevil Ježíše. Víím, že všechno bylo položeno na Něho.“ Půjčil jsem mu nějaké peníze a brzy měl malý domek. Jeho nevěrná žena žila s jiným mužem, ale on ji poprosil, aby se vrátila do domova, který pro ni připravil. Přišla. A tam, kde dříve byla nenávist a nepřátelství, láska všechno proměnila. Bůh používal tohoto muže jako svého služebníka všude, kam přišel. Ano, všude je moc ve jménu Ježíš. Bůh může zachraňovat i v těch nejodlehlejších koutech.

Mám před očima shromáždění, které jsme měli ve Stockholmu. Na to nikdy nezapomenu. Byl tam domov pro nevléčitelně nemocné. Jednoho z nich kdosi dopravil do shromáždění. Byl ochrnutý a třásl se po celém těle. Dva muži ho přinesli kupředu. Přítomno bylo 3 000 lidí. Tu na něho sestoupila Boží moc, když jsem ho ve jménu Ježíše mazal olejem. Sestoupil sám se schodů a obešel celý sál před očima tisíců přítomných. Není ničeho, co by Bůh nemohl učinit. Budeš-li mu věřit, nebude nic nemožného. On má moc učinit všechno.

Někdo se mě zeptal: „Nechceš navštívit ten domov pro nevléčitelné?“ V mém volném dnu mě tam zavedli. Snegli nemocné do široké chodby a během hodiny Pán dokonale uzdravil asi dvacet z nich.

Jméno Ježíš je obdivuhodné. Petr a Jan neměli ponětí, co všechno se může v tomto jménu stát, ani ten chromý to netušil, ale apoštolové, měli víru říci: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ A když ho Petr vzal za pravou ruku a pozvedl ho, byly jeho nohy a kosti upevněny a posilněny. Chodil a poskakoval a chválil Boha v chrámě. Bůh chce více takových věcí vidět i od tebe. Jak mohou být učiněny? Skrze to drahé jméno Ježíš, skrze víru v jeho jméno, skrze víru, která je z něj.

ŽIVOT V DUCHU 2.Korintským 3

Pisatel epištoly k Židům nás nabádá, abychom opustili začátky Kristova učení a přišli k dokonalosti. Nechceme znova klást základy pokáním a mrtvými skutky, učením o křtu, o vzkříšení těla apod. Co by sis pomyslel o staviteli, který by znovu a znovu strhával postavený dům a kladl stále nové základy? Neohlížej se zpět, chceš-li, aby v tvém životě přebývala Boží moc. S politováním zjistíš, že v té míře, v jaké hledíš zpět, ztrácíš to, co Pán Bůh má pro tebe připraveno.

Duch Svatý nám ukazuje, abychom se nikdy neohlíželi na zákon hříchu a smrti, z něhož jsme byli vysvobozeni. Bůh nás přesadil do nového pořádku, do života lásky a svobody v Kristu Ježíši, což přesahuje veškeré lidské představy. Mnozí však, kdo byli Boží moci přeneseni do tohoto nového života, jednájí jako ti nemoudří Galatští, kteří začali dobře běžet, ale pak chtěli dosáhnout dokonalosti na cestách zákonictví. Takoví věřící vybočují z života v Duchu a propadají zákonictví a tělesnosti. V tom nemá Pán Bůh žádného zalíbení, protože on nemá místo pro takové, kteří ztratili správný pohled. Tu je na místě jen a jedině činit pokání. Nepokoušej se něco takového zakrývat. Jestli jsi uklouzl, vyznej to a vzhledni k Bohu, aby ses navrátil znovu do plné jistoty víry a mohl chodit s Bohem, chodit Duchem.

Musí být nám všem jasné, že spasení je jedině dílo Boží. Podaří-li se nepříteli vytrhnout nás z života víry, pak je mu snadné odvést nás od cesty a plánů Božích. Upadne-li kdo do hříchu, přestává z něho plynout Boží život, a jeho život se stává bezmocným a ubohým. Avšak Bůh má s námi, svými dětmi, jiné myšlenky. Přečti si 1.Janův 3.kapitola a zaujmi své postavení. Pomni, jsi Boží dítě! Věz, že jestliže jsi svou nadějí založil v Kristu a na Kristu, je tvůj život očištěný. Duch Svatý praví: *„Kdokoli je zplozen z Boha, hřích neprovozuje, protože v něm zůstává jeho símě, i nemůže hřešit, protože je zplozen z Boha.“* /1.Janův 3:9/. Símě Slova, vsáté do našich srdcí, obsahuje život a moc. Bůh je v tom slově „nemůže“, a v tom jediném Božím slově je více moci a síly než ve všech lidských námitkách. Boží vůle a Boží myšlení s námi je, aby každý z nás skrze Ježíše Krista vedl život vítězství a přemáhání. Jen pojď a podívej se, jak obdivuhodný jsi v Bohu, a jak bezmocný a ubohý jsi v sobě samém!

Bůh se prokázal mocnějším nad všelikou vzpírající se moc, když vyvrhl z nebe síly temnosti. Rád bych ti sdělil, že tatáž moc, která svrhla satana z nebe, přebývá v každém, kdo je narozen z Boha. Kdyby sis tuto nádhernou skutečnost uvědomil, žil bys vítězným životem. Setkáš-li se s člověkem, trápeným zlou mocí, zeptej se ho: „Přišel Ježíš v těle?“ Nikdy jsem nezažil, aby zlá moc přisvědčila. Tak poznáš, že máš co činit se zlým duchem a máš také moc ho vyhnat. Věř

tomu a jedné, neboť větší je TEN, který je v tobě nežli ten, který je ve světě /1.Janův 4:4/. Bůh tě chce vidět jako vítěze. On vložil do tebe moc, kterou můžeš satana přemáhat.

My všichni jsme vystaveni pokušení. Nejsi-li s to být pokoušen a zkoušen, pak nestojíš za jedinou ránu. Job řekl: „*Zkusil-li by mne, jako zlato bych se ukázal.*“ /Jób 23:10/ V každém pokušení chce Bůh dojít ke konci, ale nepřipustí, chodíš-li v poslušnosti, abys byl poražen. Vždyť „umí Pán pobožné z pokušení vytrhnouti“. Pán sám vystoupí ve své moci, zažene satanské lživé ohrazení, sváže moci temnosti a vyvede své děti ke triumfálnímu vítězství v Ježíši Kristu. Pán miluje své svaté a zastírá je všemohoucností svých křídel. Kořme se Jemu!

Kéž nám to Bůh pomůže pochopit a uznat! Nemůžeme být k chvále jeho slávy, pokud nejsme připraveni pro zkoušky anebo nejsme schopni v nich vítězit. Nelze obejít skutečnost, že hřích přišel skrze tělo. Tu však přichází Bůh a vydává tělo, naši hříšnou přirozenost ve smrt, aby jeho Duch se vši jeho mocí a svobodou mohl vstoupit do posvěceného chrámu a aby satan mohl být zbaven vlády skrze věřící ještě v tomto zlém a převráceném světě. Satan je vždy hotov přivést svaté do špatné pověsti hanlivými nařčeními; Duch Svatý však nikdy nepřichází s odsouzením, ale osvěcuje a oslavuje nám krev Ježíše Krista, a tak nám pomáhá. Ježíš mluví o něm jako o Utěšiteli, který má přijít. On je hotov pomáhat nám v dobách zkoušek a pokušení. Duch Svatý je ta pozdvihující moc v církvi Ježíše Krista.

Pavel nám říká, že jsme listem Kristovým, napsaným ne černidlem, ale Duchem živého Boha, a to ne na kamenných deskách, ale na masitých deskách srdce. Duch Svatý začíná své dílo v srdci, nejniternější podstatě člověka. Přináší do srdce plné bohatství zjevení Ježíše a vštěpuje tam čistotu a svatost, takže z nejhlubšího nitra člověka již nadále každého času plyne chvála a velebení. Věz, že byl do nás vložen život Ježíše Krista. Tímto životem žijeme na věky, protože je to život bez konce. Vždycky, ano až na věky, má z tebe plynout velebení, děkování, chválení, vzývání a moc.

Ach, poznej toto nekonečné rozšíření slávy a žij v ní. Opustili jsme starý pořádek, starý systém, starou podstatu, starou cestu a staré chození, a žijeme v novém, slávyplném duchovním pořádku. Těch 3 000 nově obrácených nezůstalo ve staré synagoze, ve vyučování zákonu, ale v novém učení, v učení apoštolském! Haleluja! „*Staré věci minuly, hle, všechny věci se staly novými*“ /2.Korintským 5:17/

Nemůžeme se již nadále spoléhat na tělo. Nemůžeme se už ani dotknout tělesného způsobu, protože nám byl darován nový život, život absolutní, bezpodmínečné víry; život, v němž máme dosti na svém Bohu. Zákonictví už v nás nemá místa. Jsme svobodní ode všech věcí a zároveň, jak píše Pavel, svázáni Duchem, abychom snad nečinili něco, co by mohlo Pána zarmoutit.

Pavel dále píše, že nás Pán „*učinil způsobilými za služebníky nové úmluvy, ne písmene, nýbrž ducha, neboť písmeno zabíjí, Duch však oživuje.*“ /2.Korintským 3:6 /. Můžeš si tato slova při čtení osvojit, ale je něco jiného dostat o nich zjevení, abychom vyčetli jejich důležitost a dosah. Kdo žije v liteře, stává se suchým a prázdným. Je omezený v poznávání duchovních pravd a ustavičně zaměstnán nerozumným puntičkařením. Pokud jsme však vstoupili do oblasti Ducha, mizí každá suchopárnost a pustota, ustává kritizování a vyhledávání chyb. V životě z Ducha není roztržek. Jakou lásku a vzájemné porozumění přináší Duch Svatý! Žádná láska se nevyrovná lásce v Duchu Svatém! Čistá, svatá, Boží láska je rozlita do našich srdcí skrze Ducha Svatého. Touží Pána milovat a ochotně mu sloužit.

Nikdy na zemi nedocením a nezměřím, co mi v uplynulých letech přinesl křest v Duchu Svatém. Má služba, požehnání; ano všechno bylo tak rozmnoženo, že mi to připadá, jako by jeden rok

obsahoval nejméně tři. A je to čím dál slavnější. Zdá se to jako luxus být naplněn Duchem Svatým, ale zároveň je to pro nás Boží nařízení, Boží rozkaz. Vždyť je psáno: „*neopíjejte se vínem, v němž je rozpustilost, nýbrž se dávejte naplňovat Duchem*“ /Efezským 5:18/ Žádný člověk pokřtěný Duchem Svatým by neměl vstávat, pokud nevolal Pána v Duchu, v nových jazycích, jak ten Duch dává vymlouvati; nikdo z vykoupených dětí Božích by neměl vstupovat do shromáždění bez písně, žalmu, chvalozpěvu a prozpěvování nebo jazyků. S velkým důrazem podtrhuji, že obsadil-li nás Duch Svatý opravdu úplně, naplní nás tak k přetékání, že každý úd na těle mu bude tak oddán a všichni budou mluvit v jazycích, jak tomu bylo o Letnicích nebo v domě Korneliově. Odvážuji se osobně tvrdit: budeš-li ustavičně naplněn, budeš moci kdykoliv mluvit jazyky: ráno, v poledne, večer či v noci. Žiješ-li v Duchu, nemá satan nad tebou žádnou moc, musí utéci, jsi více než vítězem /Římanům 8:37/.

Všechno, co není konáno Duchem, vidím jako chybu. Žiješ-li Duchem, chodíš-li v Duchu, pak všechno, cokoliv činíš, konáš ke cti Boží, ať jíš či piješ, pracuješ či odpočíváš, nebo se modlíš. Poselství, které platí pro nás každého času, zní: „Naplnění buďte Duchem!“ Vydej se Bohu, aby tě mohl cele naplnit.

Mojžíš musel projít s lidem Izraelským těžkými a trpkými zkušenostmi. Byl to lid v ustavičných nesnázích. Ale když Mojžíš vystoupil na horu, snesla se Boží sláva. Radoval se, že přináší lidu dvě nové kamenné desky; když sestupoval z hory, jeho obličej zářil. Vždyť tato přikázání měla dát lidu život, budou-li je poslouchat.

Často myslím na to, jaké to muselo být, když můj Spasitel sestupoval s nebe. Myslím, že celé nebe bylo v té chvíli v pohybu. Litera zákona byla přinesena Mojžíšem – a prozářila Mojžíše slávou, ale všechna Mojžíšova sláva a sláva zákona vybledla tváří v tvář té nepřevyšené slávy, kterou nám Ježíš nabízí v Duchu života. Sláva hory Sinaj mizí před slávou Letnic. Ony kamenné desky se zákazy a příkazy jsou odstraněny. Ježíš založil jiný zákon, jinou smlouvu tím, že vložil do našich srdcí a myslí svůj zákon, zákon Ducha života. Když nás naplní Duch Svatý, rozleje se v nás tak velká láska a taková svoboda, že nad veršem /2.Korintským 3:11/ "*je slavné to, co pomíjí*" voláme: „Pominulo, pominulo!“ Něco nového plní naše srdce: „Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám.“ Ano, ON bere to prvé – službu smrti, vyrytou literami do kamenných desek – a ustavuje to druhé – službu spravedlnosti, život Ducha.

Ptáš se: „Copak člověk přestává dodržovat Boží zákon, když je naplněn Duchem Svatým?“ Chci opakovat to, co nám zde říká Duch Svatý, že totiž služba smrti, vyrytá literami do kamene, pominula. A jak známo, bylo to Desatero, které bylo vyryto do kamenné desky. Kdo se stal živým listem Kristovým, napsaným Duchem Boha živého, přestal být cizoložníkem, zlodějem, vrahem, lakomcem. Vůle Boží je jeho rozkoší. Miluji činění vůle Boží. Nic už není člověku zatěžko, ani modlit se, ani číst Bibli, ani chodit do shromáždění, ani svědčit. Vyznávám se žalmistou: „Raduji se, když mi říkáno bývá: Pojdme do domu Hospodinova.“

Jak se tento nový život projevuje? Slavně! – „*Je to přece Bůh, jenž pro svou blahou libost ve vás působí i chtění i působení;*“ /Filipským 2:13/. Mezi pumpou a pramenem je veliký rozdíl. Zákon se podobá pumpě, křest v Duchu pramenu. Stará pumpa je mimo provoz; rozpadla se, přestává téci. Ale z pramene voda tryská ustavičně; čerstvá, živá. Ach ano, bezprostředně od trůnu Božího tryská nepřetržitý proud – to je život!

O Kristu je napsáno: „*zamiloval sis spravedlnost a v nenávist jsi pojal bezzákonnost*“ /Hebreům 1:9/. V tomto novém životě Ducha, v nové smlouvě budeš milovat to, co je čisté, dobré, svaté a odvrátíš se od všeho, co je zlé. Ježíš mohl říci: „*Přichází vládce tohoto světa, ale na mně nemá*

nic" /Jan 14:30/. Ve chvíli, kdy nás naplnil Duchem Svatým, jsme i my přeneseni do tohoto požehnaného postavení a setrváme-li v naplnění, není satan schopen uchvátit nám ani píď půdy.

Věříš, že můžeme být tak naplněni Duchem, že již pouhá naše přítomnost soudí a usvědčuje ty, kdo si nestojí správně? Budeme-li činit v duchovním životě pokroky, bude se moci i o nás říci: „V jejich očích je odpor k nepravosti.“ Tak žil náš Pán Ježíš Kristus. Jeho život a jeho přítomnost kárala zlé. Namítáš: „Ale to byl Boží Syn!“ Poslyš, Bůh nás skrze Pána Ježíše uvedl v postavení Božích synů a já věřím, že Duch Svatý má moc z nás něco učinit a dovést nás tak daleko.

Nechci se chlubit. Ve všem, nechť jest oslaveno jedině jméno Páně, který je mi milostiv. Jednou jsem jel na konferenci do Irska. Zdálo se mi, že cesta dlouho trvá. Opustil jsem na chvíli oddělení, abych si trochu umyl ruce. Pak jsem setrval na modlitbě. Pán mě zaplavil svojí věčnou láskou. Myslím, že Duch Boží spočíval na mně tak mocně, že můj obličej zářil. V oddělení seděli i dva duchovní. Když jsem se vrátil, volal jeden z nich: „Vy jste mne usvědčil z hříchu!“ Během sotva tří minut volali všichni cestující v tomto oddělení k Bohu, aby zachránil jejich duše. Stejnou zkušenost jsem měl v životě častěji. To je to přisluhování Ducha, naplnění jím, o kterém píše Pavel a které činí náš život produktivním a působivým, takže dokonce i lidé v obchodě tě rádi vidí co nejrychleji mizet, protože pouhá tvoje přítomnost je usvědčuje z hříchu.

Musíme se držet co nejdále od každého druhu zákonického křesťanství, od křesťanství litery. Naše těžkosti často vznikají právě tím, že žijeme v liteře. Věř tomu, co Duch Svatý praví prostřednictvím Pavlovým, že každé přisluhování smrti, které bránilo naší svobodě v Kristu, pominulo. Zákon pominul, byl naplněn Pánem Ježíšem. Pokud se týče tebe a mne, starý řád navždy pominul, byl odstraněn, neboť Duch Boží nás uvedl do nového života čistoty a lásky. Duch Svatý to bere jako hotovou skutečnost, že jsi skončil se starým životem, jakmile jsi se stal novým stvořením v Kristu. V životě Ducha ztratila stará lákadla veškerou přitažlivost. Náklonnost k hříchu je pryč. Satan tě sice bude pronásledovat na každém kroku, ale Duch Svatý vztyčil proti němu vítěznou vlajku. Ach, kdyby Bůh tak mohl nás mít vždy na své cestě, byli bychom jako pochodně, které prozáří a pročistí ovzduší kolem. Kamkoli bychom se obrátili, všude bychom nutili temnou moc k ústupu. Pán je Duch. On sám pohne tvým srdcem a ukáže ti, že moc, která skrze něho v tobě přebývá, je mocnější, než všechny spojené a nakupené síly temnoty. Haleluja!

Pominula služba smrti! Co tím myslím? Můžeš snad být ještě nespolehlivý? Ach nikoliv! Osvědčíš se více než spolehlivý, více než věrný. Budeš reptat, když budou lidé s tebou špatně nakládat? Ne! Vzdáš se klidně svých práv. Přenech se zcela jeho všemohoucnosti, spočín v jeho náruči. Kdo vešel v Boží odpočínutí, odpočinul od svých skutků, jako i Bůh od svých. Jaké líbezné odpočínutí! Celý život se stal šabatem – odpočínutím. Jedině takový život může Boha oslavit. Je to život radosti – a každý den je nebeským dnem již zde na zemi.

Tento život je trvale proměňován. Patříce na slávu Páně, jsme proměňováni v touž podobu, od slávy v slávu, jako od Pána – Ducha. To je ustavičné, trvalé odhalení, nepřestávající zjevení, opakované přiodívání shůry. Přál bych si, abys slíbil Bohu, že se nikdy nebudeš ohlížet zpět, nikdy se nebudeš vracet k tomu, o čem Duch řekl: „Pominulo!“ Slíbil jsem Pánu, že si nikdy nedovolím zapochybovat o kterémoliv Jeho výpovědi.

Dítě přijímá všechno. Chytrý člověk právě svým rozumem ztrácí největší Boží dobrodiní. Dítě neumí chodit, ale matka je nosí. Neumí se oblékat, ale maminka je obléká. Kojenec neumí mluvit, ale maminka mu rozumí, zná jeho nesnáze. Tak je tomu i v životě Ducha. Bůh koná to, co my nemůžeme. Jsme Jím nesení, přiodívání. On nám propůjčuje řeč. Kéž bychom měli, ach, kéž bychom všichni měli tuto dětinou prostotu.

SPRAVEDLNOST

V Hebreům 1:9 čteme o našem Pánu a Spasiteli: „*zamiloval sis spravedlnost a v nenávisť jsi pojal bezzákonnost – pro tuto příčinu tě Bůh, tvůj Bůh, pomazal olejem jásoťu nad tvé druhy;*“ Bůh chce, abychom stejně milovali spravedlnost, jako nenáviděli nepravost, jestliže v nás přebývá Duch jeho Syna. V Ježíši Kristu máme útočiště, kde nás nemůže postihnout žádné odsouzení, kde je nad námi otevřené nebe. Bůh nám otevřel zahradu Božího života, v níž máme neomezené možnosti, nevyčerpatelné zdroje moci a vítězství nad všemi satanskými mocnostmi. Věřím, že jsme-li naplněni touhou po svatém životě a po tom, aby Pán Bůh sám byl oslaven, nic nemůže bránit našemu opravdovému pokroku.

Petr začíná svůj druhý list slovy: „*Šimon-Petr, nevolník a apoštol Jehošuy Krista, těm, jimž stejně cenná víra jako nám připadla skrze spravedlnost našeho Boha a Zachránce Jehošuy Krista*“. Vírou poznáváme, jaké máme slavné a požehnané spojení se zmrtvýchvstalým Pánem. Když Ježíš chodil po zemi, říkal: „Já jsem v Otci a Otec ve mně. Otec, ve mně přebývájící, On činí skutky.“/Jan 14:10/ A modlil se ke svému Otci nejen přímo za své učedníky, ale za všechny, kdo skrze jejich slovo v něho uvěří: „*aby byli všichni jedno, jako jsi ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět [u]věřil, že jsi mě vyslal ty.*“/Jan 17:21/. Ó, jaké nádherné dědictví to máme, když je nám otevřen zrak pro spravedlnost, moc a slávu Otce a Syna! A to je Boží úmysl s námi. Uchopme se ho ve víře; pak si brzy ověříme skutečnost: ten, který je v nás, je větší než ten, který je ve světě. Celé PÍSMO svaté má za cíl uvést nás do tohoto vznešeného postoje víry, v němž smíme vždy znovu a za všech okolností zakoušet Boží moc a život, který se skrze nás projevuje.

Petr píše dále těm, kteří obdrželi tutéž vzácnou víru: „Milost vám a pokoj, necht' se rozhojní poznáním Boha a našeho Pána Ježíše.“ /2.Petrův 1:2/ Milost a pokoj se při nás rozhojňují tím, že žijeme v oblasti víry. Abraham se stal Božím přítelem tak, že uvěřil Bohu a ve víře žil. Uvěřil Bohu, a to mu bylo počítáno za spravedlnost. Jedině na půdě víry se mu dostalo spravedlnosti. Můžeš to zakusit i ty? Určitě, protože každý, kdo byl skrze víru spasen, má požehnání víry Abrahamovy. Zaslíbení, které Abraham obdržel, protože uvěřil Bohu, nám praví, že v Abrahamovi budou požehnány všechny národy země, všechna budoucí pokolení. Věříme-li Bohu, neexistuje nic, co by nám mohlo zadržet Boží požehnání, kterého se nám dostává vírou. Mnozí, za něž se modlíme, aby byli uzdraveni, jsou velmi sklíčení a zklamáni, když to, co čekali, neobdrží ihned. Říkají, že věří, ale přesto stojí vlastně v hluboké nevěře a jsou plni nepokoje. Abraham věřil Bohu. Jako bych ho slyšel říkat: „Sáro, ani ve mně, ani v tobě už není žádných životních sil, ale Bůh nám zaslíbil syna a já mu věřím.“ Takový druh víry dělá našemu nebeskému Otci radost.

Kdysi jsem měl shromáždění. Přítomná byla jedna mladá žena, která chtěla být uzdravena od strumy. Po shromáždění jsme se za ni modlili. Po roce jsem přišel znovu na konferenci do tohoto města a tu ona vystoupila a svědčila, že Pán ji před rokem uzdravil. Ale její vole bylo

větší než kdykoliv předtím. Nenechala se tím zmýlit a řekla: „Bůh mě tehdy podivuhodně uzdravil a uplynulý rok byl pro mne ten nejslavnější“. Ve shromáždění bylo zřejmé, že opravdu působí pozeňnaně. Šla domů, a ještě rozhodněji svědčila, že ji Bůh uzdravil. Věřila Bohu. Třetí rok přišla znovu. Ale lidé se na ni dívali s politováním a říkali: „To vole se jí strašně zvětšilo.“ Ale ona zůstávala pevná a radostně svědčila: „Bůh mne uzdravil, cítila jsem jeho moc.“ Někdo se s ní přel a řekl jí: „Proč se nepodíváš do zrcadla? Lidé si budou myslet, že nejsi normální!“ Tu poklekla a prosila: „Pane, nechtěl bys ukázat lidem, jak podivuhodně jsi mne uzdravil?“ Pokojně ulehla k spánku a když se příští den objevila ve shromáždění, nebylo po strumě ani stopy.

Boží Slovo je navěky pravdivé. Nemůže klamat. Pravá víra nekouká do skleněného zrcadla. Má jiné zrcadlo. Zrcadlo dokonalého zákona svobody. „Kdo se však zadívá v dokonalý zákon, jenž je zákon svobody, a při něm setrvá a stane se nezapomnětlivým posluchačem, nýbrž vykonavatelem činu, ten bude v tom svém vykonávání blažen.“/Jakubův 1:25/. Pro toho, kdo patří do toho dokonalého zákona svobody, je odstraněna každá temnota, ten vidí v Kristu svoji dokonalost. Ve víře není stínů. Temnota je spojena jen s přirozenými věcmi a může panovat tam, kde stavíme přirozené věci na místo věcí Božích.

Poznáním Boha a Ježíše Krista se nám nerozhojňuje pouze milost, ale i pokoj. Známe-li Boha a toho, kterého on poslal, Ježíše Krista, budeme mít i rozmnožený pokoj, třeba v rozmnoženém ohni deseti tisíců Nabuchodonozorů. I ve lví jámě bude náš pokoj rozhojňován; ano, plni radosti budeme žít i v těch největších těžkostech a nebezpečnostech. Jaký byl rozdíl mezi Danielem a králem Dariem oné noci? Daniel znal Boha, ale Darius experimentoval. Proto záhy zrání křičí žalostným hlasem: „Danieli, otroku toho živého boha, jestlipak tě tvůj bůh, kterého ty stále uctíváš, dokázal vysvobodit od lvů?“ Daniel odpověděl: " Můj Bůh poslal svého anděla a lvům zavřel ústa,"/Daniel 6:21-23/. Tato skutečnost byla už hotová ve chvíli, kdy se Daniel modlil hlasitě u otevřeného okna s tváří obrácenou k Jeruzalému. Ještě, než vcházíme do boje jsou už všechna naše vítězství vybojována. Modlitba nás poutá s naším láskyplným Bohem, který má plnost a vše rozhojňuje. Ach, jak ho miluji! Když si čteš tyto dva verše z prvního listu Petrova, v nichž se praví, že milost a pokoj se rozhojňují poznáním Boha, musí ti být nápadné, že naše víra přichází nejdříve spravedlností našeho Otce. Všimni si, nejdříve spravedlnost, pak poznání – nemůže tomu být jinak.

Očekáváš-li od Boha zjevení, aniž bys byl nejdříve posvěcen, budeš mít jen zmatek. Svatost otevírá dveře ke všem Božím pokladům. Musíme být k tomu přivedeni tak, abychom nejdříve milovali spravedlnost a nenáviděli nepravost jako ON, a pak ON sám otevře přístup ke všem svým pokladům. Pokud je naše srdce poskvrněno nepravostmi a hříchem, nemůže nás Pán vyslyšet. Teprve po očistění, ospravedlnění a posvěcení smíme v Synu vstoupit do tohoto života svatosti a spravedlnosti. Tato spravedlnost, která se v nás uskutečňuje, je spravedlností Pána samého – pokud je v Něm naše víra trvale zakotvena.

Po křtu Duchem Svatým mi dal Pán nádherné zjevení. Viděl jsem, jak Adam s Evou byli vyhnáni z ráje Božího pro svou neposlušnost. Nemohli mít podíl na stromu života, neboť cherubínové s plamennými meči bránili přístupu. Pak jsem viděl sebe, jak vykoupen krví Beránkovou a naplněn Duchem Svatým přistupuji a začínám jít ze stromu života a plamenný meč krouží kolem mne. Byl tam k tomu, aby odháněl satana. Ach, jaké je to nádherná výsada, jsme-li narozeni z Boha! Jak předivně nás Bůh zachovává, takže ten zlý se nás nedotýká. Máme v Bohu útočiště, tam se satan neodváží. Skryti v Bohu, - Haleluja! A on nás tak přívětivě, laskavě zve,

abychom vzali podíl v tomto předivném místě, kde náš život je skryt s Kristem v Bohu. Kde smíme přebývat ve stínu Všemohoucího. Ano, i pro tebe má Bůh toto místo milosti; o, skryj se v Něm!

Petr říká dále: „Jeho Božská moc darovala nám všechno, čeho je potřebí k Životu a k zbožnosti, poznáním toho, jenž nás povolal vlastní slávou a mocným činem...“

Bůh nás povolává vlastní slávou a mocným činem a živíme-li se velikými a drahými zaslíbeními, která nám daroval, stáváme se účastnými jeho Božské přirozenosti. Nyní, již zde, smíme být účastni Boží přirozenosti, a děje se to vírou. Život našeho Pána a Spasitele nás má cele naplnit a zaplavit; ba proniknout i to naše tělo tak, že se stáváme svobodnými od zákona hříchu a smrti /Jan 7:38; Římanům 8:2/.

Bůh chce naši víru natolik utvrdit, abychom si přivlastnili tento Boží život, tu Boží přirozenost jeho Syna, aby tak náš duch, duše i tělo bylo zachováno bez poskvrny ke dni příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Ve chvíli, kdy žena trpící krvotokem byla uzdravena dotykem Ježíšova šatu, pocítil Ježíš, že z něho vyšla moc. Víra oné nemocné ženy si přivlastnila Ježíšovu moc. Ta byla okamžitě přenesena do jejího těla a nemoc byla pryč.

Přivlastnění a přenesení této moci plodí vše, co potřebujeme, ale děje se to jen tehdy, když se naše víra odváží za hradby, když si tuto moc přivlastní. Víra je to vítězství. Můžeš-li věřit, pak je tato moc tvá.

Po léta jsem trpěl vnitřními vředy. Nakonec jsem úplně zeslábl. Jednou jsem už prostě nemohl dál. Vzal jsem odhodlaně lahvičku s olejem, pomazal jsem se ve jménu Pána Ježíše říkáje: „Učiň, Pane, co chceš, učiň to nyní, ano, učiň to teď“ V tomtéž okamžiku jsem byl zdrav. Bůh chce, abychom ve víře jednali, a ne váhavě vyčkávali.

Jaký byl rozdíl mezi Zachariášem a Marií? K Zachariášovi přišel anděl a řekl mu: „Tvá žena Alžběta porodí syna.“ Zachariáš byl ve svatyni, ale začal o andělových slovech pochybovat a řekl: „Jsem už stařec a má žena je pokročilého věku.“ Anděl mu vytkl jeho nevěru a řekl mu: „Musíš mlčet, nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, za to, že jsi neuvěřil mým slovům.“

Všimni si teď rozdílu u Marie, když se jí dostalo andělského poselství. Řekla: „Hle, jsem služebnice Páně. Nechtě se mi stane podle tvého slova.“

Stejným způsobem máme i my brát Pána za slovo. Směle máme předstoupit a říci: „Pane, Ty jsi to zaslíbil. Učiň to!“ Taková víra potěší Boží srdce. Víra, která bere Pána Boha za slovo. Bůh nás povolal k slávě a mocným činům, a věříme-li jeho slovu, pak to i zakusíme.

Kdysi jsme měli shromáždění pod širým nebem. Tu přišel ke mně můj strýc a řekl: „Teta Marie tě chce ještě uvidět, než zemře.“ Navštívil jsem ji. Opravdu umírala. Řekl jsem: „Pane, nemohl bys tu něco učinit?“ Pak jsem vztáhl ruce a položil je na umírající. Zdálo se, jako by se zjevila sláva Páně a přenesla se. Teta volala: „Proniká to celým mým tělem!“ Od toho dne byla úplně zdravá.

Pán chce, abychom byli chodícími epištolami. Ježíš v nás je to slovo a moc, a ON touží po tom, aby mohl skrze nás působit dle své libosti. Věřme, že je v nás! Otvírají se nám bezmezná možnosti, odvážíme-li se, působit v Bohu a věřit, že se zjeví sláva a mocné činy našeho živého Krista, když vložíme v jeho jménu ruce na nemocné.

Největší a nejdražší zaslíbení jsou nám dána, abychom byli účastníky Boží přirozenosti. Cítím, že zarmucujeme Ducha Svatého, když to víme a nekonáme přitom větší skutky, jak je Pán Ježíš

zaslíbil ke cti Boží. Copak nám Duch Svatý neukazuje otevřené dveře a dostatek příležitostí? Chceme Bohu dovolit, aby nás použil k větším věcem? Proč jen nechceme věřit, že nás chce použít k větším věcem, aby zjevil svoji moc a slávu? Jeho volání k nám zní: „Zapomínat, co je za námi a pospíchat k tomu, co je před námi; utíkat, ano, hnát se k cíli, k odměně, k povolání Božímu v Kristu Ježíši.“

SLOVA ŽIVOTA Skutky 5:1-20

Náš Pán Ježíš používal výrazu „slova života“, když mluvil o poselství evangelia. Ó ano, je možnost podivuhodného života, života víry, žitého v Synu Božím. V takovém životě je Bůh všudypřítomný, kolem nás i uvnitř. Je to život naplněný mnohými zjeveními, projevy, osvědčeními, oznámeními a skutky Ducha Svatého; život, kde ustavičně vidíme, slyšíme a cítíme Pána; život bez smrti, protože jsme pronikli ze smrti do života. Vešel do nás pravý život z Boha. Tam, kde v celé plnosti přebývá tento život, nemůže už vládnout nemoc. Musel bych mít na to aspoň měsíc času, abych vypověděl, co všechno tento život pro mne znamená. Každý však smí vstoupit do tohoto života, mít ho a být jím naplněn.

Můžeš být v úplné blízkosti tohoto života, a přesto nebýt jeho účastníkem; můžeš být ve shromáždění, kde Pán právě vylil svého Ducha, a přesto nevíť požehnání, jímž by ti on tak rád požehnal. To proto, že nemáš úplné jasno a nerozumíš správně Boží milosti, tomu Bohu všeliké milosti. Vždyť on tak rád rozdělí své požehnání všem, kdo k němu vztáhnou ruce víry! Tento život, který tak zdarma nabízí, je dar. Mnozí si myslí, že ho mohou získat nějakými zásluhami, a ztratí tak všechno. Ach, není potřebí ničeno víc než prosté, dětinné víry, abychom obdrželi to, co v přetékaající hojnosti Bůh nabízí. Pokud jsi již obdržel tento život shůry, stáváš se neobyčejným člověkem, naplněným neobyčejnou mocí našeho neobyčejného Boha.

Ananiáš a Zafira byli s těmito věcmi obeznámeni, ale nic z toho neměli. Mysleli si, co kdyby něco s těmi neobyčejnými věcmi nevyšlo? Proto se pokoušeli zajistit si svou budoucnost pozemskými zásobami dle způsobů tohoto světa. Účastnili se úžasného probuzení, které Pán daroval první církvi, a přece vyšli naprázdno. I dnes se jim mnozí podobají. V dobách těžkostí a soužení složí slib, který však později nedodrží, a v důsledku toho, dříve nebo později, duchovně ochromí a uschnou. Požehnaný ten člověk, který drží své sliby a všechno klade k Božím nohám; jeho duše nezchudne, neboť Bůh zaslíbil, že „jeho kosti tukem naplní“. Pro takového nejsou žádná období suchá; vždy se bude zelenat a bude pomazán znova a znova čerstvým olejem, a bude stále silnější a silnější. Stojí to za to ve všem se spolehnout na Pána a nehromadit žádné ananiášovské zásoby. Tolik bych si přál ukázat vám, jak velikého máme Boha!

Ananiáš a Zafira pochybovali o Bohu a díle, které začal konat. Prodali sice své pole, aby získali slávu a dobrou pověst v církvi, ale protože se jim nedostávalo pravé víry, ponechali si určitou část tržby, aby se tak pro každý případ zajistili.

Mnozí pochybují o tom, že letniční hnutí má budoucnost. Myslíš si, že se toto hnutí zastaví? Nikdy a nikdy! Po desítiletí smím v tomto hnutí pracovat a jsem si jist, že ustane teprve až Pán Ježíš, který je vyvolal k životu, přijde. Když George Stephenson chtěl vyjet se svou první lokomotivou na pokusnou jízdu, pravila jeho sestra Marie: „Jiří, ta se nehne z místa!“ Klidně odpověděl: „Uvidíme! Nastup si!“ Konečně nastoupila – písknutí, trhnutí – a lokomotiva vyrazila. Marie však křičela: „Jiří, Jiří – teď se nezastaví, teď se nezastaví!“

Lidé pozorují kritickým pohledem skutečně zvláštní probuzení a říkají: „Neujme se – zapálená sláma!“ Ale když se dají pohnout, aby se účastnili našeho díla, všichni tvrdí: „Už se nezastaví!“ Toto Boží probuzení sahá dál a dál a neexistuje pro ně žádné zastavení proudu života, lásky, moci a inspirace. Slovo života je vyvolalo, Beránek uprostřed, tentýž včera, dnes a až na věky. Bůh otevřel pro každého neomezené, nevyčerpatelné zdroje spásy. Nepochybuji! Naslouchej uchem víry! Bůh je uprostřed. Viz, Bůh vyvolal to, co vidíš a slyšíš.

Ukáži vám, že v prvotní církvi, nad níž měl sám Duch Svatý dohled, nebyla lež udržitelná. V okamžiku, kdy vstoupila do církve, stihla ji smrt. A až v těchto dnech pozdního deště bude Duch Svatý ještě hojněji vylit, nebude také žádnému lživému duchu možné se v církvi prosadit. Bůh chce očistit svou církev. Slovo Boží bude provázeno takovými znameními, divy a působením Ducha, že padne bázeň na všechny, kdo to budou vidět.

Lidsky viděno Ananiášovi a Zafiře se zdálo maličností, když si něco ponechají pro sebe. Chci však zdůraznit: můžeš se Bohu líbit jen tehdy, stojíš-li ve víře. Bůh nikdy nezklame. Nemůže zklamat.

Když jsem byl v Bergenu /Norsko/, přišla ke mně jedna ošetřovatelka. Měla nos velmi postižený rakovinou; ten byl silně napuchlý, načernalý a zapálený. Ptal jsem se jí: „Jak je to s tebou?“ Odpověděla: „Neodvážuji se nosu ani dotknout, tak hrozně mě bolí.“ Obrátil jsem se k lidem: „Podívejte se na tuto ošetřovatelku, vizte její strašný stav! Věřím, že náš Bůh je milosrdný a věrný. Zmaří to, co způsobil satan. Ve jménu Ježíšově zatratím tuto nemoc. Bolest ustane. Věřím, že Bůh nám dá spatřit svoji nekonečnou milost, a já prosím tuto mladou ženu, aby zítra večer opět přišla a dosvědčila, co Bůh vykonal.“

Ach, jak děsné jsou důsledky hříchu! Jak strašné následky pádu! Kdykoliv vidím rakovinu, vím, že je to zlý duch. Nemohu si myslet nic jiného. Totéž s každým nádorem. Copak něco takového může být dílo Boží? Kéž mi Bůh pomůže vám ukázat, že je to dílo satanovo a že existuje východisko.

Nezatracuji lidi, kteří upadli do hříchu. Nehubuji je. Víím o příčině, o pozadí hříchu. Víím, že satan obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by sežral. Za všech okolností mám před očima Ježíšovu lásku a trpělivost. Když jednou k němu přivedli ženu, kterou přistihli při cizoložství, sklonil se prostě a psal do písku. Pak řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, hod' po ní kamenem.“ Nesetkal jsem se ani s jediným člověkem, který by nikdy nezhřešil. „Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží.“ Navzdory tomu však čtu v Božím slově, v tom slavném poselství, že Bůh veškerou vinu a každý hřích vložil na Ježíše. Proto cítím, kdykoliv se vidím tvář v tvář takovému zlému případu, že musím trvat na svém úřadu a útočit naň.

Vložil jsem ruce na nos oné trpící ošetřovatelky a zatratil jsem v Ježíšově jménu tu zlou moc, která jí způsobila tolik zla. Příštího večera byl sál přeplněn. Uviděl jsem tu sestru a zavolał ji dopředu. Přišla a ukázala všem přítomným, co na ní Bůh vykonal. Byla úplně zdravá. Ach, říkám vám. Ježíš je tentýž i dnes! Všechno je možné, odvážíš-li se důvěřovat Bohu.

Když moc Boží sestoupila tak mohutně na prvotní církev – právě v den smrti Ananiáše a Zafiry – přišla na všechny bázeň. Jsme-li skutečně v přítomnosti živého Boha a koná-li v našem středu mocně své dílo, pak i na nás přijde bázeň. Budeme usilovat o svatý, čistý život, a budeme se bát udělat něco, co by se Pánu Bohu nelíbilo. Dále čteme, že se nikdo sám neodvážil připojit k církvi. Bůh připojoval ty, kdo byli zachráněni. Kéž i nás rozmnožuje Bůh, což je mnohem lepší, než kdyby se k nám připojilo z vlastního popudu celé město.

Dále se stalo, že lid si tak uvědomil Boží působení, že „vynášeli na ulice nemocné a kladli je na ložích a nosítkách, aby, když Petr přicházel, alespoň jeho stín na některého z nich padl.“ Nemyslím, že by byli uzdraveni Petrovým stínem, ale tím, že věděli: „Bůh je mezi námi mocně přítomen.“ On se setkává za všech dob s lidmi na cestě víry.

Stalo se to v jednom shromáždění v Irsku. Snesli mnohé nemocné, mnozí hledali křest Duchem, a bylo přítomno nemálo hříšníků. Najednou Bůh zavál mezi nás. Během deseti minut byli všichni hříšníci v sále zachráněni, všichni hledající křest Duchem Svatým jím naplnění a nemocní uzdraveni. Bůh je skutečnost a jeho moc nikdy nezklame. Je to táž krev, která očišťuje, týž Duch, který naplňuje a týž Ježíš, přiblížený obrovskou mocí Ducha Svatého. Ach, co všechno by se mohlo dít, kdybychom věřili Bohu!

Právě v této chvíli je Ježíšova krev schopna tě očistit, tvůj život skrz naskrz posvětit a vnést do tebe Jeho život. Jeho krev tě činí čistším a bělejším nad padlý sním. Bible, je plná poznání, určených tobě, abys i ty mohl mít účast a abys obdržel tu podivuhodnou milost, moc, spravedlnost a plné vykoupení. ON tě zve: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“

S jedním bratrem jsem navštívil v Londýně jistého mladíka. Vedl už kdysi nedělní školu. Zde v Londýně měl dohlížet na obchod svých rodičů. Tu ho nepřítel podvedl a on upadl do těžkého hříchu. Důsledkem byla strašná nemoc. Otec a matka byli velmi zarmouceni, když se to dověděli. Ale vždyť dar Boží je život věčný.

Když jsme vstoupili do domu, mínil bratr mne doprovázející, že bychom měli pokleknout a modlit se. „Ba ne“, řekl jsem, „tak to Pán Bůh nedělá. Ještě se nebudeme modlit. Nejdříve uvedu slovo z Písma.“ Učinil jsem tak. Slovo, které jsem dostal, znělo: „*Pošetilci cestou svého přestoupení a svými nepravostmi sami sobě působí soužení, jejich duše si oškliví všechn pokrm a dospívají až k branám smrti.*“ /Žalmy 107:17-18/. Mladý muž vykřikl: „To já jsem ten pošetilec!“ Zhroutil se a vyprávěl nám celý příběh svého pádu. Ach, když vyznáváme své hříchy, Bůh vztahuje svou ruku a uzdravuje nás. V tomtéž okamžiku, kdy mladík vyznával své hříchy, praskl jeho strašný nádor. Bůh mu dal uzdravení, seslal ctnost do jeho života, a tak prožil mocné vysvobození.

Bůh je milostivý a nechce, aby kdo zahynul. Kdo chce opustit hříchy? Říkám ti: v témže okamžiku ti Bůh otevře své nebe. Pro něho je to maličkost zachránit tvoji duši a uzdravit tvé tělo, jen když přijdeš a budeš hledat své útočiště u něho. „*Chci ho nasytit délkou dní a dát mu nahlížet v mé vysvobození.*“ /Žalmy 91:16/. V jeho přítomnosti je „sytost hojného veselí a dokonalé utěšení jemu po pravici“. V drahé krvi Božího Syna je plné vykoupení pro každého.

ČINNÁ VÍRA

„Vírou obětoval Ábel Bohu oběť bohatší než Kain... Vírou byl Enoch přenesen do nebe, aniž uviděl smrt... Vírou Noe přichystal archu na záchranu své rodiny... Vírou Abraham, když byl povolán, uposlechl, aby se vystěhoval...“ /Hebrejům 11:4-8/

Je jen jediná cesta ke všem těm Božím pokladům, a to je cesta víry. Všechno, vyplnění všech Božích zaslíbení, je možné tomu, kdo věří. Když Boží slovo zasáhlo Zachariáše, byl naplněn pochybnostmi, až mu anděl řekl: „*A hle, budeš mlčící a nemohoucí promluvit až do dne, v němž se tyto věci stanou, za to, že jsi neuvěřil mým slovům, jež budou ve své době splněna.*“ /Lukáš 1:20/. Marie však řekla: "*nechť se mi stane podle tvého slova.*" /Lukáš 1:38/. A Pán byl

uspokojen, že uvěřila, že se stane zázrak. Když uvěříme tomu, co Bůh říká, dějí se divy. Podívejte se na lidi, kteří se celou noc modlili, aby se Petr vrátil z vězení /Skutky 12/. Jedno však zde schází, navzdory všemu modlení: víra. Služebnice Rhodé měla víc víry než ostatní modlitebníci. Když slyšela zaklepání na dveře, utíkala otevřít, protože čekala odpověď na modlitby. A jakmile uslyšela Petrův hlas, běžela zpět a zvěstovala, že Petr stojí za dveřmi. Ale oni jí řekli: „Blázníš.“ Ale když přesto stála na svém, pravili: „Je to jeho anděl.“ Ale Rhodé trvala na tom, že je to Petr. A Petr tloukl dál. Tu konečně šli a otevřeli a shledali, že je to opravdu Petr. To, čemu Rhodé věřila, se stalo slavnou skutečností.

Milovaní, můžeme se mnoho modlit a úpět, ale proto ještě nic od Boha nemusíme obdržet. Dostává ten, kdo věří. Ale když člověk pracuje na modlitbách, naříká a sténá, protože ho jeho děsný hřích mučí, a je v Boží přítomnosti zlomený; když je dostatečně rozdrčený, dostává se v soulad s Božím plánem a pak může Bůh s takovou připravenou hlinou pracovat. Dříve to nejde. Modlitba mění lidské srdce, nemění však nikdy Boha. On je a zůstává tentýž včera, dnes a až na věky, - plný lásky, plný slitování, plný milosrdenství, plný milosti a připraven udělit a dát nám, jestliže se k němu blížíme ve víře. Věř, že když se ve víře přiblížíš do Boží přítomnosti, můžeš mít všechno, oč prosíš. Smíš po tom sáhnout, neboť všechna tato Boží moc stojí jako odpověď na tvoji víru tobě k dispozici. Cena za to všechno byla zaplacená Ježíšovou krví na Golgotě. Čteme, že vírou Enoch byl přenesen do nebe, aby neviděl smrt, ještě než byl přenesen, dostalo se mu osvědčení, že se zalíbil Bohu.

Jsme povoláni k tomu, abychom chodili ustavičně s Bohem v Duchu Svatém. Je to tak rozkošné, vědět, že smíme hovořit s Bohem a mít s ním obecenství. Podivuhodným křtem v Duchu, který nám Pán dává, uschopňuje nás hovořit s ním v řeči, které nikdo nerozumí, ale které rozumí ON – v řeči lásky. Ach, jak je to nádherné smět hovořit s ním, přičemž nás Duch pozvedá výš a výše, až nás uvede do plného obecenství s Bohem! Modlím se za to, aby Bůh nás všechny svým Duchem pohnul k tomu, abychom chodili s Bohem, jako kdysi Enoch. Ale, milovaní, je to chození ve víře, ne ve vidění; chození ve víře v Boží Slovo. Rád bych vám ukázal rozdíl mezi naší vírou a vírou Pána Ježíše Krista. Naše víra je omezená a přestává. Má svůj konec. Většina lidí prožila, že došli k určitému bodu, kde museli vyznat: „Pane, dál už nemohu. Až sem jsem došel, dál už to nejde.“ Ale Bůh má moc nás přenést přes to nemožné.

Vzpomínám na jeden večer, který jsem strávil na severu Anglie. Uvedli mě do domu, kde na lůžku ležela mladá paní; byl to velice beznadějný případ. Úplně ztratila rozum a objevily se mnohé čistě satanské věci. Byla to krásná, mladá žena, a i její muž byl pěkný mladý člověk. Vešel dovnitř, v náručí miminko, sklonil se nad ní a políbil ji. V té chvíli se vrhla na druhou stranu lůžka jako nějaký náměsíčník a zdálo se, že si vůbec není vědoma jeho přítomnosti. Bylo to srdcelomné. Manžel vzal děťátko a přitiskl jeho rtíky k matce. Znovu divoké zmítání. Řekl jsem sestře, která ji navštěvovala: „Učinili jsme, co jsme mohli.“ Tázal jsem se, má-li duchovní pomoc. Manžel bouřlivě vyrazil a volal: „Duchovní pomoc? Myslíš, že ještě věříme v Boha, když jsme sedm týdnů nespali a vidíme ten hrozný stav? Myslíš-li si to, tak ses pěkně zmýlil. Přišel jsi na nepravé místo.“ Přítomna byla ještě asi 18letá mladá žena, která se na mne posměšně dívala, jako by chtěla říci: „Nemůžeš nic dělat.“ To mě však vedlo do stavu hlubokého soucitu s ubohou nemocnou. A pak jsem vírou, kterou jsem měl, začal pronikat v nebe. Brzy jsem byl mimo, na výšinách. Ještě jsem neviděl muže, který něco od Boha obdržel, aby zůstal na téže úrovni, když se modlí. Chceš-li něco od Boha obdržet, musíš se promodlit až do nebe, neboť všechno, co si přeješ, je tam. Žiješ-li a vedeš-li zemský život a očekáváš-li nebeské věci, věz, že

se nikdy nedostaví. Bůh si přeje, abychom byli nebeským lidem, který obcuje a přebývá v nebi a natahuje se s touhou po všech těch věcech, které jsou pro něho v nebi k dispozici.

A tam v přítomnosti oné mladé ženy jsem viděl hranice své víry. Ale při modlitbě přišla do mého srdce jiná víra. Víra, která byla nepopíratelná, víra, která uchopila zaslíbení, víra v Boží slovo. Vrátil jsem se z přítomnosti slávy a už jsem nebyl tentýž člověk. Okolnosti se nezměnily, ale stál jsem tu ve jménu Pána Ježíše. S vírou, která byla schopna otřást peklem a vším ostatním, zavolal jsem satanskou moc, která pomátla, tu mladou ženu: „Pojď z ní ven, ve jménu JEŽÍŠE!“ Překulila se dopředu, začala spát a procitla po 14 hodinách úplně zdravá a normální.

Enoch rozmlouval s Bohem. Rád bych žil v ustavičném rozhovoru s Bohem. Jsem vděčný za to, že mi Pán Bůh dal od mládí zálibu a chuť ke čtení Písma. Bibli mám za pokrm své duše. Je to posila pro věřící. Buduje náš charakter v Bohu. A když přijímáme s tichostí Boží slovo, jsme Duchem Svatým proměňováni od slávy v slávu. Skrze Bibli přichází víra. Vždyť víra je ze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží. Myslím, že všechny naše prohry a chyby mají svou příčinu v nedokonalém porozumění Božímu slovu. Vidím, že Pánu Bohu se nikdo nemůže líbit na jiné linii, než na linii víry; cokoli není z víry, je hřích.

Pravíš: „A jak obdržím tuto víru?“ Tajemství vidíme ve slově k Hebreům 12:2: „Patřte na vůdce a dokonavatele víry, Ježíše Krista.“ ON je vůdce, ten, který s vírou začal. Ach, ta moc našeho Krista, který stvořil vesmír a udržuje ho mocí své síly! Ten, který učinil ten široší vesmír, chce nás proměnit v nové stvoření. Promluvil slovo a vznikly hvězdy. Nemůže také říci slovo, které by v nás probudilo mocnou víru? Ó, tento Jediný, ten vůdce a dokonavatel naší víry, ON přichází a přebývá v nás, občerstvuje nás svým Duchem a formuje nás svojí vůlí. A ON sám, který v nás začal své dobré dílo, také je dokoná, protože ON je nejen vůdce naší víry, ale i dokonavatel.

„Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.“/Hebreům 4:12/.

Jak Slovo Boží osvobozuje duši a ducha – duši, která má v sobě takové množství tělesnosti, sobectví a zla! Sláva Bohu, Pán má moc oprostít nás od všeho pozemského a tělesného, a učinit nás duchovním lidem. On má moc přivést všechno sobectví na místo smrti a zjevit v nás život Ježíšův, aby zaujal prostor místo pozemského a smyslného, které bylo Slovem Božím zničeno. Živé Boží slovo proniká až do morku.

V Austrálii ke mně přicházelo velmi mnoho lidí s dvojitým zakřivením páteře. Ale Boží slovo proniklo přímo až do morku jejich páteří, a byli ihned uzdraveni a napřímeni, když jsem na ně ve jménu Pána Ježíše položil ruce. Božský Boží Syn – sám živé slovo – pronikl svou mocí do těch pokřivených páteří a napřímil je. Ó, díky a chvála Bohu za tu mocnou sílu Slova!

Bůh přišel, aby nás vyvedl z nás samých k Sobě, z obyčejného do neobyčejného, z lidského k Božskému, a aby nás zformoval do obrazu svého Syna. Ach, jaký je to Spasitel! Psáno jest: *„Milovaní, nyní jsme Božími dětmi, a čím budeme, nevyšlo ještě najevo; víme, že vyjde-li to najevo, budeme podobni jemu, protože ho budeme vidět tak, jak je.“ /1.Janův 3:2/*

Ale již nyní nás Pán chce Duchem Boha živého proměňovat od slávy v slávu. Mějme víru v Bohu, mějme víru v Synu, mějme víru v Duchu Svatém; a Bůh bude v tobě pracovat ke chcení a činění jeho svaté vůle!